ग्रन्थनाम ।	मूल्यम् ।	
	रू०	आ०
६१ गौतमप्रणीतधर्मसूत्रम्–हरदत्तकृतटीकासंवलितम् । ...	२	८
६२ ईशकेनकठप्रश्नमुण्डमाण्डूक्यानन्दवल्लीभृगूपनिषदः–सटीकाः	२	८
६३ छान्दोग्योपनिषत्–रङ्गरामानुजविरचितप्रकाशिकोपेता ।	३	१२
६४ बृहदारण्यकोपनिषत्–रङ्गरामानुजविरचितप्रकाशिकोपेता ।	३	४
६५ शाङ्खायनब्राह्मणम्–ऋग्वेदान्तर्गतबाष्कलशाखीयम् । ...	१	४
६६ काव्यप्रकाशः–उद्द्योतप्रदीपसहितः । ...	६	४
६७ ब्रह्मसूत्राणि–दीपिकासमेतानि ।	४	८
६८ बृहद्ब्रह्मसंहिता–नारदपञ्चरात्रान्तर्गता ।	१	१२
६९ ज्ञानार्णवतन्त्रम्–ईश्वरप्रोक्तम् । तन्त्रशास्त्रग्रन्थः । ...	१	४
७० स्मृत्यर्थसारः–श्रीधराचार्यविरचितः ।	१	१०
७१ बृहद्योगतरङ्गिणी–त्रिमल्लभट्टविरचिता भागद्वयोपेता ।	१०	१२
७२ परिभाषेन्दुशेखरः–वैद्यनाथकृतगदाख्यटीकायुतः । ...	२	६
७३ गायत्रीपुरश्चरणपद्धतिः–श्रीमच्छंकराचार्यविरचिता ।...	१	८
७४ द्राह्यायणगृह्यसूत्रवृत्तिः–रुद्रस्कन्दप्रणीता । ...	१	०
७५ ब्रह्मसूत्रभाष्यार्थरत्नमाला–सुब्रह्मण्यविरचिता । ...	४	४
७६ ईशकेनकठोपनिषदः–दिगम्बरानुचरकृतव्याख्यासमेताः ।	१	०
७७ वेदान्तसूत्रमुक्तावलिः–ब्रह्मानन्दसरस्वतीविरचिता । ...	२	६
७८ त्रिस्थलीसेतुः–नारायणभट्टविरचितः ।	३	१२
७९ छान्दोग्योपनिषत्–मिताक्षराव्याख्यासमेता । ...	२	०
८० वाक्यवृत्तिः–श्रीमच्छंकराचार्यकृता सटीका । ...	०	८
८१ आश्वलायनश्रौतसूत्रम्–नारायणकृतवृत्तिसमेतम् । ...	४	११
८२ ब्रह्मसूत्रवृत्तिः–हरिदीक्षितविरचिता ।	२	७
८३ संक्षेपशारीरकम्–व्याख्यासहितं भागद्वयोपेतम् । ...	९	३
८४ अद्वैतामोदः–अभ्यंकरोपाह्ववासुदेवशास्त्रिप्रणीतः । ...	२	०
८५ ज्योतिर्निबन्धः–सूरमहाराष्ट्रीशिवराजविरचितः । ...	३	१५
८६ विधानमाला–श्रीनृसिंहभट्टविरचिता ।	४	४
८७ अग्निहोत्रचन्द्रिका–किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिकृता ।	२	१४
८८ निरुक्तम्–दुर्गाचार्यकृतवृत्तिसमेतम् । भागद्वयात्मकम् । ...	१६	४
८९ काव्यप्रकाशः–संकेताख्यटीकासमेतः ।	३	४
९० शाङ्खायनारण्यकम्–ऋग्वेदान्तर्गतबाष्कलशाखीयम् । ...	०	६

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः २

रुद्राध्यायः ।

सायणाचार्यभट्टभास्करप्रणीतभाष्याभ्यां
संवलितः ।

आनन्दाश्रमस्थविद्वद्भिः संशोधितः ।
स च
बी. ए. इत्युपपदधारिभिः
विनायक गणेश आपटे
इत्येतैः

पुण्याख्यपत्तने
श्रीमत् ' महादेव चिमणाजी आपटे ' इत्यभिधेय-
महाभागप्रतिष्ठापिते
आनन्दाश्रममुद्रणालये
आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा
प्रकाशितः ।

चतुर्थीयमङ्कनावृत्तिः ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८५७ ।
खिस्ताब्दाः १९३५ ।

मूल्यमाणकषट्कयुतो रूपकः (१८६) ।

ॐ नमः परमात्मने ।

'ऋग्भिः स्तुवन्ति यजुर्भिर्यजन्ति सामभिर्गायन्ति' इत्युक्तेर्यजनार्थकस्य यजुर्वेदस्य पञ्चमोऽयमध्यायः 'रुद्राध्यायः' इत्युच्यते । चतुर्थेऽध्याये सर्वा इष्टकाचितय उक्ताः । रुद्राध्यायसंज्ञकेऽस्मिन्पञ्चमेऽध्याये चित्याग्नौ होम उच्यते । अस्य च कर्मकाण्डे प्राशस्त्यमाङ्गत्वम् । तथा च श्रुतिः—

'रुद्रो वा एष यदग्निः स एतर्हि जातो यर्हि सर्वश्चितः स यथा वत्सो जातः स्तनं प्रेप्सत्येवं वा एष एतर्हि भागधेयं प्रेप्सति तस्मै यदाहुतिं न जुहुयादध्वर्युं च यजमानं च ध्यायेच्छतरुद्रीयं जुहोति भागधेयेनैवैनꣳ शमयति नार्तिमार्छेदध्वर्युर्न यजमानः' इति ।

स्मृतिरपि—चमकं नमकं चैव पौरुषं सूक्तमेव च ।
नित्यं त्रयं प्रयुञ्जानो ब्रह्मलोके महीयते इति ॥

याज्ञवल्क्योऽपि—

सुरापः स्वर्णहारी च रुद्रजापी जले स्थितः ।
सहस्रशीर्षाजापी च मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥

इत्यादिभिरस्य कर्माङ्गत्वं प्रसिद्धमेव भवति । जाबालोपनिषदि ज्ञानहेतुत्वमप्यस्य श्रूयते । तथा च ब्रह्मचारिभिः 'किं जप्येनामृतत्वमश्नुते' इति पृष्टो याज्ञवल्क्य आह—'शतरुद्रीयेण' इति । 'एतानि ह वा अमृतस्य नामधेयानि भवन्ति । एतैर्ह वा अमृतो भवति' इति । कैवल्योपनिषदि—'यः शतरुद्रीयमधीते सोऽग्निपूतो भवति' इत्यादिभिः । स्मृतयोऽपि—

'सततं रुद्रजाप्योऽसौ परां मुक्तिमवाप्स्यति' ।

इत्यादयो बह्व्यः । एवं कर्माङ्गत्वज्ञानहेतुत्वाभ्यां विषयिभिर्मुमुक्षुभिश्चावश्यमादरणीयोऽयं रुद्राध्यायः । वर्तते चास्य सर्वत्र पठनपाठनप्रचारो विशेषतया दाक्षिणात्येषु । यद्यपि केवलं पाठमात्रेणाप्ययमिष्टफलदो मन्त्रत्वेन तथाऽपि—

उत त्वः पश्यन्न ददर्श वाचमुत त्वः शृण्वन्न शृणोत्येनाम् ।
उतो त्वस्मै तन्वं विसस्रे जायेव पत्य उशती सुवासाः ॥

इत्यादिषु वेदार्थाभिज्ञस्य प्रशंसोक्तेः ।

यदधीतमविज्ञातं निगदेनैव शब्द्यते ।
अनग्नाविव शुष्कैधो न तज्ज्वलति कर्हिचित् ॥

इत्यादिभिरनर्थज्ञस्य निन्दाश्रवणात्।

स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम्।
योऽर्थज्ञ इत्सकलं भद्रमश्नुते नाकमेति ज्ञानविधूतपाप्मा॥

इत्यादिभिरर्थानभिज्ञस्य स्थाणुत्वोक्त्या निन्दाया अर्थज्ञस्य च सकलकल्याणप्राप्तेरभिधानादर्थज्ञानमत्यावश्यकमेव। स्थाणुरिति दृष्टान्तः। छिन्नशाखं शुष्कं वृक्षमूलं स्थाणुशब्देनोच्यते। केचित्त्वर्थमजानतोऽपि यथावत्पाठमात्रेणैव कर्माङ्गत्वं सिध्यतीति मन्यन्ते। 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इत्यध्ययनविधेरक्षरग्रहणेनैव चरितार्थत्वम्। पूर्वकाण्डार्थज्ञानं कर्मानुष्ठानासिद्धम्। कर्मानुष्ठानं पाठमात्रेणैव भवतीति तन्न सर्वसंमतम्। 'अनर्थज्ञोऽल्पकण्ठश्च षडेते पाठकाधमाः' इत्यादिनानर्थज्ञस्य पाठकाधमत्वोक्तेरर्थज्ञानं विना पाठमात्रमपि न सम्यक्तया भवितुमर्हति। यद्यपि कर्मानुष्ठानं केवलेन मन्त्रपाठेनैव सिध्यति तथाऽपि केवलानुष्ठानाद्विद्यासहितेऽनुष्ठाने फलातिशयमामनन्ति च्छन्दोगाः—'तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद। नाना तु विद्या चाविद्या च। यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' इति। अध्ययनं नामार्थज्ञानपूर्वकमक्षरग्रहणम्। तथा सत्यध्ययनविधेरर्थज्ञानपूर्वकाक्षरग्रहणेनैव चारितार्थ्यं भवेन्न केवलमक्षरग्रहणेन। ज्ञानहेतुत्वं त्वर्थज्ञानं विना न भवेदेव। आधुनिकानां तु सर्वेषामर्थज्ञानस्याऽऽवश्यकत्वे न काऽपि विप्रतिपत्तिः। तत्सिद्धं कर्माङ्गत्वेऽप्यस्य रुद्राध्यायस्यार्थज्ञानस्याऽऽवश्यकत्वम्।

अर्थज्ञानसाधनानि तु निघण्टुनिरुक्तव्याकरणादीनि सन्त्येव। परं तेष्वकृतबहुपरिश्रमाणां भाष्यं विनार्थज्ञानं न सुलभमिति मत्वा वैदिकमार्गप्रवर्तकस्य श्रीबुक्कभूपतेर्मन्त्रिणा माधवाचार्येण चत्वारोऽपि वेदा व्याख्याताः। तत्र यजुर्वेदव्याख्याने तस्य पञ्चमोऽध्यायोऽयं रुद्राध्यायोऽपि व्याख्यातः। तत्र च केवलं रुद्राध्यायार्थविविदिषुणा समग्रस्य तस्य ग्रन्थस्य संपादनं बहुवित्तव्ययायाससाध्यमिति मत्वा सुलभत्वेनास्य प्रचारो भूयादिति विचार्याऽऽनन्दाश्रमाधिपतिना प्रथमं सायणभाष्यसहित एवायं रुद्राध्यायो मुद्रितुमारब्धः। एतस्मिन्नेव समये वाईक्षेत्रनिवासिभिः गङ्गाधर-अनन्त निरसुरे इत्यभिधैर्मित्रैर्भट्टभास्करकृतभाष्यसहितमेकं पुस्तकं मत्सविधे प्रेषितम्। एतददृष्टपूर्वमतीव समीचीनं भट्टभास्करभाष्यं विदुषां सुलभं भवत्विति विचार्य तदप्यत्र संगृहीतम्। तदेवं भाष्यद्वयसंवलितोऽयं रुद्राध्यायः सर्वेषां पठनपाठनार्थज्ञानादिभिः कर्माङ्गत्वं ज्ञानहेतुत्वं साधयत्विति।

अत्र प्रसङ्गतो माधवाचार्यस्य किंचिद्वृत्तं वर्ण्यते। तत्र दक्षिणस्यां दिशि कर्णाटक-

देशे तुङ्गभद्रानदीतीरे पम्पानामकं सरः क्षेत्रं च वर्तते । अत्रैव विजयानगरमिति प्रथा पूर्वस्मिन्काल आसीत् । इदमेव केश्चित्किष्किन्धानगरीत्यप्यभिधीयते । संप्रति तु 'मा वलकोण्डा' इति प्रसिद्धमेतन्नगरं यत्र च विरूपाक्षाख्यया स्वदर्शनेन तत्रस्याज्ञानान्पावयति स्म भगवाञ्छंकरः । तत्र वैदिकमार्गप्रवर्तकः स्वप्रतापपरिशोषितपरिपन्थिसरो वीरबुक्कभूपालो नाम सार्वभौम आसीत् । तस्येन्द्रस्य बृहस्पतिरिव नलस्य सुमतिरिव रामस्य वसिष्ठ इव धर्मसुतस्य धौम्य इव पृथोः सौजामित्रिरिव कुलगुरुर्मन्त्री राजकार्यधुरन्धरोऽयं माधवाचार्य आसीत् । यस्य च विहसितबृहस्पतिशुक्रचाणक्यादिनीतिविभवस्य शास्त्रे लौकिके व्यवहारे च महती प्रतिष्ठाऽऽसीदत एव माधवार्यमाधवाचार्यमाधवामात्यइत्यादीन्यनर्थकानि नामान्युपलभ्यन्ते तेषु तेषु ग्रन्थेषु । * अस्य च—

---

* अत्र ताम्रपत्रस्थितमिदमनुसंधेयम् —

तस्मिन्भारतवर्षदक्षिणदले देशोऽस्ति कर्णाटक-
स्तन्मध्ये सरिदुत्तमा विजयते सा तुङ्गभद्राभिधा ।
यत्तीरे दुरिताटवीहुतवहो देवो विरूपाक्ष इ-
त्यास्ते संततमन्तरेण सुमनःस्रोतस्विनीचिन्तनम् ॥ १ ॥
यस्योपकण्ठे विजयाभिधाना सा दुर्जया राजति राजधानी ।
यस्यां विरूपाक्षकटाक्षदग्धमुक्तैश्च कीर्तिर्यान्ति स्मरमुत्पलाक्ष्यः ॥ २ ॥
वंशे यदोरभिनवांश इवाच्युतस्य श्रीसंगमादजनि सङ्गररङ्गभीमः ।
श्रीबुक्कराज इति धिक्कृतशत्रुरेष तामध्यतिष्ठदथ मध्यमलोकपालः ॥ ३ ॥
तस्याऽऽज्ञया माधवमन्त्रिवर्यः प्राशाज्जयन्तीपुरराज्यमृद्धम् ।
यन्मन्त्रशक्त्या वपुरुत्सृजन्तोऽप्यरातयः स्वास्थ्यमहो भजन्ते ॥ ४ ॥
आशान्तविश्रान्तयशाः स मन्त्री दिशो जिगीषुर्महता बलेन ।
गोवाभिधां कोङ्कणराजधानीमन्येन मन्येऽर्णवदर्पणेन ॥
प्रतिष्ठितांस्तत्र तुरुष्कसंघानुत्साद्य दोष्णा भुवनैकवीरः ।
उन्मूलितानामकरोत्प्रतिष्ठां श्रीसप्तनाथादिसुधाभुजां यः ॥ ५ ॥ इत्यादि ।

स्वस्ति श्रीशके त्रयोदशाधिकत्रिशतोत्तरसहस्र (१३१३) गते वर्तमानप्रजापतिसंवत्सरे वैशाखमासे कृष्णपक्षेऽमावास्यायां सौम्यदिने सूर्योपरागपुण्यकाले स्वस्तिश्रीमन्महामन्त्रीश्वर उपनिषन्मार्गप्रवर्तकाचार्यः श्रीमन्माधवराजः कुञ्जरविषयवर्तिनं कुचरनामानं ग्रामं माधवपुरमिति प्रथितनामानमग्रहारं कृत्वा, इत्यादिविस्तरमप्रदर्श्य पल्लवितेन ।

इति वर्तते । तस्मात्काशीनिवासिना त्र्यम्बकपादारविन्दसेविना केनचिन्माधवसंज्ञकेन विदुषेयं सूतसंहितादीका निर्मितेत्यनुमीयते । किंच माधवाचार्यकृतग्रन्थस्य—

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।
यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥

इत्ययं श्लोको राजशासनमुद्रिकेव प्रायस्तत्कृतेषु ग्रन्थेषु सर्वत्रोपलभ्यते । सूतसंहितादीकायां स न कुत्रापि दृश्यते । तथैव माधवनिदानकर्ताऽप्यन्य एव । शतप्रश्नकल्पलतिकाकृन्माधवः कश्चनातीवार्वाचीन इति प्रतिभाति ।

अथ द्वितीयं भाष्यं भट्टभास्करकृतम् । अथ कोऽयं भट्टभास्करः कुत्रत्यश्चेत्यादिविवक्षायामस्येतिवृत्तं किमपि न ज्ञायते । अनेन सर्वस्यापि यजुर्वेदस्य भाष्यं कृतम् । श्रीमच्छंकरभगवत्पूज्यपादस्थितिसमये भट्टभास्करसंज्ञकः कश्चन शाक्त आसीदिति माधवाचार्यकृतशंकरविजयसंज्ञकाद्ग्रन्थाज्ज्ञायते । तस्मिन्नेव समयेऽन्योऽपि भट्टभास्करो ज्योतिःशास्त्रप्रवर्तक आसीदिति श्रीमदानन्दगिरिकृतशंकरविजयादवगम्यते । एतयोरन्यतम एवायमिति स्वीकारे न किंचित्प्रमाणमुपलभामहे । किंच शंकराचार्यसमकालीनस्यास्यातिप्राचीनत्वे एतत्कृतयजुर्वेदभाष्यादीनां श्रीमन्माधवाचार्यकृतवेदार्थप्रकाशादिग्रन्थेषु न कुत्राप्युल्लेखः । भट्टगुरुसंज्ञको मीमांसकधुरीणो महान्पण्डित आसीदिति वेदार्थप्रकाश उक्तम् । स च भट्टकुमारिल एवेति विदुषां मतम् । तथाऽपि यजुर्वेदभाष्यकृद्भट्टभास्करस्तु कुत्र कदा वा जात इति निर्णेतुमशक्ता वयम् । तथाऽपि भट्टभास्करोऽयं माधवाचार्यात्प्राचीन इति तु निश्चितमेवेति विदो विदांकुर्वन्तु । तदेवं सायणाचार्यभट्टभास्करकृतभाष्यद्वयसंवलितोऽयं रुद्राध्यायो विदुषां मोदमावहन्सर्वतो विजयतामित्यभ्यर्थ्यते—

तत्रभवतां सेवाभिलाषी
वामनशास्त्रिशर्मा ।

आदर्शपुस्तकोल्लेखपत्रिका ।

रुद्राध्यायपदानामादर्शपुस्तकं ' क ' इतिसंज्ञितं पुण्यपत्तननिवासिभिः ' केशव मरहार गुरुजी ' इत्येतैर्दत्तम् ।

सायणाचार्यकृतरुद्राध्यायभाष्यस्याऽऽदर्शपुस्तकानि पञ्चैवोपलब्धानि । तानि यथा—

क. ख. संज्ञिते—वे० शा० संपन्नगङ्गाधरशास्त्रिदातारामिधैर्दत्ते ।

ग. संज्ञितं—वे० शा० संपन्नवासुदेवशास्त्रिभिर्दत्तम् ।

घ. संज्ञितं—पुण्यपत्तननिवासिभिः आपटे इत्युपनामधारिमहादेवचिमणाजि इत्येतैर्दत्तम् । तच्च शालिवाहनशके १७३९ ईश्वरनामसंवत्सरे आषाढशुद्धनवम्यां लिखितम् ।

ङ. संज्ञितं—जयपुरनिवासिभिर्नारायणभट्टपर्वणीकर इत्येतैः प्रेषितम् । भट्टभास्करकृतरुद्राध्यायभाष्यस्याऽऽदर्शपुस्तकद्वयमेवोपलब्धम् । तद्यथा—

क. संज्ञितं—घटोदरनिवासिभिः श्रीपद्माभासाहेबघैराळ इत्येतैः प्रेषितम् ।

ख. संज्ञितं—चाईसेशनिवासिभिर्निंत्सुरे इत्येतैः प्रेषितम् ।

आपटे इत्येषां पुस्तकं मुक्त्वाऽन्येषां पुस्तकानां लेखनसंग्रहादिकालो नैव दृष्टः ।

वामनशास्त्रिशर्मा ।

श्रीमती जननी यस्य सुकीर्तिर्मायणः पिता ।
सायणः सोमनाथश्च मनोबुद्धी सहोदरौ ॥ १ ॥
यस्य बौधायनं सूत्रं शाखा यस्य च याजुषी ।
भारद्वाजं यस्य गोत्रं सर्वज्ञः स हि माधवः ॥ २ ॥

इति पराशरस्मृतिव्याख्योपक्रमे स्वयमेव तेनैवोक्तत्वाच्छ्रीमती जननी मायणः पिता सायणः सोमनाथश्चेमौ द्वौ भ्रातरौ बौधायनं सूत्रं याजुषी शाखा भारद्वाजं गोत्रं चाऽऽसीदिति ज्ञायते । कुत्रचित् ' सायणो भोगनाथश्च ' इत्यपि पाठान्तरं दृश्यते । तस्मात्सायणसोमनाथसंज्ञकौ वा सायणभोगनाथसंज्ञकौ भ्रातराविति निश्चेतुं न शक्यते । तथा च वेदार्थप्रकाशो माधवाचार्यकृतः सायणाचार्यकृतो वेत्यपि न ज्ञायते । केचिदाधुनिकाः पण्डिता —माधवाचार्यस्तावद्राजकार्यनिमग्न एव आसीत् । तस्य च भ्राता सायणाचार्यस्तेनैव वेदार्थप्रकाशादीन्महतोऽनेकान्ग्रन्थान्निर्माय माधवाचार्यनाम्ना प्रसिद्धिं प्रापितः यथा राज्ञो देवगिरिस्थस्यामात्यो हेमाद्रिः स्वाश्रितपण्डितवरबोपदेवकृतैर्बहुभिर्ग्रन्थैः स्वनाम्ना प्रख्यापितैर्ग्रन्थकर्तेति प्रसिद्धिं गतस्तथैवायं माधवाचार्यः सायणकृतग्रन्थैः प्रसिद्धिं गत इति वदन्ति । वस्तुतस्तु नात्र किमपि प्रमाणमुपलभामहे यद्बलेनाऽस्याऽनुमानस्य प्रमाणकोटौ प्रवेशः स्यात् । माधवाचार्यकृतत्वेन प्रसिद्धेषु विविधेषु ग्रन्थेषु कुत्रचित् ' सायणमाधवीये ' कुत्रचित् 'माधवामात्यविरचिते' कुत्रचित् ' सायणाचार्यविरचिते माधवीये ' इत्याद्युपलभ्यते । अतो वेदार्थप्रकाशादिग्रन्थकर्ता सायणो वा माधवो वेति महान्संशयः । सोमनाथकृता ग्रन्था न कुत्राप्युपलभ्यन्ते । भट्टसोमेश्वर इत्येको महान्पण्डित आसीत् । तत्कृता बहवो मीमांसाग्रन्था उपलभ्यन्ते । स एव सोमनाथो वाऽन्यो वा कथंचिदपि न निश्चेतुं शक्यमत आस्तां गहनावगाहेन ।

माधवाचार्यजन्मसमयः शाके १२०० तमे वर्षे आसीदिति केचन वदन्ति । उपलब्धताम्रपत्रलेखे १३१३ प्रमाथिनामकि संवत्सरे वैशाखकृष्णपक्षेऽमायां सूर्यग्रहणे वैदिकमार्गप्रवर्तकश्रीमाधवाचार्येण गुरुसंज्ञकस्य ग्रामस्य स्वनाम्ना माधवपुरमिति नाम विधाय चतुर्विंशतिसंख्येभ्यो विद्वद्भ्यो ब्राह्मणेभ्य उदकपूर्वकं तद्दत्तमिति ज्ञायते । तस्मात् १३१३ तमे वर्षे एतद्दानं दत्तमिति गृहीते चत्वारिंशद्वर्षात्मकस्य चतुर्थे चरणे तस्य जन्माऽऽसीदित्यनुमितं भवति ।

माधवाचार्येण पूर्वाश्रमावस्थायां प्रथमं श्रीकृष्णमूर्तिस्थापनानन्तरं विजयनगरोपर्यन्तो सम्पूर्णोऽस्य सुगृहीतनामधेयस्य हरिहरराजस्य मन्त्रित्वं कृतमिति ज्ञायते । यतोऽयमेव वेदार्थप्रकाशादौ हरिहरनामोल्लेखेनैव कृतः । अनन्तरं वैदिकमुनिनिर्देशेन

माधवाचार्येणोत्तरस्मिन्वयस्यैहिकसाम्राज्यधुरं त्यक्त्वाऽऽमुष्मिकसाम्राज्यधुर्ग्रहणायैव चतुर्थाश्रमः स्वीकृतः। तत्र विद्यारण्यतीर्थ इति प्रथिताऽस्याभिधा। चतुर्थाश्रमेऽप्यनेन श्रीमद्भगवतः शंकराचार्यस्य शारदापीठे शृङ्गवेरपुरे तत्पट्टाधिकारः स्वीकृत इति ज्ञायते। तस्मिंश्च पट्टे शंकराचार्यात्षड्विंशतितमोऽयं विद्यारण्यभारती आसीदिति ज्ञायते। चतुर्थाश्रमेऽस्य गुरवः शंकरानन्दस्वामिन आसन्। यतस्तत्कृतपञ्चदश्यां "नमः श्रीशंकरानन्दगुरुपादाम्बुजन्मने" इति शंकरानन्दस्य गुरुत्वेन विधानं स्पष्टम्। चतुर्थाश्रमग्रहणानन्तरं द्वैताद्वैतविषये बहुभिर्मतान्तरास्थितैः पण्डितैरस्य विवादोऽभूदिति। विशिष्टाद्वैतमतवादिनाऽक्षोभ्यमुनिसंज्ञकेन केनचिन्महापण्डितेन काञ्चीनगरे बहुदिनपर्यन्तं विवाद आसीदिति श्रूयते। तत्र च जयापजयविषय उभयमतास्थायिनां महान्कलहः। केचन विशिष्टाद्वैतवादिन एवं वदन्ति—

‘ विद्यारण्यमहारण्यमक्षोभ्यमुनिराच्छिनत् ’ इति।

अन्येऽद्वैतवादिन.—

‘ अक्षोभ्यं क्षोभयामास विद्यारण्यो महामतिः ’

इत्यादि यथाभिलषितं कल्पन्ति। तयोस्तां स्वमताग्रहगृहीतानां जल्पनाविवेचनेन। श्रीमन्माधवाचार्यकृता ग्रन्थास्त्वेते—

१ ऋग्वेदभाष्यम् २ यजुर्वेदभाष्यम् ३ सामवेदभाष्यम् ४ अथर्वणवेदभाष्यम् ५ चतुर्णां वेदानामैतरेयताण्ड्यादिब्राह्मणभाष्याणि ६ पराशरस्मृतिभाष्यम् ७ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः ८ सर्वदर्शनसंग्रहः ९ अनुभूतिप्रकाशः १० दशोपनिषद्दीपिका ११ ब्रह्मगीता १२ पञ्चदशी १३ जीवन्मुक्तिविवेकः १४ अपरोक्षानुभूतिटीका १५ माधवीयधातुवृत्तिः।

इत्यादयोऽन्ये च बहवस्तत्कृता ग्रन्था उपलभ्यन्ते। स्कन्दपुराणान्तर्गतसूतसंहिताव्याख्याकर्ताऽपि माधव इति प्रसिद्धः। केचन सायणमाधव एव स इति वदन्ति। अस्मत्संगृहीतसूतसंहिताटीकापुस्तके—

प्रणम्यापि परं ब्रह्म यतो व्यावृत्तवृत्तयः।
अविचारासहं वस्तु विषयी कुर्वते धियः॥ १॥
श्रीमत्काशीविलासाख्यक्रियाशक्तीशसेविना।
श्रीमत्त्र्यम्बकपादाब्जसेवानिष्णातचेतसा॥ २॥
वेदमार्गप्रतिष्ठात्रा श्रीमन्माधवमन्त्रिणा।
तात्पर्यदीपिका सूतसंहितायाः विधीयते॥ ३॥
क्रियते तत्प्रकरणतात्पर्यप्रथनपूर्वकं विशदम्।
विषमपदवाक्यविवरणं मन्दधियामनुग्रहाय भक्त्या च॥ ४॥

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

सायणाचार्यभट्टभास्करभाष्यसहितः—

रुद्राध्यायः ।

सायणाचार्यकृत उपोद्घातः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥ १ ॥
इष्टकाचितयः सर्वाश्चतुर्थे हि समापिताः ।
रुद्राध्याये पञ्चमे तु चित्यग्नौ होम उच्यते ॥ २ ॥
कर्मप्रकरणे पाठात्कर्माङ्गत्वमपीष्यते ।
ज्ञानहेतुत्वमप्यस्य तथोपनिषदीरितम् ॥ ३ ॥
किंजप्येनामृतत्वं नो ब्रूहीत्युक्तो मुनिर्जगौ ।
शतरुद्रीयकेणेति जाबाला आमनन्ति हि ॥ ४ ॥
स्मृत्यागमपुराणेषु रुद्राध्यायप्रशंसनम् ।
बह्वस्ति तद्विस्तरेण रुद्रकल्पेऽभिधास्यते ॥ ५ ॥
इह कर्माङ्गता यादृग्वर्णिता ब्राह्मणेन ताम् ।
बोद्धुं शब्दार्थमात्रस्य विवृतिः क्रियते स्फुटा ॥ ६ ॥

कल्पः—' शतरुद्रीयं जुहोति जर्तिलयवाग्वा वा गवीधुकयवाग्वा वा जर्तिलैर्गवीधुकसक्तुभिः कुशयवसर्पिषाऽजाक्षीरेण मृगीक्षीरेण वाऽर्कपर्णेनोदङ्ङतिष्ठञ्चरस्य पक्षस उत्तरापरस्यां स्रक्त्यां विकर्णायां स्वयमातृण्णायामनुपरिचारं वा । नमस्ते रुद्र मन्यव इत्येताननुवाकान्सर्वं विभज्यापि वा मध्यादुपक्रम्य नमस्तक्षभ्य इति जानुदघ्ने धारयमाणो रथकारेभ्यश्च व इत्युपक्रम्य नमः स्वायुधायेति नाभिदघ्ने शेषेण मागवेतानेभ्य आस्यदघ्ने हुत्वा सहस्राणि सहस्रश इति दशावतानान्हुत्वाऽन्वारोहान् जुहोति नमो रुद्रेभ्यो ये पृथिव्यामिति जानुदघ्ने धारयमाणो नमो रुद्रेभ्यो येऽन्तरिक्ष इति नाभिदघ्ने नमो

---

१ क. घ. 'स्य सर्वोप' । २ ख ङ तद । ३ ङ. 'क्तुभिर्वा कु' । ४ घ. 'रिर्द । ५ घ. 'दघाने । ६ ख. 'शाऽनुवाकानृ' ।

रुद्रेभ्यो ये दिवीत्यास्यदघ्ने हुत्वैतानेव यजमानं वाचयित्वा एतानेव विपरीतान् प्रत्यवरोहान्हुत्वा संचरे पशूनामर्कपर्णमुदस्यति यं द्विष्यात्तस्य संचरे ' इति ।

भट्टभास्करकृत उपोद्घातः ।

ॐ अतः परमग्निकाण्डमेवाभ्यार्पेयं तत्र चयनायामिष्टकायां " शतरुद्रीयं जुहोति नमस्ते रुद्र मन्यव इति । रुद्रो वा एष यदग्निः स एतर्हि जातः " इत्यादि ब्राह्मणम् । " रुद्रो वा एष यदग्निस्तस्यैते तनुवौ " इत्यादि च ' अजाक्षीरेण जुहोति ' ग्राम्याणां पशूनां पयसा जुहुयात् ,' इत्यादिब्राह्मणम् । ' अर्कपर्णेन जुहोति ' इति । ' आङ्गिरसः सुवर्गं लोकं यन्तः ' इत्यादि ब्राह्मणम् । तत्रायं प्रयोगक्रमः—उदङ्मुखस्तिष्ठन्मुखदघ्ने धारयन् ' नमस्ते रुद्र मन्यवे ' इति प्रतिपद्यानन्तमेवमनुवाकं सनिगद्य द्वितीयतृतीयौ चतुर्थस्य यत्राभिजानाति ' नमः सत्तृभ्यः ' इति ततः स्वाहा करोति ततः भागाहस्य नाभिदघ्ने धारयन् ' सप्तहीतृभ्यश्च वः ' इति प्रतिपद्यावशिष्टमनुवाकस्य निगद्य पञ्चमं षष्ठं सप्तमस्य च यत्राभिजानाति 'नमो वर्ष्याय च' इति ततः स्वाहा करोति । ततो दक्षिणाहृत्य जानुदघ्ने धारयन् ' नमो मर्ष्याय च ' इति प्रतिपद्यावशिष्टमनुवाकस्य निगद्याष्टमं नवमं दशम चैकादशस्य च यत्राभिजानाति । ' य एतावन्तश्च ' इति ततः स्वाहा करोति । " त्रेधा विभक्तं जुहोति " इत्यादि ब्राह्मणम् । ' इयत्यग्रे जुहोति ' इत्यादि च । एतैः कतिभागाः पण्णवतिमन्त्राः । ततः प्रत्यङ्ङाहृत्य गुल्फदघ्ने धारयन् ' नमो रुद्रेभ्यो ये पृथिव्याम् ' इति हुत्वैवयजमानं वाचयति " तिस्र उत्तरा आहुतीर्जुहोति " इत्यादि ब्राह्मणम् । " एता वै देवताः सुवर्ग्या या उत्तमाः " इत्यादि च । नाभिदघ्ने धारयन् ' नमो रुद्रेभ्यो ये दिवि ' इति हुत्वा यजमानं वाचयति । अस्य रुद्राध्यायस्य ऋषिर्भगवानेव, अग्निः काण्डऋषिः, छन्दो महाविराट्, देवताऽपि च शंभुः । प्रतिमन्त्रमृष्यादयो व्याख्यावसरे वक्ष्यन्ते । एष यज्ञसयुक्तः कल्पः । अथवा यज्ञसंयुक्ताः प्रयोगाः श्रुतिस्मृतिपुराणादिषु प्रसिद्धा मोक्षधर्मावाप्तयविचारोऽगयायुष्यादिफला बहवो विधन्ते तेषु च कांचिदुत्तमः । प्रतिमन्त्रं च प्रयोगविशेषाः पुरस्ताद्वक्ष्यन्ते । जाबालोपनिषदि—' अथ हैनं ब्रह्मचारिण ऊचुः । किं जप्येनामृतत्वमश्नुत इति ब्रूहीति स होवाच याज्ञवल्क्यः शतरुद्रियेण' इति 'एतानि ह वा अमृतस्य नामधेयानि भवन्ति एतैर्ह वा अमृतो भवति'

१ क. ग 'हुत्वा अ' । २ क. ग 'त्वाहा ।

इति । कैवल्योपनिषदि । यः शतरुद्रियमधीते सोऽग्निपूतो भवति स्वर्णस्तेयात्पूतो भवति सुरापानात्पूतो भवति ब्रह्महत्यात्पूतो भवति कृत्याकृत्यात्पूतो भवति तस्मादविमुक्तमाश्रितो भवति अत्याश्रमी सर्वदा सकृद्वा जपेत् ।

अनेन ज्ञानमाप्नोति संसारार्णवनाशनम् ।
तस्मादेवं विदित्वैनं कैवल्यं फलमश्नुते ॥

इति कैवल्यं फलमश्नुते ॥ इति । आह शातातपः—

स्तेयं कृत्वा गुरुदारांश्च गत्वा मद्यं पीत्वा ब्रह्महत्यां च कृत्वा ।
भस्मच्छन्नो भस्मशय्याशयानो रुद्राध्यायी मुच्यते सर्वपापैः ॥ इति ।

आह याज्ञवल्क्यः—सुरापः स्वर्णहारी च रुद्रजापी जले स्थितः ।
सहस्रशीर्षाजापी च मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥
शुक्रियारण्यकजपो गायत्र्याश्च विशेषतः ।
सर्वपापहरा ह्येते रुद्रैकादशिनी तथा ॥
वेदमेकगुणं जप्त्वा तदह्नैव विशुध्यति ।
रुद्रैकादशिनीं जप्त्वा तदह्नैव विशुध्यति ॥ इति ।

आह शङ्खः—"सुवर्णस्तेनो रुद्राध्यायी मुच्यते" इति ।

आहतुरत्र्यङ्गिरसौ—एकादशगुणान्वाऽपि रुद्रानावर्त्य धर्मवित् ।
महापापैरपि स्पृष्टो मुच्यते नात्र संशयः ॥ इति ।

वायुप्रोक्तपुराणे—यस्तु रुद्राञ्जपेन्नित्यं ध्यायमानो महेश्वरम् ।
"यश्च सागरपर्यन्तां सशैलवनकाननाम् ॥
सर्वान्न(वा)त्मगुणोपेतां सुवृक्षजलशोभिताम् ।
दद्यात्काञ्चनसंयुक्तां भूमिं चौषधिसंयुताम् ॥
तस्मादप्यधिकं तस्य सकृद्रुद्रजपाद्भवेत् ।
अध्यायं समुत्सृज्य यस्तु रुद्राञ्जपेत्सदा ।
स तेनैव च देहेन रुद्रः संजायते ध्रुवम् ॥
जपेनानेन विप्रेन्द्रा नृपाश्चान्ये द्विजातयः ।
हित्वैवं सकलं पापं गताः शिवपुरं पुरा ।
अहं च परमेशस्य सामीप्यं लब्धवांस्तथा ॥ इति ।

तथा—चमकं नमकं चैव पौरुषसूक्तं तथैव च ।
नित्यं त्रयं प्रयुञ्जानो ब्रह्मलोके महीयते ॥

तथा—चमकं नमकं होतृन्पुरुषसूक्तं जपेत्सदा ।
प्रविशेत्स महादेवं गृहं गृहपतिर्यथा ॥

तथा—भस्मदिग्धशरीरस्तु भस्मशायी जितेन्द्रियः ।
सततं रुद्रजाप्योऽसौ परां मुक्तिमवाप्स्यति ॥
रोगवान्पापवांश्चैव रुद्रं जप्त्वा जितेन्द्रियः ।
रोगात्पापाद्विनिर्मुक्तो ह्यतुलं सुखमश्नुते ॥

आह ब्रह्मा—"रहसि कृतानां महापातकानामपि शतरुद्रीयं प्रायश्चित्तम्" इति । आह चाऽऽपस्तम्बः—"यस्य रुद्रः प्रजां पशून्वाऽभिमन्येतोदङ् परेत्य रुद्राञ्जपन्नासीदित्यग्निसंयुक्तः कल्पः" इति । ईशानयज्ञे च "अत्र रुद्राञ्जपेत्प्रथमोत्तमौ वा" इति । अयं च ब्रह्मविद्यारूपत्वादुपनिषन्मन्त्रराशिः प्रश्नः । अत एव रहस्यप्रकरण आम्नायते । ब्राह्मणविनियोगानुरोधेन स्वस्वव्याख्यास्महे । एकशतमध्वर्युशाखास्तासु सर्वासु चेयं रुद्रोपनिषदाम्नायते । शतं रुद्रा देवता अस्येति शतरुद्रीयमुच्यते । शतरुद्राद्घेति च्छप्रत्ययः । अनया च रुद्रोपनिषदा ब्रह्मविद्या प्रतिपाद्यते । ब्रह्मणश्च त्रीणि रूपाणि सन्ति । एकं कार्यरूपं सर्वोपादानतया सर्वात्मकम् । इतरत्पुरुषाख्यं सृष्टिस्थितिसंहारनिमित्तम् । तृतीयमविद्याकल्पितपरं रूपं निर्गुणं निरञ्जनं सत्यज्ञानानन्दलक्षणम् । तदेतत्त्रितयाऽप्युक्तम् "विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानं च यत् । सर्वो ह्येष रुद्रः" इति । "यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद्विश्वाधिपो रुद्रो महर्षिः" इति । उक्तं च—

संसारी चिदचिद्रूपोऽन्यः कश्चित्कश्चिदनादिकम् ।
जगत्स्वनादिनिधनो महादेवो महार्णवे ॥ इति ॥
किंच—मूर्त्यष्टकमधिष्ठाय विश्वमीदं चराचरम् ।
आत्मत्रयमधिष्ठाय सृष्ट्यादि प्रकरोति सः" ॥

तत्र योऽसौ संहारकर्ता तं सर्वदा देवोऽधितिष्ठति । कार्यकाले त्वन्या सा च देवस्य घोरा तनूः । अन्या शिवा । यथोक्तम्—"रुद्रो वा एष यदग्निस्तस्यैते तनुवौ घोराऽन्या शिवाऽन्या" इति । "यच्छतरुद्रीयं जुहोति यैवास्य घोरा तनूस्तां तेन शमयति" इत्यादि च । अधिकश्च सर्वदा विविधा संहारकारिणीः तस्य संहारकर्तृप्रभृतयो देवस्य घोरास्तनवस्तासु भयशङ्का । तस्मात्प्रथमेनानुवाकेन शान्तं देवं क्रुद्धं प्रसाद्य तस्योपसंहारकरणानि च नम इत्यादिभिर्नमस्कृत्य प्रसादयति । यथोक्तम्—"यैवास्य घोरा तनूस्तां तेन शमयति । यद्गवेधुकाः जुहोति यैवास्य शिवा तनूस्तां तेन प्रीणातीति । तदनन्तरमुपसंहार्य द्वितीयप्रभृतिभिरष्टाभिरनुवाकैर्देवस्य वैश्वरूप्येण स्तुतिं नमस्कारं च करोति । एवं च देवा सुखं प्रसीदति ततो दशमैकादशाभ्याम्

भयं याचते"। अयं मन्त्रार्थः। केचिदाहुः—प्रथमेनानुवाकेन क्रुद्धं रुद्रं प्रसाद्य ततोऽग्रिमैरनुवाकैः क्रियाधिष्ठानमधिष्ठाय देवादिस्थावरपर्यन्तं सर्वं चराचरं तदधिष्ठानशङ्कया नमस्कृत्यान्त्येऽभयं प्रार्थयते। देवो हि परमस्वातन्त्र्यमूर्तिः किंचित्किंचिदधिष्ठाय जगतो निग्रहानुग्रहौ करोति। यथा हि—यक्षरूपेणाऽऽविर्भूय देवान्व्यामोहयामास। विटवेषधारी सपत्नीकानृषीन्व्रताद्भ्रंशयामास। किरातवेषालंकृतः पाण्डुसुतेन च सह चिक्रीड। भैरवबीजवपुषा कथंचिद्रूपधारिण्या देव्या सह गजाननं जनयामास। ऐन्द्ररूपेण कंचित्कुरवं तपसश्च्यावयितुमियेष। अर्भकरूपेण देव्या उत्सङ्गमधिशिश्ये। औलूकेन वपुषा कस्मैचिदृषये ज्ञानमुपदिदेश। उन्मत्तवेषभूषितो देवोत्तमायाऽऽत्मप्रजननमलंकृतं जगत्कारणत्वेन दर्शयामास। सापराधमात्मानं मारयितुकामं कंचित्क्रूरयं निवारयितुं वस्त्रनिर्णेजनाश्मनः प्रादुर्बभूव। मुनिवराद्दत्तं हविः कस्यचित्तमेव कृतसंनिधानो बुभुजे। एवं स्वामिमतविविधवेषविग्रहपरिग्रहेण क्रीडतो देवदेवस्य लीलायितमिदं विश्वं वर्तते। अतो वैश्वरूप्येण स्तुत्वा नमस्करोति। यथोक्तम्—

चरितानि विचित्राणि गुह्यानि गहनानि च।
ब्रह्मादीनां च सर्वेषां दुर्विज्ञेयोऽसि शंकर॥ इति।

अथ नमकप्रथमानुवाके प्रथमामृचमाह—

हरिः ॐ

नमस्ते रुद्र मन्यव उतो त इषवे नमः।
नमस्ते अस्तु धन्वने बाहुभ्यामुत ते नमः॥ १॥

नमः ते रुद्र मन्यवे उतो इति ते इषवे नमः नमः ते अस्तु धन्वने बाहुभ्यामिति बाहुऽभ्याम् उत ते नमः॥ १॥

सा॰ भा॰ हे रुद्र ते त्वदीयो यो मन्युः कोपस्तस्मै नमोऽस्तु। स मन्युरस्मद्वैरिष्वेव प्रसरतु न त्वस्मासु। उतो अपि च ते तवेषवे नमस्त्वदीयाय बाणाय नमोऽस्तु। तथा ते धन्वने त्वदीयाय धनुषे नमोऽस्तु। उतापि च ते बाहुभ्यां त्वदीयाभ्यां धनुर्बाणोपेताभ्यां हस्ताभ्यां नमोऽस्तु। एतत्सर्वं वैरिष्वेव प्रवर्ततां न तु मयीत्यभिप्रायः॥ १॥

म॰ भा॰ भा॰ ॐ नमस्ते रुद्र मन्यव इत्यस्य कश्यप ऋषिः रुद्रो देवता। अनुष्टुप्छन्दः। सत्यसकृता एतदादयः पञ्च मन्त्राः। ॐ स्वाहा स्वधा वषण्णम

इति पञ्च ब्रह्मणो नामानि । वाङ्मनःकायैराराध्याधीनात्मत्वसंपादनं ब्रह्मत्वापरनामधेयं नम शब्दार्थः । हे रुद्र तव स्वभूताय मन्यवे क्रोधाय नमोऽस्तु । अस्त्विति वक्ष्यमाणमन्त्रादनुषज्यते । रोदयति सर्वमन्तकाल इति रुद्रः । "रोदेर्णिलुक्च" इति रक्प्रत्ययः । पौराणिकादयस्तु बहुधा वदन्ति—रुतो नादाञ्ते द्रवति द्रावयतीति वा रुद्र इति केचित् । पृषोदरादित्वादयथाभिमतप्रत्ययविकारार्थविशेषलाभः । रुत्या वेदरूपया धर्मादीनवलोकयति प्रापयतीति वा रुद्र इत्यन्ये । रुत्या वाग्रूपया वाच्यं प्रापयतीति केचित् । रुत्या प्रणवरूपया स्वात्मानं प्रापयतीतीतरे । रुद्रो रौतीति सत्ये रोरूयमाणो द्रवति प्रविशति मर्त्यानिति रुद्र इत्यन्ये । यथा—"त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्या आविवेश" इति । अन्ये ब्रुवते रुक्शब्दो लुक्कारेकाररेफान्तेति । भुजि मित्ययोगे वा रक्प्रत्ययः । वर्णव्यत्ययेन रुद्रस्तेजस्वीति । यद्वा—रोधिका बन्धिका मोहिका वा शक्तिस्तद्वांस्तया द्रावयिता वा भक्तेभ्यो रुद्रः । रुदं संसारदुःखं द्रावयतीति रुद्र इति केचित् ।

यथा—अशुभद्रावको रुद्रो यज्जहार पुनर्भवम् ।
तस्माच्छिवस्ततो रुद्रशब्देनाप्यभिधीयते ॥ इति ।

रुतिं शब्दं राति ददातीति प्राणो रुद्र इत्यन्ये । रुतिं शब्दं वेदात्मानं ब्रह्मणे ददाति कल्पादाविति रुद्र इत्यपरे । यथा—"यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै" इति । एवं तीर्थकारैः स्वस्वसमयानुगुणं रुद्रपदं व्युत्पाद्यते । मन्यतेर्दीप्तिकर्मणो "यजिमनिशुन्धिदसिजनिभ्यो युः" इति युच्प्रत्ययः । मन्युः क्रोधः कोपात्मिका तव शक्तिः शान्तिरूपा भवतु । मा धाक्षीद्भक्तानिति भक्तविषये तस्योपसंहारं प्रार्थयते । एवमिष्वादिष्वपि वेदितव्यम् । उतो उत–उ इति निपातसमाहारोऽयमपि चेत्यस्यार्थे वर्तते । ते तवेषवे शराय नमः । "त इषुꣳ समस्कुर्वताग्निमनीकꣳ सोमꣳ शल्यं विष्णुं तेजनम्" इत्येवंरूपा वैदिकी देवतेषुः । शाखान्तरे च—"तस्या अग्निरनीकमासीत्सोमः शल्यो विष्णुस्तेजनं वरुणः पर्णानि" इति । किंच ते धन्वने धनुषे च नमोऽस्तु । "कनकशैलो देवस्य धनुः" इति पौराणिकाः ।

महाभारते तु—स कृत्वा धनुराकारं सावित्रीं ज्यां महेश्वरः ।
हयांश्च चतुरो वेदान्सर्वदेवमयं रथम् ॥ इत्युक्तम् ।

धनुशब्दपर्यायो धन्वञ्शब्दः । दधातेर्वा धनिपि नुम् ह्रस्वः । उतापि च ते तव बाहुभ्यामपि नमोऽस्तु । प्रसिद्धौ बाहू । द्विवचनमतन्त्रम् । सहस्रबाहोर्देवस्य बाहवः । सकलजगत्संरक्षणव्यापृतबाहुदण्डाभिप्रायं वा । अत्र सर्वत्र

व्यसनानां मन्युर्मूलमिति तस्य पूर्वं नमस्कारः कृतः । ततः साक्षाद्व्यसनकारित्वान्मन्युमपनेतुमिषुर्नमस्कृता । तत इषुनमनान्तरं तदुपादानभूताय धनुषे च नमस्कारं प्रायुङ्क्त । ततस्तदुभयव्यापृतौ बाहू नमश्चक्र इति केचिदाहुः । एते मन्युप्रभृतयो देवस्य योधविशेषाः क्रोधादिकार्यकारित्वात्तद्भावेन रूप्यन्त इति । इत्थमनेन मन्त्रेण देवस्य घोरा तनूर्जगदुपसंहारप्रवृत्ता प्रसाद्यते ।

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणादिकं ब्रूमः—कृच्छ्रं द्वादशरात्रं चरित्वैकादशसहस्रपरिमितदिनानि निरन्तरं जपन्कृतपुरश्चरणो भवति । ततोऽनेन प्रदक्षिणं नमस्कारं च कुर्यात् । ततो दक्षिणामूर्तिसंनिधावेकादशसहस्रजपादशेषं पापं नश्यति । ततो लक्षजपात्सप्तजन्मकृतं पापं नश्यति । तस्मिन्नेव दक्षिणामूर्तिसंनिधावग्निं निधाय घृतपायसं श्रपयित्वा स्वाग्नौ जुहुयात्साक्षाद्देवं पश्यति । तस्मिन्नेव सर्वतोऽरत्निमात्रमग्निकुण्डं कृत्वा स्वाग्नौ कपिलेन घृतेन शतसहस्रं जुहुयाद्ब्राह्मण्यं लभते । अथैतयर्चा राज्ञो वक्ष्यते—राजा पुरश्चरणसिद्धेन ब्राह्मणेन लिङ्गे पूजां कारयेत् । तत्प्रकारो वक्ष्यते—लिङ्गस्य दक्षिणतोऽग्निकुण्डं विधाय मथित्वाऽग्निं निधाय नित्यवदाज्येन दूर्वाभिः शुद्धेन तण्डुलेन शमीसमिद्भिः प्रत्येकमष्टसहस्रं जुहुयात् । देवस्य संनिधौ जपेदष्टसहस्रम् । देवालयमभितः प्रदक्षिणमष्टसहस्रम् । तावद्वै देवस्य संनिधौ । प्रणामनमस्कारावप्यष्टसहस्रौ ।। एतैः कर्मभिर्भगवानविलुप्तलक्ष्मीको भवति ।।

ध्यानम्—

आकर्णकृष्टे धनुषि ज्वलन्तीं देवीमिषुं भास्वति संदधानम् ।
ध्यायेन्महेशं महनीयवेषं देव्या युतं बोधयन्तं युवानम् ॥ १ ॥

द्वितीयामृचमाह—

या त इषुः शिवतमा शिवं बभूव ते धनुः ।
शिवा शरव्या या तव तया नो रुद्र मृडय ॥ २ ॥
या ते इषुः शिवतमेति शिवऽतमा शिवम् बभूव ते धनुः ।
शिवा शरव्या या तव तया नः रुद्र मृडय ॥ २ ॥

सा० भा० हे रुद्र ते त्वदीया येयमिषुः शिवतमा शान्ततमा बभूव । तथा, ते त्वदीयं यद्धनुः शिवं शान्तं बभूव । तथा या च तव शरव्या तवेषुधिस्तया, शान्तयेष्वा तेन च शान्तेन धनुषा तया च शान्तया शरव्यया नोऽस्मान्मृडय सुखय । भक्तेषु भयस्याभावादेषां शान्तत्वम् ॥ २ ॥

म०भा०भा० या त इषुः शिवतमेत्यस्याऽऽत्रेय ऋषिः । शंभुर्देवता । अनुष्टु-
प्छन्दः । हे रुद्र या ते तवेषुः शिवतमाऽतिशयेन भक्तानां सुखकरी । न केवलं
हस्तालंकारमात्रभूता बभूवेति वक्ष्यमाणमनुषज्यते । भवतीत्यर्थः । "छन्दसि
लुङ्लङ्लिटः" इति वर्तमाने लिट् । शिवं बभूव ते धनुः । तत्रापि यच्छ-
ब्दोऽध्याहार्यः । यच्च ते धनुः शिवं बभूव तं भक्तान्प्रति सुखकरं भवति न
केवलं हस्तमात्रमलंकरोति । या च तव शरव्या शिवा भक्तानां सुखकरी च ।
तृणादिहिंसाकर्मणे उपस्थिते शरुशब्देनाऽऽयुधमुच्यते । "धुनिः शिमीवाञ्छ-
रुमाँ ऋजीषी" इति हि दृश्यते । ततः समूहे स्वार्थे वा यत्प्रत्ययस्तदन्तं च
क्षेपणीये चक्रादौ वर्तते । दृश्यते हि "अवसृष्टा परापत शरव्ये ब्रह्मसंशिता"
इति । संज्ञाशब्दत्वात्स्त्रीलिङ्गता । यद्वा पाशादिलक्षणो यत्प्रत्ययः । छान्दसम-
न्तस्वरितत्वम् । यद्वा शरवः शरास्तेभ्यो हिता शरव्या इषुधिः । पूर्ववत्स्त्रीलि-
ङ्गता । सर्वासामिषूणां शिवत्वात्तदाधारस्य शिवत्वप्रार्थना । यथा ग्रामः प्रदी-
प्तेति । यद्वा मा भूदिषूणामपादानमित्याशास्ते । यथा वक्ष्यते—"अथो य
इषुधिस्तवारे अस्मन्निधेहि तम्" इति । तया नोऽस्मान्मृडय सुखय । कयाऽ-
नन्तरमुक्तया शरव्यया उपलक्षणत्वेनोक्तया तया तेन च धनुषा । यद्वा
लिङ्गसंख्ये अविवक्षिते । प्रत्ययो वा द्वयोः । तैरिष्वादिभिरस्मान्मृडयेत्यर्थः ।
यद्वा करणविभक्तेः 'सुपां सुलुक्' इति यादेशः । एवमीदृशीं शाम्भवीं तनुं
गृहीत्वाऽस्मान्मृडयेत्याशास्ते घोरतनूपसंहारार्थम् । 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः'
इति मृडेर्लघूपधगुणो न क्रियते । 'तवयतौ छन्दसि' इति शरव्यशब्द आद्यु-
दात्तः । एतन्मन्त्रं द्वादशदिनानि पयोभोजी जपित्वा कृतपुरश्चरणो विनियोक्तुं
योग्यो भवति । अन्नार्थी ततस्तिलतण्डुलयावकामलककल्कमेकादशसहस्रं जुहु-
यादन्नवानभिजायते । एतेन राजा दुर्भिक्षनिवारणार्थं तिलगुडमिश्रितचरुणा
स्वयं शतसहस्रमाहुतीः कारयेत् । तत्र सुभिक्षमभिजायते राज्ये । ध्यानम्—
ध्यायेदेव सुस्मितं स्यन्दनस्थं देव्या सार्धं तेजसा दीप्यमानम् ।
इष्वासालंकृताभ्यां कराभ्यां शराढ्यं स्तूयमानं सुरौघैः ॥ २ ॥

तृतीयमृचमाह—

या ते रुद्र शिवा तनूरघोराऽपापकाशिनी ।
तया नस्तनुवा शंतमया गिरिशंताभिचाकशीहि ॥ ३ ॥

या ते रुद्र शिवा तनूः अघोरा अपापकाशिनीत्यपापकाशिनी ।

तया नः तनुवा शंतमयेति शं—तमया 'गिरिशंतेति 'गिरिऽशंत' अभीति चाकशीहि ॥ २ ॥

सा०भा० द्वे हि रुद्रस्य तनू। तथा चोपरिष्टादाम्नायते—' रुद्रो वा एष यद-ग्निस्तस्यैते तनुवौ घोराऽन्या शिवाऽन्या' इति। हिंसिका घोरा, अनुग्राहिका शिवा। हे रुद्र ते तव या तनूः शिवाऽघोराऽनुग्रहकारिण्यत एवाघोरा हिंसि-का न भवति। अघोरत्वमेव स्पष्टी क्रियते—अपापकाशिनी पापं हिंसारूपम-निष्टं प्रकाशयतीति पापकाशिनी तादृशी न भवतीत्यपापकाशिनी गिरौ कैलासे स्थित्वा नित्यं प्राणिभ्यो यः शं सुखं तनोति स गिरिशंतस्तस्य संबोधनं हे गिरिशंत शंतमयाऽतिशयेन सुखकारिण्या तया तनुवाऽभिचाकशीहि मामभि-लक्ष्य प्रकाशं कुरु। तादृशीं त्वदीयां तनुं प्रकाश्य मां सुखिनं कुर्वि-त्यर्थः ॥ २ ॥

मं०भा०८भा० 'या ते रुद्र शिवा तनूरघोरे'त्यस्य कश्यप ऋषिः। 'रुद्रो देवता। स्वराडनुष्टुप्छन्दः। द्व्यक्षराधिकत्वाद्बृहतीति केचित्। 'द्वाभ्यां चेषाष्टकौ च बृहती' इति वचनात्। शान्ता तनूर्द्विविधा। सायुधा निरायुधा च। तत्र प्रथमाऽनन्तरेण मन्त्रेण प्रतिपादिता। इतरा तनुरनेन प्रतिपाद्यते। हे रुद्र या ते तव शिवा शान्ताऽभयहेतुस्तनूः शरीरम्। यामाह शिवाऽन्येति। तनुर्वेदद्-पर्यायस्तनुशब्द ऊकारस्यान्तः। अघोराऽक्रूरा। स्वपराधीनभयद्वयहेतुत्वाभा-वप्रतिपादनार्थं शिवेत्युक्तेऽप्यघोरेति पुनर्वचनम्। तदेवाऽऽहापापकाशिनी। पापं व्यसनं तस्याप्रकाशयित्री। व्यसनहेतूनामायुधानामभावात्। उभयत्र-प्राप्यव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। यद्वा पापफलानां दुःखानामप्रकाशयित्री। पापविनाशहेतुत्वात्स्मर्तॄणाम्। तया तनुवा तन्वा शंतमया सुखतमया स्मर्तॄ-णामतिशयेन सुखहेतुभूतया निरतिशयानन्दस्वभावया। 'इयडुवङ्प्रकरणे तन्वादीनां छन्दसि बहुलम्' इत्युवङादेशः। नोऽस्मानभिचाकशीहि। अ-स्मान्प्रति पुनः पुनः प्रकाशय। काशतेश्छान्दसं ह्रस्वत्वम्। यद्वा—चाकशीतिः पश्यतिकर्मा। यङ्लुगन्तश्छान्दसः। अयमर्थः—शंतमया शान्तेरर्थभूतया-स्मानाभिमुखेनानुग्रहदृष्ट्या पश्येति। हे गिरिशंत गिरौ कैलासे 'नित्या-विर्भूतो यः प्राणिभ्यः शं तनोति स गिरिशंतः। शमोस्तेर्मत्वर्थयः। यद्वा गिरिर्मेघस्तत्र स्थितो यः प्राणिभ्यः पर्जन्यरूपेण शं तनोति। अथवा गिरौ वाचि स्थित्वा वेदे विधिरूपेण शं तनोति। प्रणवे वा चिदानन्दरूपेण निरं-

विषयब्रह्मानन्दलक्षणं शं तनोति । 'हलदन्तात्सप्तम्याः' इत्यलुक् । केचिदाहुः कंशंभ्यामिति मत्वर्थीयस्तप्रत्ययः । कैलासादिषु स्थानेषु यः संजातसुखो वसति स गिरिशंत इति ।

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—हविष्याशी त्रिरात्रं जपन्कृतपुरश्चरणो भवति । अथैतया गोशान्तिं कुर्यात् । गोष्ठमध्ये सर्वतो हस्तमात्रमग्निकुण्डं विधाय मथित्वाऽग्नौ वैकङ्कतापामार्गसमिधो दधिमधुघृताक्ताननयुतं जुहुयात् । अथानेनैवापरां गोशान्तिं वक्ष्यामः । ब्राह्मणैर्घटजलमभिमन्त्रितं सर्वगन्धाधिवासितं कृत्वा शतसहस्रं जपित्वा गाः प्रोक्षेत् । गवां शान्तिर्भवति । ध्यानम्—

स्मेराननं चन्द्रकलावतंसं गङ्गाधरं शैलसुतासहायम् ।
त्रिलोचनं भस्मभुजगभूषणं ध्यायेत्पशूनां पतिमीशितारम् ॥ ३ ॥

चतुर्थीमृचमाह—

यामिषुं गिरिशन्त हस्ते बिभर्ष्यस्तवे ।
शिवां गिरित्र तां कुरु मा हिꣳसीः पुरुषं जगत् ॥ ४ ॥

याम् इषुम् गिरिशन्तेति गिरि—शन्त हस्ते बिभर्षि अस्तवे । शिवाम् गिरित्रेति गिरि—त्र ताम् कुरु मा हिꣳसीः पुरुषम् जगत् ॥ ४ ॥

सा० भा० हे गिरिशंत यामिषुं बाणमस्तवे वैरिषु प्रक्षेप्तुं हस्ते बिभर्षि । गिरिं कैलासरूपं त्रायते पालयतीति गिरित्रस्तत्संबोधनं हे गिरित्र तथाविध हे रुद्र तां हस्ते धृतामिषुं शिवामस्मासु शान्तां कुरु । पुरुषमस्मदीयं मनुष्यं जगन्मनुष्यव्यतिरिक्तमपि जङ्गमं गवादिकं मा हिंसीः ॥ ४ ॥

भ० भा० भा० यामिषुं गिरिशंत शिवेन वचसेत्येतयोर्गोतम ऋषिः । गोधूम इति केचित् । रुद्रो देवता । यामिषुमिति निचृदनुष्टुप् । शिवेन वचसेत्यनुष्टुप् । आभ्यां त्रिपुरदहनप्रवृत्ता घोरा तनूः प्रसाद्यते । हे गिरिशंत व्याख्यातम् । यामिषुं हस्ते बिभर्षि धारयसि । किमर्थमस्तवे देवानां प्रार्थनानन्तरं हन्तव्यानसुरान्प्रति क्षेप्तुम् । यथाहुर्देवाः—'क इदमस्येष्यतीति रुद्र इत्यब्रुवन्रुद्रो वै क्रूरः सोऽस्यत्विति । सोऽब्रवीद्वरम्' इति । 'तुमर्थे सेसेन्' इति तवेन्प्रत्ययः । यद्वा त्रिपुरतृणदहनानन्तरं यां कृतार्थां यथोक्तकारिणीमुपसंहर्तुं हस्ते बिभर्षि तामिषुं शिवां कल्याणकरीं कुरु । त्वदभक्तानपि यथा हन्तव्यानेव विषयी करोति तथाऽव्यावन्यम् । मा हिंसीर्

मा हिंसीः पुरुषं साधुवृत्तं त्वद्भक्तम्। स एव हि पुरुषव्यपदेशमर्हति। किंच जगज्जङ्गमं गोमहिष्यादिकं यत्पुरुषव्यतिरिक्तं तदपि मा हिंसीः प्रदर्शनत्वात्। स्थावरमपि वृक्षलतादिकमपि मा हिंसीः। एवं पुरुषादिपरिहारेण हन्तव्यैकविषयीकरणमिषोः शिवत्वम्। हे गिरित्र गिरिं कैलासं त्रायते निवासत्वेन यद्वा मन्यत इति गिरित्रः। 'आतोऽनुपसर्गे कः'। यद्वा गिरेर्मेघस्य त्रायको वर्षयितृत्वात्। यद्वा गिरिसदृशस्य रथस्य त्रायकस्तदवयवानां देवानां त्रायकत्वात्। यद्वा गिरां वाच्यावाचकानां त्रायकः परिपालकः। यथाभिमतप्रदानात्। व्यत्ययेन द्वितीयार्थे सप्तमी। पूर्ववदलुक्॥ ४॥

पञ्चमीमृचमाह—

शिवेन वचसा त्वा गिरिशाच्छा वदामसि।
यथा नः सर्वमिज्जगदयक्ष्मꣳ सुमना असत्॥ ५॥

शिवेन वचसा त्वा गिरिश अच्छ वदामसि। यथा नः सर्वम् इत् जगत् अयक्ष्मम् सुमना इति सु—मनाः असत्॥ ५॥

सा० भा० गिरौ कैलासे शेते तिष्ठतीति गिरिशो हे गिरिश त्वामच्छ प्राप्तुं शिवेन मङ्गलेन स्तुतिरूपेण वचसा वदामसि वयं प्रार्थयामहे। यथा येन प्रकारेण नोऽस्मदीयं सर्वमिज्जगत्। इच्छब्दोऽवधारणे[1]। यथा सर्वमपि मनुष्यपश्वादिकं जङ्गमजातमयक्ष्मं रोगरहितं सुमना असत्सौमनस्योपेतं[2] भवति तथा कुरु॥ ५॥

म० भा० भा० अथ द्वितीया। शिवेन वचसेति। हे गिरिश गिरौ कैलासे शेत इति गिरिशः 'गिरौ डश्छन्दसि' इति डः। यद्वा मत्वर्थो गिरिरस्यास्तीति निवासत्वेनेति। लोमादिलक्षणः शः। यद्वा गिरेः कैलासस्य मेघस्य वा गिरां वाचकवेदप्रणवात्मनामीश ईश्वरः। पृषोदरादित्वाद्ध्रस्वत्वम्। शिवेन वचसा त्वदीयगुणसंकीर्तनपरतया कल्याणकरेण तव प्रीतिकरेण वा स्तोत्रलक्षणेन वचनेन त्वामेव सर्वैश्वर्यगुणसंयुक्तमच्छाऽऽभिमुख्यकरणेन वदामसि वदामः। स्तुम इत्यर्थः। 'इदन्तो मसि। निपातस्य च' इति संहितायामच्छशब्दस्य दीर्घत्वम्। अच्छेत्यव्ययमाभिमुख्ये वर्तते। आप्तुमित्य-

१ क. ख. गं. घ. ङ. "मक्षा अ°"। २ क. ग. "थे स°"। ३ ख. ग. "तं तथा स°"।

इषवः इति नैरुक्ताः । अशिवेन हि वचनेन देवाः क्रुध्येयुः । यथा "मा त्वा रुद्र चुक्रुधामा नमोभिर्मा दुष्टुती वृषभ मा सहूती" इति । तस्माच्छिवेन वचसा त्वा स्तुमः । किमर्थमिति चेत्तदाह—यथा नोऽस्माकं संबन्धि सर्वमित्सर्वमेव जगज्जङ्गमं पुत्रादिकं पश्वादिकं च । एवकारकरणात्स्थावरं च वृक्षादिकम् । अयक्ष्ममरोगम् । 'सुमना असत्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । सुमनाः । अत्र कित्त्वप्रत्ययः । शोभनमनस्कं च सोऽमनसीत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । असत् स्यात् । अस्तेः पञ्चमो लकारः । 'लेटोऽडाटौ' इत्यडागमः । यस्मकारमिदं तदर्थं त्वां स्तुमः । यद्वा कथमित्याकाङ्क्षायामाह—यथा त्वयि स्तूयमाने इत्थमिदं संपद्यते तथा स्तुम इति ।

एतयोः पुरश्चरणमेकविंशतिं दिनानि निरन्तरं जपः । ततः कृतपुरश्चरण एताभ्यामकालमरणपरिहारं कुर्यात् । सिद्धेन ब्राह्मणेन राजा कारयेदकालमरणं न भवति राष्ट्रे । आभ्यां बिल्वत्रीहितिलधूपयवानां दधिमधुघृतानां लक्षं जुहुयादेकविंशति दिनानि । अस्मिन्राष्ट्रेऽकालमरणभयं न भवति । नवभिर्दिनैरुपद्रवा नश्यन्ति । अष्टादशभिर्दिनैरखिलं जगदकालमरणमुक्तं भवति । ध्यानम्—

> सांग्रामिकेण वपुषा अधिराजमानं हस्तद्वयेन धनुषा शरमन्दहासम् ।
> दैत्यान्निहन्तुमुपचक्रे शराचापपाणि ध्यायेदघ्नारिममरौघकृपाधिकृतम् ॥५॥

षष्ठीमृचमाह—

> अध्यवोचदधिवक्ता प्रथमो दैव्यो भिषक् ।
> अहींश्च सर्वाञ्जम्भयन्त्सर्वाश्च यातुधान्यः ॥ ६ ॥

> अधीति । अवोचत् । अधिवक्तेत्यधि—वक्ता । प्रथमः । दैव्यः ।
> भिषक् । अहीन् । च । सर्वान् । जम्भयन् । सर्वाः । च । यातुधान्यः ।
> इति यातु—धान्यः ॥ ६ ॥

सा०भा० यो रुद्रोऽधिवक्ताऽधिकोऽयमिति वचनं स्वभक्तेषु ब्रुवन् भक्तोऽयं रुद्रेणोक्तः सति मम सर्वाधिक्यं तदानीमेवास्तीति । अतस्तादृशो रुद्रोऽध्यवोचत् मां सर्वाधिकं वदतु । कीदृशोऽधिवक्ता प्रथमः । देवानां मध्ये मुख्यः । दैव्यः । सर्वान्देवानर्हति । स्वयं देवान्पालयितुं क्षमः इत्यर्थः । भिषक् । एतस्य ध्यानमात्रेण सर्वरोगोपशमनादयं चिकित्सकः । किं

जम्भयन् । अहींश्च सर्पान्सर्पव्याघ्रादीन्सर्वानपि । सर्वाश्च यातुधान्यः सर्वा
अपि राक्षसजातीः स्त्रीरधराचीर्नाशयन् ॥ ६ ॥

म० भा० मा० अध्यवोचदधिवक्तेत्यस्यानुष्टुप् । निचृदिति केचित् । कण्व
ऋषिः । शंभुर्देवता । एतदादयश्चत्वारो मन्त्राः परोक्षकृताः । अध्यवोचत् ।
अधिब्रवीतु । 'छन्दसि लुङ्लङ्लिटः' इति लोडर्थे लुङ् । अधिकमधिकत्वेन
वा वचनमधिवचनम् । पक्षपातेन वचनमित्यर्थः । यथा 'ब्राह्मणायाधिब्रू-
यात्' इति । पक्षपातिभावेनैश्वर्येण वचनमधिवचनं भक्तानस्मानस्मत्पक्षमधिब्र-
वीतु । अधिवक्ताऽधिवचनस्वभावः । सदा भक्तेभ्योऽधिवचनसमर्थो वा ।
यद्वा 'अहं कृत्यतृचश्च' इति तृच् । अधिवक्तृत्ववान् । अनीश्वरा अधिभू-
तस्यो दासा भवेयुः । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । तदेवार्हत्वमाह—प्रथमः प्रधा-
नभूतः । दैव्यो देवेषु भवः । 'देवाद्यञञौ' इति यञ् । यद्वा देवनं देवो
दिव्यतीनां क्रीडादीनामन्यतमः । तत्र भवः क्रीडायां मुख्यरूपः । विजिगी-
षायां जयरूपः । व्यवहारे विविक्तरूपः । द्योतने प्रकाशरूपः । स्तुतौ स्तुत्य-
रूपः । गतौ गन्तव्यरूपो वायुरूपो वा । यद्वा दिव्यज्ञानोपपन्ना देवास्तेषु
भवः प्रथमः । दिव्यज्ञानोपपन्नानां मुख्य इति यावत् । भिषग्वैद्यः । व्याधि-
तापसंसारादीनां व्यसनानां चिकित्सक इत्यर्थः । 'भिषक्तमं त्वा भिषजां
शृणोमि' इति च मन्त्रान्तरम् । भिषज् चिकित्सायां कण्ड्वादिः । ते हि
धातवः प्रातिपदिकानि च । यद्वा भियो सादयिता नाशयिता भिषग्यद्वा
भीतौ सत्यां मनसा प्राप्यते । अजयत्वात् । यद्वा देहभेदनैः सीदन्तं सेच-
यत्यनुगृह्णाति वा भिषक् । पृषोदरादिः । किं कुर्वन्नधिब्रवीतु अत आह—अही-
श्च सर्वाञ्जम्भयन् । जम्भनेन हेतुना । जम्भनं नाशनं तदर्थमित्यर्थः ।
'लक्षणहेत्वोः' इति हेतौ शता । आगस्य हिंसायां नित्यस्वेन । हन-
नशीलाः सर्पाः मशकानां हिंसकाः व्याघ्रसर्पवृश्चिकादयस्तान्सर्वाञ्जम्भयन्तु-
प्तु । चशब्दोऽवधारणे सर्वानिश्चयस्यानन्तरं द्रष्टव्यः । सर्वानेव जम्भय-
न्निति । 'आङि श्रिहनिभ्यां ह्रस्वश्च' इति डिप्रत्ययः । यया चोडात्
इत्यनिकारादुपपदस्योदात्तत्वम् । सर्वाश्च यातुधान्यः सर्वाश्च यातुधानजा-
तीर्जम्भयन् । शसि 'वा छन्दसि' इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वाभावः । यातु-
र्यातिर्दुःखयन्ति यातवो दुःखविशेषा यातनाः । यातवः क्लेशकर्मणो यत्न्वा-
दुप्रत्ययः । ता निधीयन्ते निधीयन्तेऽस्मिन्निति यातुधानाः । अधिकरणे ल्युट् ।
तस्य जातिलक्षणो ङीप् । 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति विभक्तिः स्वर्येते ।
एवदुक्तं भवति । आजिघांसून्सर्वान्वृश्चिकप्रभृतीन्यातुधानान्सिंहव्याघ्रचोरादींश्च

1 क. च. छ. सर्वानपि राक्षसान् जम्भयन् ।

प्रत्यक्षेण हन्तुमुद्युक्तान्परोक्षेण पीडां कुर्वतो मायाविनो रक्षःपिशाचादीन्व्याध्यपस्मारादींश्च सर्वान्सूदयन् । मा भैष्ट युष्मान्रक्षिष्यामीत्यधिवक्तुमर्हन्देवोऽस्मानधिब्रवीत्विति ।

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—अर्धकृच्छ्रं चरित्वा ततः परं पञ्च दिनानि शाकमूलयवचरुभोजी दिवाऽऽवश्यकाविरोधेन त्रिष्वप्यनन्तरं जपन्कृतपुरश्चरणो भवति । ततोऽनेन राजा रक्षां कारयेत् । सर्वरक्षार्थं श्वेतसिद्धार्थतण्डुलदूर्वायवैश्च समेराज्यासिक्तैरारण्येऽग्नौ मथिते वा नित्यवदष्टसहस्रहोमः । विशेषेणाऽऽर्द्रायां दशसहस्रहोमः । तस्मिन्नेव तिलगुडयवपयोमिश्रितचरुणाऽष्टसहस्रहोमः । राजा दीर्घायुर्भवति । सर्वत्र काले च दक्षिणां दद्यात् । दक्षिणा च त्रिविधा । उत्तममध्यमाधमभेदेन । सुवर्णनिष्कं दशसहस्रं दक्षिणोत्तमा । पञ्च सहस्रं मध्यमा । त्रिसहस्रमधमा । अथवा त्रिशतमुत्तमा । द्विशतं मध्यमा । निष्कशतमधमा ।

यस्मिन्कर्मणि कर्माङ्गं दक्षिणा तु विधीयते ।
प्रथमं दक्षिणां दद्यात्पश्चात्कर्माङ्गदक्षिणाम् ॥

एवं सर्वत्र काले दक्षिणां दद्यात् । यद्वा—उत्तमा चतुःषष्टिः । मध्यमा द्वात्रिंशत् । चतुर्विंशतिरधमा । बहुकर्तृकेषु प्रतिपुरुषमुत्तमा दातव्या । एककर्तृके एकस्यैव । अथाप्युदाहरन्ति—

अल्पदक्षिणो यज्ञो यजमानं क्षपयते । इति ।

राज्ञां तत्सदृशानां चोत्तमा दक्षिणा दातव्या । अन्येषां मध्यमादिका ।

विभवे सति यो मोहात्कुर्याद्विधिविस्तरम् ।
नैव तत्फलमाप्नोति यज्ञभाक्स्वप्नमानसः ॥ इति ।

दशपुरुषकर्तृके सहस्रं दक्षिणा देया । पञ्चकर्तृके चतुष्कर्तृके वा पञ्चशतम् । एककर्तृके त्रिशतम् । आचार्यस्य द्विगुणम् । आचार्यो भगवानेवेति मन्तव्यः । सर्वत्रैवंविधा दक्षिणा देया । तथाऽग्नौ मन्त्रकलशं निदध्यात् । अग्नेः पुरो मन्त्रकलशस्थापनं सौवर्णं राजतं वा कलशं स्थापयेत् । तथाऽग्नौ देवतावाहनसंनिधौ होमः कार्यः । होमान्ते कलशोदकेन राजानं प्रोक्षेत् । गुरोरेव नित्यं विशेषकारी राजा कृतरक्षो भवति । अनेनैवापरस्यापि सर्पोपद्रवं गरुडध्यानपूर्वं श्वेतसिद्धार्थानेकादशकृत्वोऽभिमन्त्र्य यां दिशं गच्छेत्तां सर्वपिशाचाऽन्यासु दिक्षु प्रक्षिपेत् । ततः शुद्धो जपन्गच्छेत् । व्याघ्रचोरतस्करराक्षसपिशाचभूतादिभ्यो मुच्यते । अनेनैवापरं रोगनाशनं प्रवक्ष्यते—आतुरः सर्षपान्सम्यगभिमन्त्र्यात्मानं त्रिःस्नात्वा चतुर्धा रक्षयेदारोग्यं स्यात् । श्वेतसर्षपैरेवं कृतैः कुमारग्रहादिभ्यो मुच्यते । नान्यं पश्चात्प्रयोगमन्त्रं पुनाति

क्षिप्त्वा क्वाथयित्वाऽऽस्यामावष्टसहस्रं वाऽष्टशतं हुत्वा शेषं पिबेत् । गर्भरोगा नश्यन्ति । ध्यानम्—

चन्द्रार्धमौलिं कामारिं व्यालयज्ञोपवीतिनम् ।
ज्वलत्पावकसंकाशं ध्यायेद्देवं त्रिलोचनम् ॥ ६ ॥

सप्तमीमृचमाह—

असौ यस्ताम्रो अरुण उत बभ्रुः सुमङ्गलः ।
ये चेमा रुद्रा अभितो दिक्षु श्रिताः सहस्रशो
ऽवैषाᳬ हेड ईमहे ॥ ७ ॥

असौ यः ताम्रः अरुणः उत बभ्रुः सुमङ्गल इति सु-मङ्गलः ।
ये च इमाम् रुद्राः अभितः दिक्षु श्रिताः सहस्रश इति
सहस्र--शः अवेति एषाम् हेडः ईमहे ॥ ७ ॥

सा० भा० यो रुद्रोऽसौ मण्डलस्थादित्यरूपः स च ताम्र उदयकालेऽत्यन्तरक्तः । अरुण उदयादूर्ध्वमीषद्रक्तः । ततोऽपि च बभ्रुस्ततोऽप्यूर्ध्वं पिङ्गलः । एवमन्येऽपि वर्णास्तत्तत्कालगता द्रष्टव्याः । सुमङ्गलो नानावर्णः सर्वदा तदाऽन्धकारादिनिवर्तकत्वादत्यन्तमङ्गलः । ये चान्ये रश्मिरूपा रुद्रा इमामभितोऽस्या भूमेः परितो दिक्षु श्रिताः प्राच्यादिदिक्ष्ववस्थिताः, ते च सहस्रशोऽनेकसहस्रसंख्याका एषामादित्यरुद्ररश्मिरूपाणां सर्वेषां रुद्राणां हेडः क्रोधसदृशं तीक्ष्णत्वमवेमहे भक्तिनमस्कारादिना निवारयामः ॥ ७ ॥

म० भा० भा० असौ यस्ताम्र इत्याद्याऽऽस्तारपङ्क्तिः । "परौ चेद्द्वादशकावास्तारपङ्क्तिः" इति वचनात् । "पञ्चपदा पङ्क्तिः" इति केचित् । असौऽयोऽवसर्पतीति जगती पञ्चपदा । एतयोः काल ऋषिः । मरुत्वानिति केचित् । आदित्यात्मा रुद्रो देवता । "असौ यस्ताम्र इत्यनेनाऽऽदित्यमुपतिष्ठते" इति शतपथब्राह्मणम् । देवस्य जगदुपसंहारकमूर्तिद्वयात्मूर्तित्वादादित्यस्याप्यन्तर्भावात् । भक्तविषये तस्मादयमेताभ्यां प्रार्थयते । असावित्यङ्गुल्या निर्दिशति । असावूर्ध्वलोकवर्त्यादित्यः । कीदृशस्ताम्र उदयसमयेऽतिरक्तः । तमःसंपर्कात्तथा भाति । केचिदाहुः—भूतलसंपर्कादिति । अथारुणः उदयादूर्ध्वमीषद्रक्तः । ततोऽपि च बभ्रुः । ततोऽप्यूर्ध्वं पिङ्गलः । गौर इति

केचित् । यद्वा विश्वं विभर्ति पोषणप्रदानादिनेति बभ्रुः । 'कुर्भ्रश्च' इति कुप्रत्ययः । सुमङ्गलः सर्वमङ्गलसमृद्धिपास्वहेतुत्वात् । बहुव्रीहौ 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । 'एवंविधोऽसावादित्यो यः' । ईदृशादित्यरूपो यो रुद्र इत्यर्थः । ये च रुद्रा रुद्रसधर्माणो रुद्रेण समानवेषविभूतयो देवेन सृष्टाः सदैव देवस्यानुचरा येमां पृथिवीमभितो दिक्षु श्रिताः । सहस्रशः सहस्रं सहस्रं भूत्वा तिष्ठन्ति । जगतो पुण्यपापानुरूपं फलं दातुम् । 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्' इति शस् । 'अभितः परितः' इति इदमो द्वितीया । केचिदाहुः— अस्याऽऽदित्यात्मनो रुद्रस्य रश्मिभूता रश्मिरूपा रुद्रा ये पृथिवीमभितो दिक्षु स्थितास्तेषामप्येव रुद्रस्यैषां च रुद्रानुचराणां हेडः क्रोधमनादरं वाऽवयदेऽपनयाम । स्तुतिभिर्नमस्कारैश्चेति शेषः । 'हेडृ अनादरे । हेडः क्रोध इति यास्कः । 'अवयजामहे' यजते । चिरित्वादिरूपनिमित्तमस्माद्विषयमनादरं प्रतिषिद्धसेवानिमित्तं क्रोधं चेत्युभयमपनयाम इति । 'ई गतौ' केवलोऽयं याच्याकर्मा । "सद्यावनमाममीमहे" इत्यादौ तथा दर्शनात् । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् । अवपूर्वस्त्वपनयने वर्तते । यद्वाऽर्वाचीनं यथा तथा याचामहे ॥ ७ ॥

अष्टमीमृचमाह—

असौ योऽवसर्पति नीलग्रीवो विलोहितः ।
उतैनं गोपा अदृश्रन्नदृश्रन्नुदहार्यः । उतैनं
विश्वा भूतानि स दृष्टो मृडयाति नः ॥ ८ ॥

असौ यः अवसर्पतीत्यव—सर्पति नीलग्रीव इति नील—ग्रीवः विलोहित इति वि—लोहितः । उत एनम् गोपा इति गो—पाः अदृश्रन् अदृश्रन् उदहार्य इत्युद—हार्यः । उत एनम् विश्वा भूतानि सः दृष्टः मृडयाति नः ॥ ८ ॥

सा०भा० यो रुद्रो नीलग्रीवः कालकूटधारणेन नीलवर्णा ग्रीवा यस्यासौ नीलग्रीवः । स एव विलोहितो विशेषेण लोहितवर्णः । समसौ मण्डलवर्ती सूर्योऽ-

यतसर्पत्युदयास्तमयौ संपादयितुं प्रवर्तते—तस्य च रुद्रस्य मण्डलवर्तिस्वरूप-
धारणे प्रयोजनमुच्यते—उतापि च गोपा वेदशास्त्रसंस्काररहिता गोपाला
अप्येनं मण्डलवर्तिनमादित्यरूपिणं रुद्रमदृशन्पश्यन्ति । उदहार्य उदकानां
हारिण्यो योषितोऽप्येनमदृशन्पश्यन्ति । उतापि चैनं मण्डलवर्तिनमादित्यरू-
पिणं रुद्रं विश्वा भूतानि गोमहिष्यादयः सर्वेऽपि प्राणिनः पश्यन्ति । सर्वेषां
दर्शनार्थमेव हि रुद्रस्याऽऽदित्यमूर्तिधारणम् । कैलासादिवर्तिरुद्रस्य रूपं तु
वेदशास्त्राभिज्ञैरेव दृश्यते नान्यैः । तादृशो रुद्रो दृष्टः सन्नोऽस्मान्मृडयाति ।
सुखिनः करोत्वित्यर्थः ॥ ८ ॥

म०भा०प्रा० अथ द्वितीया । असाविति प्रत्यक्षमेव दर्शयन्नब्रवीति । असा-
वादित्यात्मा यो रुद्रः । अवसर्पत्यवाचीनं सर्पति । अस्तमयसमयेऽधो गच्छ-
तीव प्रतिभाति । यद्वाऽवसर्पति देशान्तरं गच्छति । अपार्थेऽवशब्दः । नील-
ग्रीवः । कालकूटविषालंकृतग्रीवः । विलोहितः । स्वयं विशेषेण लोहितः ।
पद्मरागकसदृशः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा नीलग्रीवविलोहि-
तपदे आदित्यविशेषणे एव उभे । ग्रसन्त्युदकमिति ग्रीवा रश्मयः । ग्रसतेर्गिर-
तेर्वा शेवयह्वजिह्वेत्यादिना वन्प्रत्ययो निपात्यते । उदयात्प्रभृत्युदकस्य प्रह-
णादस्तं गच्छतो यस्य नीला रश्मयस्तमसोऽभिसंसर्गात्तदानीं श्यामवर्णा
इव भवन्तीति । यद्वा नीलग्रीवो निलीनरश्मिर्वा । विलोहितो विविधं लोहि-
तमुदयास्तमयकाले हि तमसः संपर्काल्लोहितमिव मण्डलं दृश्यते । अथायं
देव उदयास्तमयाभ्यां लोकयात्रां वर्तयन्नाबालगोपालं प्रसिद्धः । न देवस्य
मूर्त्यन्तरवच्छ्रुत्यादिभिर्यत्नः प्रतिपाद्यत इति प्रतिपादयितुमाह—उताप्येन-
मादित्यरूपं देवमज्ञानां प्रथमोदाहरणभूता गोपा अप्यदृशन्पश्यन्ति । 'छन्दसि
लुङ्लङ्लिटः' इति लुङ् । 'इरितो वा' इत्यङ् । तथाऽदृशन्नुदहार्यः ।
उदकस्य हारिका घटदास्यो गोपेभ्योऽपि च क्षुद्राः । हरतेः कर्मण्यण् 'मन्थो-
दन' इत्यादिना उदकस्योदभावः । अण्णन्तत्वान्ङीप् । उदात्तनिवृत्तिस्व-
रेण तस्योदात्तत्वे 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति विभक्तिः स्वर्यते । किमिदं
विभज्याभिधीयते । सर्व एव देवस्य महिमावेदने गोपालादिकल्पा एवेति
प्रदर्शयितुमाह—विश्वा विश्वानि । 'शेश्छन्दसि बहुलम्' इति लुप्यते ।
विश्वान्यपि भूतान्येनं भगवद्रूपं देवमदृशन् । श्रुत्यादिभिरपि दुर्ज्ञानं चक्षुषैव
पश्यन्ति [illegible] देव एवं सर्वैर्दृष्टः प्रत्यक्षेणानुभूयमानोऽस्मान्मृडयाति मृडयतु
सुखयतु । लेट्याडागमः । केचिदस्तं गच्छन्तमवादित्यमेव व्याचक्षते । तत्रास्तं

१ ख. ग. घ. प्रतिमुखिनः ।

गच्छता भगवता जगतामुपकारान्प्रदर्शयितुमुपक्रान्त एनमस्तं यन्तं भगवन्तं देवं गोपाः पश्यन्ति । मर्त्या आपन्नमरणादिकाले प्रतीक्षमाणा उदहार्योऽपि पश्यन्ति, अस्तं गच्छति भगवानहो इतो मुच्यामह इति । यद्वा—अस्तमयात्प्रागेवोदकोद्धरणं कर्तव्यम् । अस्तमिते तु तस्य निषिद्धत्वादिति पश्यन्ति । किं बहुना विश्वान्यपि भूतानि एनमस्तं यन्तं पश्यन्ति । मृगशकुनवराहादीनामपि निलयनगमनादेस्तदधीनत्वात् । द्विजातयोऽप्यग्निहोत्रसंध्यावन्दनकालार्थिनो भगवन्तमस्तं यन्तं प्रतीक्षन्ते । एवं तावदस्तं यन्तं देवं सर्वेऽपि पश्यन्ति । तच्च प्रतिषिद्धम्—

नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तं यन्तं कदाचन ॥ इति ।

तस्य नामस्फुटरूपतां प्रदर्शयितुं गोपादिग्रहणम् । तत्र प्रतिषिद्धेऽपि दर्शने प्रमादादुपस्थानकाले वाऽस्माभिर्दृष्टोऽस्मान्मृडयतु सुखयतु । यद्यपि प्रमादादिना दृश्यते तत्पापमपनुद्योपस्थानफलं च दत्वाऽस्मान्मृडयतु ।

अथैतयोः पुरश्चरणार्थं च कृच्छ्रमेकं चरित्वा षोडश दिनानि निरन्तरं जपेत् । पश्चाच्छ्यामनाहूत्वा सत्या तृप्त्यर्थं कार्यम् । आर्द्रान्तमार्द्रादि वा । ब्राह्मणान्पञ्च सिद्धानाहूय तैः कार्यम् । तेषामुष्णी[illegible]सनकर्णवेष्टनकण्ठाभरणकरमण्डनादि दद्यात् । सिद्धं होमद्रव्य तिलतण्डुलयवानां दधिमधुघृताक्तानां शतसहस्रं जुहुयात् । श्वेतससमिधा क्षीराक्ताना तद्वेषा पञ्चानामेको जपेच्चत्वारो जुहुयुरेकादश दिनानि दीक्षित्वाऽन्त्यदिने रक्तनामरसैरष्टसहस्रैः भरद्वेकमाराधयेत् । सकृज्जपित्वा कर्मकालेन यथाक्रमयोपस्पृशेच्च दीक्ष्याऽऽसीतान्यथा प्रायश्चित्ती भवेदासमाप्तेरभिरक्षा कर्तव्या । अवसानदिने भगवानादित्यो महावृष्टिं प्रयुङ्क्ते । श्वेतमधूकानामयुतं जुहुयात् । सविता वरं ददाति । उद्यन्तमस्तं यन्तमादित्यमेताभ्यामुपतिष्ठेत । कण्ठदघ्ने जले स्थित्वैताभ्यामुभयकरपूर्णजलमादित्यमभिजप्य प्रक्षिपेत् । प्रतिदिनमष्टसहस्रं कृत्वा नव दिनानि । ततः सविता धनं यावत्संवत्सरं ददाति । जपाकुसुमानां मध्वक्तानामेकविंशतिसहस्रं जुहुयात् । सवितुः प्रसादाज्जातिस्मरत्वं लभते । चतुर्वेदिकुले जातिः । ध्यानम्—

मण्डलान्तरगतं हिरण्मयं भ्राजमानवपुषं शुचिस्मितम् ।
चण्डदीधितिमखण्डतद्युतिं चिन्तयेन्मुनिसहस्रसेवितम् ॥ ८ ॥

नवमीमृचमाह—

नमो अस्तु नीलग्रीवाय सहस्राक्षाय मीढुषे ।
अथो ये अस्य सत्वानोऽहं तेभ्योऽकरं नमः ॥ ९ ॥

नमः अस्तु नीलंग्रीवायेति नीलं–ग्रीवाय सहस्राक्षायेति स-हस्र–अक्षायं मीढुषे । अथो इति ये अस्य सत्वानः अहम् तेभ्यः अकरम् नमः ॥ ९ ॥

सा० भा० यः पूर्वोक्तरीत्या नीलग्रीवः स एव इन्द्रमूर्तिधारणेन सहस्राक्षः स पुनः पर्जन्यमूर्तिधारणेन मीढ्वान्सेचकः। इत्युक्तविशेषणः। तादृशाय रुद्राय नमोऽस्तु। अथो अपि च ये केचिदस्य रुद्रस्य सत्वानो भृत्यरूपाः प्राणिन स्तेभ्यः सर्वेभ्योऽहं नमोऽकरं नमस्करोमि ॥ ९ ॥

म० भा० मा० नमो अस्तु नीलग्रीवायेत्यस्यानुष्टुप्छन्दः । ऋषिर्भगवा-न्याज्ञः। देवता च पूर्वैव। नमो अस्तु नीलग्रीवाय नीलकण्ठाय। सहस्रा क्षायानेकचक्षुषे इन्द्ररूपाय। 'बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः' इति समासान्तः षच्। सति शिष्टस्वरः। मीढुषे वृष्टिद्वारेण भुवः सेक्त्रे जगद्योनौ वा। स्ववीर्यस्य सेक्त्रे पुरुषरूपेण वा गर्भाणामाधाने। मिह सेचने। 'दाश्वान्साह्वान्मीढ्वांश्च' इति निपातः। अथो अपि च येऽस्य देवस्य स्वभूताः सत्वानो महान्तः प्रमथगणास्तेभ्योऽप्यहं नमो नमस्कारमकरं करोमि। छान्दसो लुङ्। 'कृमृदृरु-हिभ्यश्छन्दसि' इति च्लेरङादेशः। ऋदृशोऽङि गुणः। सीदन्तेः स इति सत्वानः स्तुट्चेति कनिन्बहुलवचनात्केवलादपि भवति। सदनशीला देवं प्रत्यासन्नाः।

अथास्य पुरश्चरणम्—पञ्चदश दिनानि हविष्याशी निरन्तरं जपेत्। शिव-समीपे पश्चिमद्वारालये कुण्डमरत्निमात्रं सर्वतो विधाय पायितायावर्कपुष्पैरमा-वास्यायामारभ्य दशदिनावधि प्रत्यहं सहस्रं हुत्वा घृतपायसं देवाय निवेद-येत्। सर्वार्थसिद्धिः स्यात्। अनेन च पुत्रकामानां(णां) क्रिया वक्ष्यते। पञ्च दिनानि दीक्षित्वा शंभोरालये नदीतीरे गोष्ठे वा गृह्णीयात्। देवालये वेदे-श्वस्योपर्यम्बुपात्रं कुम्भं आधाय तस्य पश्चिमे भागेऽग्निं संस्थाप्य शमीसमिधां शमीपत्राणां दधिमधुघृताक्तानां प्रत्यहमेकादशसहस्रं जुहुयात् दिनत्रयं पञ्च दिनानि वा दीक्षित्वा कार्यम्। प्रतिदिनमष्टसहस्रं तदर्धमष्टशतं वा। तापरसपुष्पाण्युपरि लिङ्गसेचनमभावे पत्रं वा। एवं कृत्वाऽन्त्यदिनेऽष्टसहस्रं तदर्धमष्टशतं वा ब्राह्मणान्भोजयेत्। द्रव्यत्यागं विशेषेण कुर्यात्। एकादशरुद्ररूपान्भोजयि-त्वा तेषां किंचिद्वस्तु प्रदाय दक्षिणतो देवसंनिधावाचार्यमधिकं भोजयित्वा दक्षिणां दद्यात्। दक्षिणाऽप्युत्तमा गौः भूमिः। मानमप्युच्यते—नवारत्निद-

१ ख ग छ 'चानीलग्रीव ।

एतेनाप्युक्तं, कुण्डकाय सुवर्णमपि प्रतिदिनं पादनिष्कं तेन कुण्डकं निर्माय दातव्यम् । कांस्यपात्रमेकाशीत्यैवमेव हि । एवं पुत्रकामी कृत्वा शंभुप्रसादात्पुत्रवान्भवति । यावद्दक्षिणा भूमिस्तावद्दाविच्छिन्ना संततिर्भवत्यासंवत्सरात्सिद्धिर्भवति । एतत्फलं सहजन्मना संबध्यते तस्मादलुब्धं कुर्यात् । ध्यानम्—

शरच्चन्द्रप्रकाशेन वपुषा शीतलद्युतिम् ।
ध्यायेत्सिंहासनासीनमुमया सहितं शिवम् ॥ ९ ॥

दशमीमृचमाह—

प्रमुञ्च धन्वनस्त्वमुभयोरार्त्न्योर्ज्याम् ।
याश्च ते हस्त इषवः परा ता भगवो वप ॥ १० ॥

प्रेति मुञ्च धन्वनः त्वम् उभयोः आर्त्न्योः ज्याम् । याः च ते हस्ते इषवः परेति ताः भगव इति भग-वः वप ॥ १० ॥

सा०भा० हे भगवो भगवन्पूजावन्षड्विधैश्वर्यसंपन्न रुद्र त्वं धन्वनस्त्वदीयस्य धनुष उभयोरार्त्न्योः कोट्योरवस्थितां ज्यां मौर्वीं प्रमुञ्चावरोपय । याश्च ते हस्त इषवो वर्तन्ते ता अपि परावप परित्यज ॥ १० ॥

भ०भा०भा० प्रमुञ्च धन्वन इत्याद्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः । नारद ऋषिः । श्रीरुद्रो देवता । अत्र नमस्ते रुद्रेत्यारभ्य नवभिर्मन्त्रैः क्रुद्धं देवं प्रसाद्यातः परं तस्योपसंहारकारणान्युपसंहारयितुं प्रक्रमते । तत्र द्वौ प्रत्यक्षकृतौ मन्त्रौ । तृतीया परोक्षकृता । प्रमुञ्च शिथिली कुरु । धन्वनो धनुष उभयोरार्त्न्योर्ज्यां कोट्योर्या ज्या बद्धा तां प्रमुञ्च । अवततज्यं धनुः कुर्वित्यर्थः । तथा याश्चास्यास्ते हस्ते स्थिता इषवो जगदुपसंहर्तुं ताः परावप परित्यज । यथाऽस्माकमभिमुखी भवन्ति तथा कुरु । तूणीर एव तिरोहिताः स्थापय । यत्र कुत्रचिद्वाऽन्तर्हिताः कुरु । किमेभिर्धनुरादिभिरस्मद्भयंकरैरिति यावत् । हे भगवो भगवन् ' मतुवसो रु संबुद्धौ छन्दसि ' इति रुत्वम् ।

ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ।
ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा ॥ १० ॥

एकादशीमृचमाह—

अवतत्य धनुस्त्वꣳ सहस्राक्ष शतेषुधे ।
निशीर्य शल्यानां मुखा शिवो नः सुमना भव ॥ ११ ॥

अवतत्येत्यव--तत्य धनुः त्वम् सहस्राक्षेति सहस्र--अक्ष शतेषुध इति शत--इषुधे। निशीर्येति नि--शीर्य शल्यानाम् मुखा शिवः नः सुमना इति सु--मनाः भव॥ ११॥

सा०भा० रुद्ररूपेण सहस्रसंख्याकान्यक्षीणि यस्यासौ स तथा। शतसंख्याका इषुधयो बाणस्थापनकोशा यस्यासौ शतेषुधिस्तादृश हे रुद्र धनुरवतत्यावरोपितज्याकं कृत्वा शल्यानां बाणानां मुखा मुखानीषुगतलोहाग्राणि निशीर्येषुधिषु न्यग्भावेन शीर्णानि कृत्वा नोऽस्मान्प्रति सुमना अनुग्रहयुक्तः सञ्छिवः शान्तो भव॥ ११॥

म०भा०भा० अथ द्वितीया। अवतत्येति। मुखेति तृतीयपादान्तः। हे सहस्राक्ष। व्याख्यातम्। हे शतेषुधे। यस्य भूयिष्ठा इषवः सन्ति तस्य बहुभिरिषुधानैर्भवितव्यमिति भावः। 'कर्मण्यधिकरणे च' इति किप्रत्ययः। त्वं धनुः पिनाकाख्यमवतत्यावततज्यं कृत्वा शल्यानां शराणां मुखा मुखानि निशीर्य नितरां विशीर्णानि कुण्ठीकृतानि कृत्वा नोऽस्माकमुपरि शिवः सुमनाश्च भव। सतामप्यपकाराणां क्षमया शिव शान्तो भूत्वा मद्विषये मङ्गलोऽयमिति सुमनस्त्वेन च नित्यं त्वया भवितव्यमिति। यद्वेत्थमस्माभिः प्रार्थ्यमानः सुमना एव भूत्वा भयहेतूनां धनुरादीनां चोपसंहारादपगतभयहेतुः शिवो भवेति। 'सोर्मनसी' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्॥ ११॥

द्वादशीमृचमाह—

विज्यं धनुः कपर्दिनो विशल्यो बाणवाꣳ उत।
अनेशन्नस्येषव आभुरस्य निषङ्गथिः॥ १२॥

विज्यमिति वि--ज्यम् धनुः कपर्दिनः विशल्य इति वि--शल्यः बाणवानिति बाण--वान् उत। अनेशन् अस्य इषवः आभुः अस्य निषङ्गथिः॥ १२॥

सा० भा० कपर्दो जटाजूटः सोऽस्यास्तीति कपर्दी रुद्रस्तस्य धनुर्विज्यं विगतज्याकमस्तु। उतापि च बाणा अस्मिंस्तिष्ठन्तीति बाणवानिषुधिः स च विशल्योऽस्तु। इषुगतानां शल्यानां तदुदरे गोपितत्वेन बहिराविर्भूतत्व-

रूपरहितोऽस्तु । अस्य रुद्रस्येषवो बाणा इषुधौ स्थिता अनेशन्वेद्धुमसमर्था भवन्तु । अस्य रुद्रस्य निषङ्गथिर्बाणाधार आभुरस्तु ईषत्प्रभुरस्तु । कुड्य-निखातशङ्क्वासञ्जितत्वेन बाणान्धारयितुमेव प्रभवतु । न तु बाणाकर्षण-योग्य इत्यर्थः । अथवा निषङ्गथिः खड्गकोशः सोऽपि पूर्ववत्क्वचिदारोपित-त्वेन खड्गं धारयितुमेव प्रभवतु न तु खड्गाकर्षणसमर्थः ॥ १२ ॥

भ० भा० भा० अथ तृतीया । विज्यमिति । कपर्दी जटाजूटस्तद्वतो देवस्य धनुः पिनाकाख्यं विज्यं विगतज्याकमस्त्विति शेषः । अथास्य देवस्य बाण-वानिषुधिर्बाणा अपि यस्मिन्सन्तीषुधिः सोऽपि विशल्यो विगतबाणोऽस्तु । पूर्वं बाणवानपीदानीं विशल्यो भूयादिति भावः । उताप्यर्थे । बाणवानपीत्यर्थः । 'दीर्घादटि' इति रुत्वम् । आतोऽटीत्यनुस्वारः । किंचास्य देवस्य स्वभूता इषवोऽनेशन्नदृश्याः स्युः । 'छन्दसि लुङ्लङ्' इति नशेराशिषि लुङ् । पुषादि-त्वाच्च्लेरङ् 'नशिमन्योरलिट्येत्वम्' इत्येकारः । यद्वा—अस्येषुधेरिषवोऽनेश-न्नश्यन्तु क्वापीषुधेरन्यत्रास्याभिष्यन्तु । तेनायं विशल्यः संपन्न इति प्रकृतस्य समर्थनम् । किंचास्य देवस्य निषङ्गथिराभुरस्तु । नितरां नियमेन वा कोशेन सज्जत इति निषङ्गः खड्गः स निधीयते यत्र स निषङ्गथिः खड्-गकोशः । परोक्षरूपा धकारस्य थकारः । "परोक्षप्रिया इव हि देवाः" इति । पूर्ववत्किप्रत्ययः । आ ईषदर्थवतीत्याहुः । आ ईषदर्थे । विप्रसंभ्य इति डुप्र-त्ययः । व्यत्ययेनाऽऽद्यपि भवति । किंचिन्न्यूनं भवनमाभवनं तच्च खड्-गेन विना सत्तामात्रेणावस्थानं निषङ्गधारणस्वभावस्य खड्गकोशस्य निष-ङ्गेण सहावस्थानं पुष्कलभावस्तेन विनाऽवस्थानमाभवनमिति । तेन सोऽ-पि खड्गरहितो वर्ततामिति भावः । यद्वा निषज्यते कोशा इति निषङ्गथिः खड्गः । 'नौ षञ्जेर्घथिन्' इति घथिन्प्रत्ययः । आभुरस्तु न्यूनशक्तिरस्तु कुण्ठत्वभावमापद्यतामिति ।

आसां तिसृणामृचां पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वाऽऽत्मानं संशोध्य नव दिनानि जपेत्सिद्धो भवति । एताभिर्युद्धकाले भूपतेरायुधान्यभिमन्त्र्य कुवक-पुष्पकानां सहस्रं जुहुयात् । युद्धोपनीताः शत्रवो हीयन्ते । ध्यानम्—

उद्यद्भास्करकोटिप्रकाशपादीप्तदहनघर्षणम् ।
भीषणभुजंगभूषं ध्यायेद्विविधायुधं रुद्रम् ॥ इति ।

द्वितीयस्य ध्यानम्—वन्दे सुरनियन्तारं शूलखड्गाङ्गधारिणम् ।
ज्वालामालावृतं ध्यायेद्भक्तानामभयप्रदम् ॥ इति ॥ १२ ॥

त्रयोदशीमृचमाह—

या ते हेतिर्मीढुष्टम हस्ते बभूव ते धनुः।
तयाऽस्मान्विश्वतस्त्वमयक्ष्मया परिभुज ॥ १३ ॥
या ते हेतिः मीढुष्टमेति मीढुः-तम हस्ते बभूव ते धनुः।
तया अस्मान् विश्वतः त्वम् अयक्ष्मया परीति भुज ॥१३॥

सा० भा० हे मीढुष्टमातिशयेन कामाभिवर्षक या ते हेतिस्तव संबन्धि खड्गादिरूपं यदायुधं यदपि ते तव हस्ते धनुर्बभूव। अयक्ष्मयाऽनुपद्रवकारिण्या तया हेत्या तथाविधेन धनुषा च त्वमस्मान्विश्वतः परिभुज सर्वतः परिपालय ॥ १३ ॥

म० भा० भा० अथ या ते हेतिरित्याद्यास्तिस्रोऽनुष्टुभः। ऋषिर्देवता च भगवानेव। हे मीढुष्टम। मीढ्वान्व्याख्यातः। अतिशयेन सेक्ता। या ते तव स्वभूता हेतिरायुधं धनुर्नाम तव हस्ते बभूव भवति। छन्दसो लिट्। ऊतियूतीत्यादिना हिंसाकर्मणो हन्तेः क्तिन् उदात्तत्वमेत्वं च निपात्यते। तया हेत्या धनुर्नाम्न्या। अयक्ष्मया भक्तानामुपरोगहेतुभूतया। 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम्। विश्वतो भयहेतोरस्मांस्त्वं परिभुज सर्वतः परिपालय। सर्वकालं सर्वेण च प्रकारेण सर्वस्माद्दुरितादस्मान्रक्ष। सांहितिको वकारोपजनश्छान्दसः। उक्तं च प्रातिशाख्ये 'उपसर्गपरश्च एव.' इत्यादि। भुजेर्विकरणव्यत्ययेन शः। यद्वा विश्वतो विश्वान्सर्वानयोगानस्मान्पाहीति। सार्वविभक्तिकस्तसिः। केचिदाहुः—हेतिर्हिंसा या ते स्वत्कर्तृका हिंसा। यदर्थं तव हस्ते हिंसार्थसाधनं धनुस्तिष्ठति तयाऽस्मानित्यादि तुल्यम् ॥ १३ ॥

चतुर्दशीमृचमाह—

नमस्ते अस्त्वायुधायानातताय धृष्णवे।
उभाभ्यामुत ते नमो बाहुभ्यां तव धन्वने ॥ १४ ॥
नमः ते अस्तु आयुधाय अनाततायेत्यना-तताय धृष्णवे।
उभाभ्याम् उत ते नमः बाहुभ्यामिति बाहु-भ्याम् तव
धन्वने ॥ १४ ॥

सा० भा० हे रुद्र ते त्वदीयायाऽऽयुधाय बाणरूपाय नमोऽस्तु । कीदृशा-याऽऽयुधाय । अनातताय धनुषि संधानाभावादप्रसारिताय । धृष्णवे स्वरूपेण प्रहर्तुं प्रगल्भाय । किंच ते त्वदीयाभ्यामुभाभ्यां बाहुभ्यां नमोऽस्तु । तथा तव त्वदीयाय धन्वने नमोऽस्तु ॥ १४ ॥

भ० भा० भा० अथ द्वितीया । नमस्त इति । तव स्वभूतायाऽऽयुधाय नमोऽस्तु । अनाततायानाततरूपाय । अस्मादेव विशेषणाद्धनुरन्नाऽऽयुधं विवक्षितम् । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । धृष्णवे सुदृढाय । अभक्तानां वा धर्षणशीलाय । 'त्रसिगृधि' इत्यादिना क्नुः । किंच ते त्वदीयाभ्यामुभाभ्यां दक्षिणोत्तराभ्यां बाहुभ्यां नमः । याभ्यां विशीतः । एतदेव प्रकट-यितुमादरार्थं पुनरपि धनुषो नमस्कारं करोति । यद्वा पूर्वमायुधग्रहणमिवा-मेव वर्तते । अनातताय । अनुद्युक्तायेत्यर्थः । यद्वा गदामुद्गरप्रभृतिकमायुधं गृह्यते । यदनाततमसज्जितमेव क्रुद्धाक्लिष्टसर्पादिवद्दृष्ट्या भयंकरं भवति तस्मै तावन्नमः । ततो बाहुभ्यां द्विस्त्वमविवक्षितम् । ततो धन्वने । प्रधान-भूताय ॥ १४ ॥

पञ्चदशीमृचमाह—

परि॑ ते॒ धन्व॑नो हे॒तिर॒स्मान्वृ॑णक्तु वि॒श्वतः॑ ।
अथो॒ य इ॑षु॒धिस्तवाऽऽरे अ॒स्मन्निधे॑हि॒ तम् ॥ १५ ॥

परीति॑ ते॒ धन्व॑नः हे॒तिः अ॒स्मान् वृ॒णक्तु॒ वि॒श्वतः॑ । अथो॒ इति॑ यः इ॒षु॒धिरिती॑षु—धिः तव॑ आ॒रे अ॒स्मत् नीति॑ धे॒हि॒ तम् ॥ १५ ॥ हस्ते॑ वि॒क्षिपेत्व॑ उभाभ्यां॒ द्विवि॑श॑तिश्च ।

इति रुद्राध्याये प्रथमोऽनुवाकः ।

सा० भा० हे रुद्र ते त्वदीयस्य धन्वनो हेतिर्बाणरूपाऽस्मान्विश्वतः सर्वतः परिवृणक्तु वर्जितान्करोतु । अस्मान्मा बाधतामित्यर्थः । अथो अपि च यस्तवेषुधिस्तमस्मदारेऽस्मत्तो दूरे निधेहि स्थापय ॥ १५ ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये प्रथमोऽनुवाकः ।

भ० भा० भा० अथ तृतीया । परित इति । सेवेति तृतीयपादान्तः । ते तव धन्वनो धनुषो हेतिर्हिंसा हननं भावसाधनोऽत्र हेतिशब्दः । धनुर्निमित्ता या हिंसा साऽस्मान्विश्वतो विश्वप्रकारं परिवृणक्तु परिवर्जयतु । यद्वाऽस्मान्

विश्वतो विश्वान्पुत्रपौत्रादिसहितान्सर्वप्रकारं परिवर्जयतु । अथो अनन्तरमस्माकमपि यस्तवायमिषुधिः खड्गादिः अस्मत्त आरे दूरे निधेहि स्थापय । यद्वाऽरेऽरीणां समूहे निधेहि । अस्मत्तं आच्छिद्याऽस्मदाभिमुख्यं निवर्तयेति ।

अथैतासामृचां पुरश्चरणं पूर्वोक्तानां विस्तृणामिव कुर्यात् । एताभिरपि संग्रामकाले तैलमेकादशप्रदीपसहस्रार्हं द्रोण्यां प्रक्षिप्य तत्र देवमावाह्य लोकपालैः सहाऽऽराध्य स्पृष्ट्वा तैलं सप्त दिनानि प्रतिदिनमष्टसहस्रं जपेत् । तेन सिद्धतैलेन प्रदीपानेकादशसहस्रमारोप्य शत्रुराज्ये प्रत्यासन्ने राजानं विना सेनानीः पुरो गच्छेत् । दृष्ट्वा दीपज्वालां शत्रुसेना नावतिष्ठते । एतत्प्रभावादेव शत्रवो विनश्यन्ति । अन्यदप्येताभिरेवारातिनगरे सिद्धवेषधारिणो ब्राह्मणाः शक्ता मन्त्रसिद्धाः शत्रोरभिचारं कुर्युः । राजा यदुपयुङ्क्ते वस्तु तदेताभिः स्पृष्ट्वा दृष्ट्वा च स्पर्शनदर्शनायोग्यं तन्मुखाच्छ्रुत्वाऽभिचारोऽस्त्विति जपेयुः । मन्त्रान्तेऽन्यदपि शङ्कुं विधाय नगरचतुष्पथे देवालये देवारामे सालखातयोरन्यतरस्मिन्नपि नगराङ्कभूते सहस्राभिमन्त्रितं खनेयुः । तन्नगरं संभुक्तोपारसंवत्सरमयान्नश्यति व्याधिना । एवं कारयितुराचार्यस्य राज्यसमं देयमिति । सर्वत्र मन्त्रप्रभावात्सिध्यति । प्रमाणबुद्ध्या कार्यमिति । ध्यानम्—

प्रणमदमरलोकमौलिमालाकुसुमरजोऽरुणपादपद्मयुग्मम् ।
अनवरतमनुस्मरेद्भवान्या सह जगतां पितरं पिनाकपाणिम् ॥ १५ ॥

इति श्रीमद्भट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये रुद्रप्रश्ने प्रथमोऽनुवाकः ॥

समाप्तोऽयं प्रथमोऽनुवाकः ।

सा॰ भा॰ प्रथमानुवाके भगवतो रुद्रस्य या प्रधानभूता तनुस्तिसृषु दिक्षु
[सा यद्युपा प्रसाद्य तस्य ये लीलाविग्रहा जगाभिर्व्याप्तदेवतरसेऽद्भिरनुवाकैः प्रसाद्यन्ते । तेष्वनुवाकेषु सर्वाण्यपि यजूंषि । तान्यपि द्विविधानि । उभयतोनमस्काराण्यन्यतरतोनमस्काराणि च । तत्र त्रिष्वनुवाकेषु नमस्कारादिकं नमस्कारान्तमेकैकं यजुः । इतरेषु पञ्चस्वनुवाकेषु नमस्कारादिकमेवैकैकं यजुः । तत्र द्वितीयेऽनुवाके त्रयोदश यजूंषि ।

तत्र प्रथमं यजुराह—

नमो हिरण्यबाहवे सेनान्ये
दिशां च पतये नमः ॥ १ ॥

नमः॑ हिर॑ण्यबाहव॒ इति॒ हिर॑ण्य—बा॒ह॒वे॒ से॒ना॒न्ये॑ इति॑ सेना—न्ये॑ दि॒शां च॒ पत॑ये॒ नमः॑ ॥ १ ॥

सा०भा० हिरण्यनिर्मितान्याभरणानि बाह्वोर्यस्यासौ हिरण्यबाहुः स च संग्रामेषु सेनां नयतीति सेनानीस्तादृशमूर्तिधरो यो रुद्रस्तस्मै नमोऽस्तु । यश्च दिशां पालको रुद्रस्तस्मै नमोऽस्तु ॥ १ ॥

भ०भा०भा० नमो हिरण्यबाहव इत्यस्यानुवाकस्य ऋषिर्मण्डूकः । छन्दो महागायत्री । रुद्रो देवता । तत्र प्रथमेनानुवाकेन भगवन्तं रुद्रं प्रसाद्य तस्योपसंहारकारकाणि च प्रसाद्य तान्यप्युपसंहार्यात ऊर्ध्वमष्टाभिरनुवाकैस्तं वैश्वरूप्येण स्तुत्वा नमस्कर्तुं प्रारभते । तत्र "त्रिष्वनुवाकेषु नमस्कारादिनमस्कारान्तमेकं यजुः" इति शाकपूणिः । "नमस्कारायेकं यजुर्नमस्कारान्तमेकं यजुः" इति यास्कः । अष्टावनुवाकावष्टौ यजूंषि" इति काशकृत्स्नः । तत्र द्वयोर्द्वयो रुद्रयोः स्तुतिनमस्कारौ । अथ " द्विद्विभ्यो जुहोति " इति शतपथब्राह्मणे दर्शनात् । नमस्कारप्रवृत्तिनिमित्तभेदेनैकस्मिन्नपि भेदमारोप्य द्वित्वमुपपाद्यते बहूनां तु संकीर्तनं एकमितरस्य विशेषणं वेदितव्यम् । यथा हिरण्यबाहवे सेनान्ये दिशां च पतये नम इति । तेषां च केचिदुभयतोनमस्काराः । केचिदन्यतरतोनमस्काराः । तत्र ब्राह्मणं च भवति "ते हैते घोरतरा रुद्रा उभयतोनमस्काराः । अथैते शान्ततरा येऽन्यतरतोनमस्काराः" इति । पूर्वं ब्रह्मणा सृष्ट्यर्थं प्रार्थितो देव आत्मसधर्मणो रुद्रानसृजत् । अन्यत्रेदमुक्तम्—"तुल्यस्रष्टिप्रतिषेधाच्च" इति । तत्र बहुवचनान्तेषु तेभ्यो देवानुचरेभ्यो वा नमस्काराः । एकवचनान्तेषु देवाधिष्ठानशङ्कया भवेभ्यः सर्वेभ्य नमस्काराः क्रियन्ते । अथ पृथग्यजुषां छन्दांसि ब्रूमः—एकाक्षराणां दैवी गायत्री । द्व्यक्षराणां दैव्युष्णिक् । त्र्यक्षराणां दैव्यनुष्टुप् । चतुरक्षराणां दैवी बृहती । पञ्चाक्षराणां दैवी पङ्क्तिः । षडक्षराणां दैवी त्रिष्टुब्याजुषी वा गायत्री । सप्ताक्षराणां दैवी जगती । याजुषी वोष्णिक् । अष्टाक्षराणां प्राजापत्या गायत्री । याजुषी वाऽनुष्टुप् । नवाक्षराणां याजुषी बृहती । आसुरी वा जगती । दशाक्षराणां याजुषी पङ्क्तिः । आसुरी वा त्रिष्टुप् । एकादशाक्षराणां याजुषी त्रिष्टुप् । आसुरी वा पङ्क्तिः । द्वादशाक्षराणां याजुषी जगती । प्राजापत्या वोष्णिगासुरी वा बृहती । साम्नी वा गायत्री । इत्यादि यथाशास्त्रं वेदितव्यम् । तथादौ तव स्वभूतमिदं विश्वं त्वमस्य स्वामीति न कश्चिदपि स्वामी स्वं हिरण्यबाहवे इति प्रदर्शयितुं देवस्य विश्वपतित्वं प्रतिपादयति । व्याख्यास्याम प्रथमं दृष्ट

विषयमाधिपत्यं प्रतिपाद्यते । नमो हिरण्यबाहवे हिरण्यालंकृतबाहवे हिरण्यविकाराः कटकादयो बाह्वोर्यस्य । समुदायविकारषष्ठ्याश्च बहुव्रीहिर्वा चोत्तरपदलोपश्चेति बहुव्रीहिः । गड्वादित्वात्सप्तम्याः परवचनमाहिताग्न्यादिर्वा द्रष्टव्यः । बाहुग्रहणं चोपलक्षणम् । विविधालंकारालंकृतसर्वप्रदेशत्वात्देहस्य हिरण्यसदृशबाहवे वा । हिरण्यसदृशसर्वाङ्गायेत्यर्थः । श्रूयते हि— आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णस्तस्येति । स्मर्यते च—

रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात्तु पुरुषं परम् । इति ।

यद्वा—हितं च रमणीयं च तद्धिरण्यस्य हिरण्यत्वम् । पृषोदरादिः । हृदं-रमणीयमिति वा । तादृशबाहवे नमोऽस्त्विति शेषः । सेनान्ये सेनाः संघाताः । यथा देवा मनुष्याः पितरोऽसुरा रक्षांसि पिशाचा यक्षाः किंनरा विद्याधरेश्वरप्रभृतयश्चेति भोक्तृसंघाताश्चेतनाः । मकरादिपृथिव्यन्ततत्त्वसंघातश्च भोग्योपकरणवर्गोऽचेतनः । तासां नेत्रे स्वस्वाधिकारानुरूपेण स्वामित्वेन नियन्त्रे । 'उदात्तयणो हल्पूर्वात्' इत्यस्य 'नोङ्धात्वोः' इति प्रतिषेधे 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इति विभक्तिः स्वर्यते । पूर्वस्य चेदं विशेषणं विशेष्यं वा । दिशां च पतये नमः । दिशां प्राच्यादीनां पतये पत्ये लोकपालात्मने नमः । 'षष्ठीयुक्तश्छन्दसि वा' इति घिसंज्ञा । यद्वा दिशां पतिरादित्यः । दिशामुत्पादकत्वादिति । तथा हि—यत्रोदेति सविता सा प्राची । यत्र दृश्यमानो गच्छति सा दक्षिणा । यत्रास्तमेति सा प्रतीची । यत्र दृश्यमानो गच्छति सोदीची । आहुश्च—

सर्वेषामुत्तरो मेरुर्लोकालोकश्च दक्षिणः । इति ।

अथ "य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते" इति । देवसंकीर्तनानन्तरं तदुपासनास्थानभूतस्य सवितुः संकीर्तनमिति । यद्वा—दिशो व्यवस्था द्रव्यगुणकर्मादिविषया धर्माधर्मादिविषया दिग्देशकालादिविषया च तासां पतये प्रवर्तयित्रे । सेनानां च नियन्त्रे हिरण्यबाहवे नम इति । 'सावेकाचः' इति दिक्शब्दस्य विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ १ ॥

द्वितीयं यजुराह—

नमो॑ वृ॒क्षेभ्यो॒ हरि॑केशेभ्यः

प॒शू॒नां पत॑ये॒ नम॑ः ॥२ ॥

१ क. "शां [illegible]" ।

नमः॑ वृ॒क्षेभ्यः॒ हरि॑केशेभ्य॒ इति॒ हरि॑—केशेभ्यः॒ प॒शूनाम् पत॑ये॒ नमः॑ ॥ २ ॥

सा०भा० हरितवर्णाः केशाः पर्णरूपा येषां वृक्षाणां ते हरिकेशास्तादृशेभ्यो वृक्षेभ्यो वृक्षाकाररुद्रमूर्तिभ्यो नमोऽस्तु । यो रुद्रः पशूनां पालकस्तस्मै नमोऽस्तु ॥ २ ॥

भ०भा०भा० नमो वृक्षेभ्य इति । वृक्षरूपेभ्यो रुद्रेभ्यो वृक्षेषु वा तिष्ठद्भ्यः । तात्स्थ्यात्ताच्छब्द्यम् । यथा मञ्चाः क्रोशन्तीति । हरिकेशेभ्यो हरितवर्णानि केशस्थानीयानि पर्णानि येषां तेभ्यो हरितवर्णकेशेभ्यो वा । यद्वा—वृक्षवृक्षा ब्रह्मादिपिपीलिकान्ता ब्रह्माण्डक्षितिमरुहाः सर्व एव वृक्षाः । व्रश्चतेश्छेदनकर्मणः सप्रत्यये वृक्षाः । विनाशवन्त इति यावत् । तदात्मभ्यो नमः । हरिकेशेभ्यो हरितवर्णकेशेभ्यः । पशूनां पतये नमः । तेषां पशूनां स्वभूतानां द्विपदां चतुष्पदां च पतये । स्वामित्वे वर्तमानाय नमः । यथा " येषामीशे पशुपतिः पशूनां चतुष्पदामुत च द्विपदाम् " इति ।

ब्रह्माद्याः स्थावरान्ताश्च पशवः परिकीर्तिताः ।
तेषां पतित्वाद्देवेशो भवः पशुपतिः स्मृतः ॥ इति च पुराणे ।
सर्वदा यत्पशून्पाति तैश्च यद्रमते पुनः ।
तेषामधिपतिर्यच्च तस्मात्पशुपतिः स्मृतः ॥

इति महाभारते । 'नामन्यतरस्याम्' इति षष्ठ्या उदात्तत्वम् ॥ २ ॥

तृतीयं यजुराह—

नमः॑ स॒स्पिञ्ज॑राय॒ त्विषी॑मते
प॒थीनां॒ पत॑ये॒ नमः॑ ॥ ३ ॥

नमः॑ स॒स्पिञ्ज॑राय॒ त्विषी॑मत॒ इति॒ त्विषि॑—म॒ते प॒थीनाम् पत॑ये॒ नमः॑ ॥ ३ ॥

सा०भा०सस्पिशब्दो बालतृणवाची । पीतरक्तः संकीर्णवर्णः पिञ्जरः । बालतृणवत्पिञ्जरः सस्पिञ्जरः । पृषोदरादित्वात्साधुः । स च त्विषीमान्दीप्ति-

१ क. शष्पशब्दो बालतृणवाची । पिञ्जरशब्दः पीतरक्तसंकीर्णवर्णे । बालतृणवत्संकीर्णवर्णः शष्पिञ्जरः । ग. ङ. शष्पशब्दो बालतृणवाची । पञ्जरशब्दः पीतरक्ते । बालतृणवत्संकीर्णवर्णः शष्पिञ्जरः ।

मो॑स्तथाविधरुद्रमूर्तये नमोऽस्तु। पथीनां शास्त्रोक्तदक्षिणोत्तरतृतीयमार्गाणां पतिः पालको यो रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु ॥ ३ ॥

म०भा०भा० नमः सस्पिञ्जराय त्विषीमते। सस्पि बालतृणं तद्वद्रक्तवर्णाय सस्पिविकाप्रभृतयो यज्ञद्रुहस्तेषां जरयिता नाशयिता सस्पिञ्जरः। यज्ञघातकरक्षोजरयित्रे। पिञ्जरं रक्तपीतं शष्पवत्पिञ्जराय। पृषोदरादित्वादिष्टस्वरूपलाभः। त्विषीमते त्विषिर्दीप्तिरतिशयेन तद्वते तेजिष्ठवपुषे स्वयंप्रकाशज्ञानरूपाय वा। त्विषेरिगुपधात्को मतुपि 'शरादीनां च' इति दीर्घत्वम्। पथीनां पतये नमः। सन्मार्गाणां लौकिकानां वैदिकानां च प्रवर्तयित्रे। यद्वा—अर्चिरादिमार्गाणां पतयेऽतिवाहयित्रे। टिलोपाभावश्छान्दसः। यद्वा पथिरन्तः पथयो द्रष्टारो ब्रह्मादयस्तेषां स्वामिने। पथिशब्दान्मत्वर्थीय ईकारः। पूर्वपरपद्या उदात्तत्वम्। केचिदाहुः 'प्सा भक्षणे'। 'आदगमहन' इति किप्रत्ययः। सप्सीतिवक्तव्ये वर्णद्वयव्यत्ययेन सस्पीति विक्रियते। भक्षयितारो रक्षःप्रभृतयः सन्मार्गद्वेषिण उच्यन्ते। यथा "काण्डे काण्डे वै क्रियमाणे यज्ञꣳ रक्षाꣳसि जिघाꣳसन्ति" इति। तेषां जरयिता नाशयिता सस्पिञ्जरः। गमधेति चकारात्खच्प्रत्ययः। दासीभारादित्वात्पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। त्विषीमते महातेजसे नमः पथीनां पतये तेषां पथां प्रवर्तकाय च नम इति ॥ ३ ॥

चतुर्थं यजुराह—

नमो॑ बभ्लु॒शाय॑ विव्या॒धिनेऽन्ना॑नां॒
पत॑ये॒ नमः॑ ॥ ४ ॥

नमः॑ बभ्लुशाय॑ विव्याधिन इति॑—विव्याधिने॑ अन्ना॑नाम्
पत॑ये नमः॑ ॥ ४ ॥

सा० भा० बिभर्ति रुद्रमिति बभ्रुर्वृषभः स एव बभ्लू रलयोर्भेदाभावात्। तस्मिन्शेते तिष्ठतीति बभ्लुशः स च विद्वेषिणां विशेषेण विध्यतीति विव्याधी तथाविधाय विव्याधिने नमोऽस्तु। यश्चान्नानां पालको रुद्रस्तस्मै नमोऽस्तु॥४॥

म० भा० भा० नमो बभ्लुशाय। बभ्रुः कपिलपिङ्गलस्तद्वर्णवते। यद्वा बभ्रुर्वृषभो बिभर्तीति। कुर्भ्रश्चेति कुप्रत्ययः। तद्वते। लोमादित्वाच्छः। कपिलकादित्वाद्रेफस्य लत्वम्। यद्वा बभ्लौ वृषभे शेत इति बभ्लुशस्तस्मै नमः। विविधं विध्यति ग्रुमुक्षादिरूपेण पीडयतीति विव्याधी तस्मै। ग्रहादि-

स्वामिभिः । अन्नानां पतये नमः । अदनीयानामोषधीनां स्वामिने । तत्प्रदानेन जीवानां तर्पयित्रे नमः ॥ ४ ॥

पञ्चमं यजुराह—

नमो हरिकेशायोपवीतिने

पुष्टानां पतये नमः ॥५॥

नमः हरिकेशायेति हरि—केशाय उपवीतिन इत्युप—वीतिने पुष्टानाम् पतये नमः ॥५॥

सा० भा० हरिकेशाय नीलमूर्धजाय पलितरहिताय । उपवीतिने मङ्गलार्थं यज्ञोपवीतधारिणे रुद्राय नमोऽस्तु । पुष्टानां परिपूर्णगुणानां पुरुषाणां पतये स्वामिने नमोऽस्तु ॥ ५ ॥

भ० भा० भा० नमो हरिकेशाय नीलमूर्धजाय[1] नित्ययूने नमः । उपवीतिने यज्ञोपवीतिने । मङ्गलाचारार्थेत्यर्थः । पुष्टानां पतये नमः । परिपूर्णगुणानां स्वामिने । यद्वा—पुष्टयः पुष्टानि । दश पुष्टयः सन्ति । वाक्पुष्टिर्ज्ञानपुष्टिः शरीरेन्द्रियपुष्टिर्गृहक्षेत्रपुष्टिर्धनधान्यपुष्टिः प्रजापुष्टिः पशुपुष्टिर्ग्रामपुष्टिर्धर्मपुष्टिरणिमादिपुष्टिरिति । तेषां पालयित्रे नमः ॥ ५ ॥

षष्ठं यजुराह—

नमो भवस्य हेत्यै

जगतां पतये नमः ॥ ६ ॥

नमः भवस्य हेत्यै जगताम् पतये नमः ॥ ६ ॥

सा० भा० भवः संसारस्तस्य हेतिरायुधम् । संसारच्छेदे रुद्राय नमोऽस्तु । जगतां पालको यो रुद्रस्तस्मै नमोऽस्तु ॥ ६ ॥

भ०भा०भा० नमो भवस्य हेत्यै । भवः संसारो हेतिरायुधं संसारस्य च्छेत्रे । यद्वा भवस्य या हेतिः संसारनिमित्ता हिंसा तस्यै तदात्मने नमः । उदात्तपण इति विभक्तिरुदात्तत्वम् । हेतिशब्दोऽन्तोदात्तो निपातितः । जगतां पतये नमः । जगतां पृथिव्यादिलोकानां स्वामिने । 'वर्तमाने पृषद्वत्' इति

१ क. ग. ङ. नीलालकमूर्धजाय ।

जगच्छब्दो निपात्यते । तत्र शतृप्रत्ययात् 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् । संसारे प्राणिनः खेदयति खिन्नांश्च रक्षतीति समुदायार्थः । केचिदाहुः—नमो हिरण्यबाहव इत्यादिभिः पञ्चभिर्मन्त्रैः पञ्च ब्रह्माणि पृथग्वर्णानि प्रतिपाद्य ततः प्रवृत्तानेन संसारस्योच्छेत्ता पञ्चवक्त्रो देवः प्रतिपाद्यत इति ॥ ६ ॥

सप्तमं यजुराह—

नमो रुद्रायाऽऽततायिने

क्षेत्राणां पतये नमः ॥ ७ ॥

नमः रुद्राय आततायिन इत्या—ततायिने क्षेत्राणाम् पतये नमः ॥ ७ ॥

सा० भा० आततेन विस्तारितेन धनुषाऽवति रक्षतीत्याततायी तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । क्षेत्राणां पालको यो रुद्रस्तस्मै नमोऽस्तु ॥ ७ ॥

भ० भा० भा० नमो रुद्राय व्याख्यातम् । आततायिने आततेनाऽऽरोपितज्येन धनुषा जगन्त्यवते तादृशं वा धनुरयते धारयते । अवतेः सुप्यजातौ णिनिः । तादृशेन वा धनुषा सहते । मत्वर्थीयो विनिः । 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घत्वम् । क्षेत्राणां पतये नमः । क्षेत्राणां शरीराणां रक्षकाय स्वामिने वा । तथा हि—

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ॥ इति ।

अविमुक्तादीनां पुण्यक्षेत्राणां वा स्वामिने । पुण्यक्षेत्रपालात्मने वा । संसारस्योच्छेदे प्रवर्तयित्रे च नम इति भावः ॥ ७ ॥

अष्टमं यजुराह—

नमः सूतायाहंन्त्याय वनानां पतये नमः ॥ ८ ॥

नमः सूताय अहन्त्याय वनानाम् पतये नमः ॥ ८ ॥

सा० भा० सूतः सारथिस्तस्मै । अहन्त्याय वैरिभिर्हन्तुमशक्यत्वादहन्त्याय रुद्राय नमोऽस्तु । यो वनानां पालकस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु ॥ ८ ॥

भ० भा० भा० नमः सूताय । सूतः सारथिर्नियन्ता । जगद्यन्त्रात्मनो रथस्य नियन्तृत्वेन । यद्वा सूतः पुराणानां वक्ता । तदधिष्ठाने युगादौ । यद्वा

स्वायाभिमुखसोपात्मने । छान्दसं दीर्घत्वम् । अहन्त्यर्याहन्तव्यायाऽऽत्मज्योतिषे । महाशक्तित्वेन न हन्यत इति । वकारोपजनश्छान्दसः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा निहसितोपसर्गः । आहन्ति विश्वम् । कर्तरि कृत्यः । यद्वाऽहमेव सर्वमिति भावोऽहन्ता तत्र भवोऽहन्त्यः । 'भवे छन्दसि' इति यत् । यद्वाऽहमिति निपातः । अव्ययात्त्यप् । अहंकारे निरूढः । सर्वत्र च्छान्दसमाद्युदात्तत्वम् । वनानां पतये नमः । विविक्तानामरण्यानां स्मशानानां वा स्वामिने नमः ॥ ८ ॥

नवमं यजुराह—

नमो रोहिताय स्थपतये

वृक्षाणां पतये नमः ॥ ९ ॥

नमः रोहिताय स्थपतये वृक्षाणाम् पतये नमः ॥ ९ ॥

सा० भा० रोहितो लोहितवर्णः स्थपतिः प्रभुस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । वृक्षाणां पालकस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नमो रोहिताय लोहितवर्णाय । कश्चिदाह–रोशब्दो वाचकरूपस्तस्मै हिताय तत्र वा निहिताय । रोहिते विष्णु । स्थपतये स्वामिने । यद्वा गृहादीनां कर्त्रे । अपर आह–स्थाता च सर्वत्र पाता च सर्वस्य । पृषोदरादिः । वृक्षाणां पतये नमः । वृक्षाः प्रसिद्धाः [* पान्त्यायपाति वृक्षाति] ॥ ९ ॥

दशमं यजुराह—

नमो मन्त्रिणे वाणिजाय

कक्षाणां पतये नमः ॥ १० ॥

नमः मन्त्रिणे वाणिजाय कक्षाणाम् पतये नमः ॥ १० ॥

सा० भा० राजसभायां मन्त्रालोचनकुशलो मन्त्री स च वणिजां स्वामित्वेन वाणिजः । तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । वनगता गुल्मादयः कक्षास्तेषां पालकाय ॥ १० ॥

भ० भा० भा० नमो मन्त्रिणे मन्त्रा। पत्र प्रसादपरस्तस्मै । यद्वा मन्त्रो गुप्तभाषणं

* अत्र द्वयोरप्यादर्शपुस्तकयोरयमेव पाठः । परं 'तेषां पतये नमः' इति युक्तं भाति ।

गुप्तं भाषणीया उपनिषदः । तद्रूपे प्रतिपादकत्वेन । यद्वा मन्त्रात्मने । सप्तकोटिसंख्यास्तत्त्वेनास्य सन्तीति । वाणिजाय वणिगेव वाणिजः । प्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकोऽण् । वणिग्रूपधारिण इत्यर्थः । स्वेच्छया कदाचित्तथा संभवात् । यद्वा तत्साहचर्याच्चाच्छब्द्यम् । स यथा वणिक्सर्वजनपदव्यवहारविषयं परिच्छिनत्त्येवमयं सर्वजन्तुकर्मसाक्षीति । यद्वा वणिजि व्यवहर्तरि भवो वाणिजः । यद्वा वाणी वाग्वाचकादिस्वरूपा तस्यां वाच्यादिस्वरूपेण जातो वाणिजः । छान्दसं ह्रस्वत्वम् । कक्षाणां पतये नमो गिरिनदीनदगह्वरगुल्मादयश्च कक्षास्तेषां स्वामिने । तत्र स्थितानां जन्तूनां वा रक्षकाय । यद्वा कक्षा गहना देशा मायागहना धर्माधर्मादिगहनाश्च तेषां परिच्छेदाय ॥ १० ॥

एकादशं यजुराह—

नमो भुवन्तये वारिवस्कृतायौषधीनां
पतये नमः ॥ ११ ॥

नमः भुवन्तये वारिवस्कृतायेति वारिवः–कृताय ओषधीनाम्
पतये नमः ॥ ११ ॥

सा०भा० भुवं तनोतीति भुवन्तिस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । वरिवो धनं तस्य कर्ता वरिवस्कृत्स एव वारिवस्कृतस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । ओषधीनां ग्राम्यारण्यानां पालकस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु ॥ ११ ॥

म०भा०भा० नमो भुवन्तये । भवति विश्वपरिणामोपादानत्वेन सत्ताप्रधानतया वर्तत इति भुवन्तिः । सर्वदा सर्वत्र भवतीति वा भुवन्तिः । भुवो भिच्च बहुलवचनाद्गुणाभावः । यद्वा भुवं तनोतीति भुवन्तिस्तृणगुल्मौषधिपादपादीनां भूम्याधारत्वेन विस्तारयितेति । वारिवस्कृताय । वरिवो धनं तस्य कर्ता वरिवस्कृत् । पूर्ववत्स्वार्थिकोऽण् । वारिवस्कृतः । यद्वा वरिवस्कर्ता धनमर्जयतां सहायत्वेन संबन्धी वारिवस्कृतः । अन्य आह—वरिवः परिचर्या तस्य कर्तारो वरिवस्कृतो भक्तास्तेषामयं वारिवस्कृतः । भक्तवत्सल इति यावत् । वारिणि जले कृतो वासो येन तस्मै वारिवस्कृताय विष्णुरूपाय वरुणरूपाय वा । आहिताग्न्यादित्वान्निष्ठायाः परनिपातः । 'अतः कृकमि' इत्यादिना सत्वम् । ओषधीनां पतये नमो ग्राम्याणामारण्यानां च पतये सोमात्मने भूतात्मनोत्पादितानां सोमात्मना रक्षकायेति । ओषान्तं पाकान्तं धीयन्त इत्योषधयः । दासीभारादिः ॥ ११ ॥

द्वादशं यजुराह—

नम॑ उ॒च्चैर्घो॒षाया॑ऽऽक्र॒न्दय॑ते प॒त्तीनां॒

प॒त॑ये॒ नमः॑ ॥ १२ ॥

नमः॑ उ॒च्चैर्घो॑षा॒येत्यु॒च्चैः—घो॒षा॒य आ॒क्र॒न्दय॑त॒ इत्या॒क्र॒न्द॒य॒ते॒ प॒त्ती॒नाम् प॒त॑ये॒ नमः॑ ॥ १२ ॥

सा०भा० युद्धकाल उच्छ्रितो घोषो ध्वनिर्यस्यासावुच्चैर्घोषस्तस्मै । आक्रन्दयन्वैरिणां रोदयिता तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । पत्तीनां पादचारिणो योधाः पत्तिशब्दवाच्यास्तेषां पालकाय नमोऽस्तु ॥ १२ ॥

भ०भा०भा० नम उच्चैर्घोषायोच्छ्रितशब्दायोच्छ्रितस्तोत्राय वा । उच्चैर्घोषा मेघात्यस्तद्रूपाय । आक्रन्दयते । आक्रन्दनं युद्धे समाह्वानं तस्य कारयित्रे । शत्रूणां वा सर्वतो रोदयित्रे । युद्धेषु जयकारिण इति यावत् । पत्तीनां पतये नमः ।

एको रथो गजश्चैको नराः पञ्च पदातयः ।
त्रयश्च तुरगास्तज्ज्ञैः पत्तिरित्यभिधीयते ॥ इति ।

तासां स्वामिने । यद्वा—पदातिना पतये पदातिरूपेण त्रीनपि लोकान्स्वयं जेतुं समायेति ॥ १२ ॥

त्रयोदशं यजुराह—

नमः॑ कृ॒त्स्नवी॒ताय॒ धाव॑ते

सत्व॑नां॒ पत॑ये॒ नमः॑॥ १३॥

नमः॑ कृ॒त्स्नवी॒ताये॒ति॑ कृ॒त्स्न—वी॒ताय॑ धाव॑ते, सत्व॑नाम् प॒त॑ये नमः॑ ॥ १३ ॥

इति रुद्राध्याये द्वितीयोऽनुवाकः ।

सा० भा० कृत्स्नं सैन्यं वीतं वेष्टितं येनासौ कृत्स्नवीतस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । धावते पलायमानानां परकीयसैन्यानां पृष्ठतो गच्छन्धावंस्तस्मै रुद्राय नमोऽस्तु । सत्वानः सात्त्विकाः शरणागतास्तेषां पालकाय नमोऽस्तु ॥ १३ ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये द्वितीयोऽनुवाकः ॥२॥

भ० भा० मा० नमः कृत्स्नवीताय । कृत्स्नं शरीरं वीतमाच्छादितं कञ्चुकादिना यस्य । कृत्स्नं वा जगद्वीतं भक्षितमन्तकाले येन तस्मै । अथर्वशिरश्च भवति ' तस्मै उपसंहर्त्रे महाग्रासाय वै नमो नमः ' इति । कश्चिदाह—कृत्स्नस्य जगतो वीताय ' वी गतिव्याप्तिप्रजनकान्त्यसनखादनेषु ' इति । एतद्रूपाय । कृत्स्नेन वा जगता गत्यव्याप्तिप्रजातिकान्त्यासितखादितरूपाय । यद्वा वीते नष्टे जगति कृत्स्नात्मना स्वयमेवावतिष्ठतीति कृत्स्नवीतः । यथा ' न तस्य चासच्चित्य एव केवलः ' इति । पृषोदरादिः । धावते । वेगितं गच्छते शीघ्रं वा प्रसीदते । कृत्स्नात्मना स्वयमेवावतिष्ठते । भक्तपातकानि शोधयते वा । सत्वनां पतये नमः । सत्वानो व्याख्याताः ।

अथैतस्यानुवाकस्य पुरश्चरणम्—अर्धकृच्छ्रं चरित्वाऽष्टसहस्रं चरुभोजी जपेत्तावच्छंभोराज्यमेकादश सदक्षिणाः प्रतिसंध्यं कुर्यात् । जपसमाप्तौ देवमाराध्य तत्संनिधौ ब्राह्मणानेकादश भोजयित्वा कृतपुरश्चरणो भवति । तेन पूर्वं राज्ञा वक्ष्यते—शत्रूणां मारणकामो रक्तसर्षपांस्तैलाक्तानयुतं जुहुयादहसासुतौ । तेन कर्मणा शत्रवो नश्यन्ति । सर्षपपिष्टमादाय देवमनुलिप्य शत्रुनामग्रहणपूर्वकं जपेदष्टसहस्रम् । एकादशरात्रेण शत्रूणां राज्ञां महाज्वरो जायते । तेनैव ते नश्यन्ति । युद्धे प्रत्यासन्ने देवस्योपरि माञ्जिष्ठं पटमारोप्य स्वयं शुद्धो भूत्वा दक्षिणहस्ताङ्गुष्ठेनैतद्रुद्रस्यानुवाकान्ते तदष्टसहस्रं पञ्च दिनानि जपेत् । शत्रूणां राजा स्थानाद्गच्छति । अथ वशीकर्तुकामः पालाशाश्वत्थवैकङ्कतापामार्गाणां मधुघृताक्तानामयुतं जुहुयात्स्वपशो वर्षचतुष्टयं वशमानयति । राज्यकामो राजा कुमुदसौगन्धिकोत्पलानां मधुयुतमयुतं जुहुयाद्राज्यश्रियमुपतिष्ठते । श्रीकामश्चैत्पङ्कजानामयुतं जुहुयाच्छ्रीमान्भवति । मेधाकामः पलाशपुष्पं कपिलाज्येनाक्तमयुतं जुहुयान्मेधावी भवति । शत्रुं जेतुकामो जपमेकादशसहस्रं कुर्याच्छत्रवो विजिता भवन्ति । प्रतिदिनमष्टोत्तरशतमष्टाविंशतिं वा प्रदक्षिणा नमस्कारांश्च यावज्जीवं कुर्यात् । इह लोके सुखी भूत्वाऽन्ते कैलासमाप्नोति । ध्यानम्—

मुक्तालंकृतसर्वाङ्गमिन्दुगङ्गाधरं हरम् ।
ध्यायेत्कल्पतरोर्मूले समासीनं सहोमया ॥ १२ ॥

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रभाष्ये द्वितीयोऽनुवाकः ।

इति द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

सा० भा० द्वितीयानुवाक उभयतोनमस्काराणि कानिचिद्यजूंष्युक्तानि । अथापराणि तथाविधान्येव तृतीये द्वादश यजूंष्युच्यन्ते ।

तत्र प्रथमं यजुराह—

नमः सहमानाय निव्याधिने
आव्याधिनीनां पतये नमः ॥ १ ॥

नमः सहमानाय निव्याधिन इति नि—व्याधिने आव्याधिनीनामित्या—व्याधिनीनाम् पतये नमः ॥ १ ॥

सा० भा० सहमानो विरोधिनोऽभिभवंस्तस्मै । नितरां विरोधिनो विध्यतीति निव्याधी तादृशाय । आ समन्तात्द्विष्यन्तीरत्याव्याधिन्यः शूरसेनास्तासां पालकाय नमः ॥ १ ॥

भ०भा०भा० नम सहमानायेत्यस्यानुवाकस्य महादेव ऋषिः । बृहती छन्दः । देवताऽपि महादेव एव । पूर्वानुवाके द्रव्यविषयं देवस्याऽऽधिपत्यं प्रतिपादितम् । अत्र तु क्रियाविषयमाधिपत्यं प्रदर्शयितुमारभते—नमः सहमानाय । सहतिरभिभवकर्मा छन्दसि । स्वव्यतिरिक्तं सर्वमभिभवति । अनुदात्तेत्वाल्लसार्वधातुकानुदात्तत्वे धातुस्वरः । अपर आह—सहमानाय क्षममाणाय । कृतानप्यपराधान्भक्तानामिति । निव्याधिने नितरां ताडनशीलाय । प्रह्लादिरवाज्णिनिः । अनपराधानप्यभक्तानितरां विध्यत इति भावः । आव्याधिनीनां पतये नमः । आभिमुख्येन सर्वतो वा ताडयन्तीनां सेनानां पतये स्वामिने नमः । पूर्ववण्णिनिः ।

द्वितीयं यजुराह—

नमः ककुभाय निषङ्गिणे स्तेनानां
पतये नमः ॥ २ ॥

नमः ककुभाय निषङ्गिण इति नि—सङ्गिने स्तेनानाम् पतये नमः ॥ २ ॥

सा०भा० ककुभाय ककुपसदृशाय प्रधानभूतायेत्यर्थः । निषङ्गी खड्गहस्तस्तस्मै नमः । स्तेना गुप्तचोरास्तेषां पालकाय नमः । रुद्रो हि लीलया नट इव तत्तद्वेषं धत्ते । यद्वा तस्य सर्वजगदात्मकत्वाद्ये यत्र यथा वर्तन्ते तत्र तथारूपेण

[1]रुद्रो वर्तत इति रुद्रस्य सार्वात्म्यमनुसंधातुं मन्त्रैरेवमुच्यते । स्तेनादिशरीरेषु रुद्रो द्वेधा वर्तते जीवरूपेणेश्वररूपेण च । तत्र च यज्जीवरूपं तत्स्तेनादिशब्दानां वाच्योऽर्थः । स एव शास्त्रेषु निन्द्यः । यत्त्वीश्वररूपं तत्स्तेनादिशब्दैरुपलक्ष्यते । तदनुसंधानं तु पापक्षयहेतुत्वेन परमपुरुषार्थ इति लक्ष्यार्थविवक्षया मन्त्रेषु लौकिकाः शब्दाः प्रयुज्यन्त इति द्रष्टव्यम् । उपलक्षकवाच्यार्थद्वारेण लक्ष्योऽर्थो मुग्धैरपि सहसा सम्यग्बोद्धुं शक्यते । यथा शाखाग्रे चन्द्र इत्यत्र । तस्माल्लक्ष्यार्थस्यैव विवक्षायामपि सुखावबोधद्वारत्वेन मुख्यार्थवाचकाः शब्दाः प्रयोक्तव्याः ॥ २ ॥

म०भा०भा० नमः ककुभाय प्रधानायोच्छ्रिताय वा वृषभस्य वा ककुदिमातीति । पृषोदरादिः । निषङ्गिणे खड्गप्रहारकुशलाय । स्तेनानां पतये नमः । स्तेनाश्चोराः प्रच्छन्नवपुषो येऽपहर्तारो धनस्य । स्तेन चौर्ये पचाद्यच् । स्तेनानामप्याश्रितानामभ्यर्थितत्वात्सकलतया तत्पापनोदनेन स्वामी भूत्वा रक्षणं करोतीति । यद्वा स्तेयकारिणां परिहाराय स्तेयकरणे तत्सदृशो नास्तीति ॥२॥

तृतीयं यजुराह —

नमो निषङ्गिण इषुधिमते

तस्कराणां पतये नमः ॥ ३ ॥

नमः निषङ्गिण इति नि–सङ्गिने इषुधिमत इतीषुधि–मते

तस्कराणाम् पतये नमः ॥ ३ ॥

सा० भा० धनुषि संधातुं हस्ते धृतो बाणो निषङ्गः पृष्ठे बद्धो बाणाधार इषुधिस्तदुभययुक्ताय नमः । तस्कराः प्रकटचोरास्तेषां पालकाय नमः ॥३॥

म० भा० भा० नमो निषङ्गिणे भक्तेषु निरन्तरं सक्तिमते । इषुधिमते । निषङ्गेषुधी व्याख्यातौ तद्वते नमः । उभयसत्त्वविधानार्थं पुनर्निषङ्गिग्रहणम् । नितरां वा सङ्गो निषङ्गस्तद्वते । चौर्यरूपम् इषुधिं च वहते । तस्कराणां पतये नमः । वनादिषु तिष्ठन्तो ये प्रत्यक्षं हरन्ति ते सार्थापहारकादयस्तस्कराः । 'दिवाविभानिशा' इति करोतेष्टः । 'तद्बृहतोः करपत्योः' इति सकारस्तलोपश्च । 'लघावन्ते द्वयोश्च' इति प्रथमस्योदात्तत्वम् ॥ ३ ॥

---

१ ख. ग. ङ. रुद्र एव वर्तते ।

चतुर्थं यजुराह—

नमो वञ्चते परिवञ्चते स्तायूनां पतये नमः ॥ ४ ॥

नमः वञ्चते परिवञ्चत इति परि-वञ्चते स्तायूनाम् पतये नमः ॥ ४ ॥

सा० भा० स्वामिन आप्तो भूत्वा तदीयक्रयविक्रयादिव्यवहारेषु यत्र क्वापि यत्किंचिद्यद्द्रव्यापहारो वञ्चनं सर्वेष्वपि व्यवहारेष्वपह्नवः परिवञ्चनं तदुभयरूपाय नमः । गुप्तचोरा द्विविधाः । दूरादागत्य रात्रावज्ञाताः सन्तः कपाटोद्घाटनेन ये द्रव्यापहर्तारस्ते स्तेनाः । स्वकीया एव भूत्वा रात्रावह्नि चाज्ञैरज्ञाताः सन्तोऽपहर्तारो ये ते स्तायवस्तेषां स्तायूनां पालकाय नमः ॥ ४ ॥

भ० भा०भा० नमो वञ्चते । वञ्चतिर्गत्यर्थो विप्रलम्भार्थो वा । विप्रलम्भकारिणे नमः । परिवञ्चते । परितः सर्वत्र गच्छते विप्रलम्भं कुर्वन्कचिदपि न प्रतिहन्यते तस्मै । स्तायूनां पतये नमः छद्मचारिणो ये वस्त्रादीनपहरन्ति कपटसाधुवेषास्ते स्तायवः । "तत्र स्तेनं वस्त्रमथि न तायुम्" इत्यादौ दर्शनात् । तत्र वा सकारलोपोऽत्र वा सकारोपजनः । 'नामन्यतरस्याम्' इति नाम उदात्तत्वम् । 'ष्टै वेष्टने' । तस्माद्बहुलवचनात्कृवापाजिवदुण्प्रत्ययः । तायतेर्वा उणि सकारोपजनः ॥ ४ ॥

पञ्चमं यजुराह—

नमो निचेरवे परिचरायारण्यानां पतये नमः ॥ ५ ॥

नमः निचेरव इति नि-चेरवे परिचरायेति परि-चराय अरण्यानाम् पतये नमः ॥ ५ ॥

सा० भा० स्वामिगृह एव कदाऽपहरिष्यामीत्यनया बुद्ध्या सावधानो निरन्तरं चरणशीलो निचेरुः । परित आपणवीथिमार्गादिकादावपहारबुद्ध्या चरणशीलः परिचरः । तदुभयरूपाय नमः । मार्गे गन्तॄन्द्रव्यापहारेण बाधितुं निरन्तरमरण्ये वर्तमानाश्चोरा अरण्यास्तेषां पालकाय नमोऽस्तु ॥ ५ ॥

भ० भा० भा० नमो निचेरवे निभृतं निचरं वा चरणशीलाय । उपत्यये

छान्दसमेत्वम्। परिचराय परितः सर्वतश्चरतीति परिचरः सकाशचरः। पचाद्यच्। अरण्यानां पतये नमस्तात्स्थ्याच्छब्दम्। अरण्यवासिनां दस्यूनां पतयेऽरण्यक्षितो वा स्वामिने॥ ५॥

षष्ठं यजुराह—

नमः सृकाविभ्यो जिघांसद्भ्यो मुष्णतां पतये नमः॥६॥

नमः सृकाविभ्य इति सृकावि-भ्यः जिघांसद्भ्य इति जिघांस-त्-भ्यः मुष्णताम् पतये नमः॥ ६॥

सा० भा० सृकशब्दो वज्रवाची येन स्वशरीरमवन्ति रक्षन्तीति सृकाविनः। प्राणिनो हन्तुमिच्छन्तश्चोरा जिघांसन्तः। तद्रूपाय नमः। कृषिकाः सन्तः क्षेत्रधान्यानामपहर्तारो मुष्णन्तस्तेषां पालकाय नमः॥ ६॥

म० भा० भा० नमः सृकाविभ्यः सृकमिति वज्रनाम। येन चाऽऽयुधमात्रं लक्ष्यते। तद्वद्भ्यो रुद्रानुचरेभ्यो वा। मत्वर्थीयो विनिः। 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घत्वम्। यद्वा सृकादीनामायुधानामवितृभ्यः। 'मुष्णतां' इति विनिः। अन्य आह—आयुधविशेषकुशला अस्त्रजीविनो मनुष्यजातिविशेषा एव इति। जिघांसद्भ्यो हन्तुमिच्छद्भ्यो मनुष्यविशेषा इत्यन्ये। मुष्णतां पतये नमः। धनादीनामपहारो मोषः। मुष स्तेये 'यतुरलुपः' इति विभक्तेरदर्शनम्॥ ६॥

सप्तमं यजुराह—

नमोऽसिमद्भ्यो नक्तं चरद्भ्यः
प्रकृन्तानां पतये नमः॥ ७॥

नमः असिमद्भ्य इत्यसिमत्-भ्यः नक्तम् चरद्भ्य इति चरत्-भ्यः प्रकृन्तानामिति प्र-कृन्तानाम् पतये नमः॥ ७॥

सा० भा० असिमन्तः खड्गधारिणश्चोराः। ये रात्रौ चरन्तो वीथ्यां निर्गच्छन्ति प्राणिनो बाधमानाश्चोरा नक्तं चरन्तस्तद्रूपाय नमः। हत्वैवापहरन्तः प्रकृन्तास्तेषां पालकाय नमः॥ ७॥

म० भा० भा० नमोऽसिमद्भ्यः । असिः खड्गस्तद्वद्भ्यो रुद्रानुचरेभ्यः । 'ह्रस्वनुड्भ्यां मतुप्' इति मतुप उदात्तत्वम् । नक्तंचरद्भ्यो रात्रौ चरद्भ्यो रुद्रानुचरेभ्यः । अदुपदेशाल्लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् । प्रकृन्तानां पतये नमः । प्रकर्षेण छिन्दतां पतये । रात्रौ चरन्तो हस्तेनैव प्राणिनो धनादिकमपहरन्ति । 'कृती छेदने' पचाद्यच् । 'छन्दस्युभयथा' इति तस्य सार्वधातुकत्वाच्छः ॥ ७ ॥

अष्टमं यजुराह—

नम॑ उष्णीषिणे॑ गिरिच॒राय॑

कु॒लु॒ञ्चानां॒ पत॑ये॒ नमः॑ ॥ ८ ॥

नमः॑ उ॒ष्णी॒षिणे॑ गि॒रि॒च॒रायेति॑ गिरि–च॒राय॑ कु॒लु॒ञ्चाना॑म् पत॑ये नमः॑ ॥ ८ ॥

सा० भा० शिरोवेष्टनवानुष्णीषी यो ग्रामजनवदुष्णीषेण शिरो वेष्टयित्वा तन्मध्ये प्रविश्य वर्तमानश्चोर उष्णीषी । गिरौ काष्ठादिसंपादकानां वस्त्रादिकमपहर्तुं चरतीति गिरिचरस्तद्रूपाय नमः । कुं भूमिं गृहक्षेत्रादिकं लुञ्चन्त्यपहरन्तीति कुलुञ्चास्तेषां पालकाय नमः ॥ ८ ॥

म० भा० भा० नम उष्णीषिणे शिरोवेष्टनवते शिरस्त्राणवते वा । गिरिचराय पर्वतचारिणे । कुलुञ्चानां पतये नमः । कोः पृथिव्या हर्तारः कुलुञ्चा राज्ञां भुवोऽपहारिणः । यद्वा कुत्सितं लुञ्चन्तीति कुलुञ्चा विविधव्यसनोत्पादनेन ये धनान्यपहरन्ति । यद्वा कुलानां लुञ्चकाः कुलुञ्चाः । द्वितीयवर्णलोपः । 'लुञ्च अपनयने' पचाद्यच् ॥ ८ ॥

नवमं यजुराह—

नम॒ इषु॑मद्भ्यो धन्वा॒विभ्य॑श्च

वो॒ नमः॑ ॥ ९ ॥

नमः॑ इषु॑मद्भ्य॒ इतीषु॑मत्–भ्यः॒ ध॒न्वा॒वि॒भ्य॒ इति॑ धन्वावि–भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ ९ ॥

सा० भा० भीषयितुं हस्ते बाणधारिण इषुमन्तस्तथा भीषयितुं हस्ते धनुर्धारिणो धन्वाविनस्तद्रूपा हे रुद्रा वो युष्मभ्यं नम इति । विशेषणद्वयेन मन्त्रवाक्यं भेत्तुं द्विर्नमस्कारः ॥ ९ ॥

नमः॑ तिष्ठंद्भ्य इति॒ तिष्ठंत्-भ्यः॒ धावंद्भ्य इति॒ धावंत्-भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १५ ॥

म० भा भा० नमस्तिष्ठद्भ्यो धावद्भ्यश्च वो नमः । मदुपदेशाल्लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् ॥ १५ ॥

नमः॑ स॒भाभ्यः॑ स॒भाप॑तिभ्यश्च॒ वो॒ नमः॑ ॥ १६ ॥

नमः॑ स॒भाभ्यः॑ स॒भाप॑तिभ्यः॒ इति॑ स॒भाप॑ति-भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १६ ॥

म० भा० भा० नमः सभाभ्यः संघीभूयाऽऽसीनेभ्यः । सभापतिभ्यश्च वो नमः । संघातानां स्वामिभ्यः । स्थानपतिभ्यो वा । 'पत्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ १६ ॥

नमो अश्वे॒भ्योऽश्व॑पतिभ्यश्च॒ वो॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

नमः॑ अश्वे॑भ्यः अश्व॑पतिभ्य॒ इत्यश्व॑पति-भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

इति रुद्राध्याये तृतीयोऽनुवाकः ।

म० भा० भा० नमो अश्वेभ्योऽश्वविग्रहेभ्यः । केचिदाहुः—न विद्यते स्वं धनं येषां तेऽस्वा * अश्वाः, तेभ्यः । निष्परिग्रहेभ्य इति यावत् । अश्वपतिभ्यश्च वो नमः । अश्वाध्यक्षास्तेभ्यः । महार्थीमद्भ्यो वा । पूर्ववत्स्वरः । सर्वे वै ते देवस्यानुचरा देवस्यैव वा लीलाविग्रहविशेषाः ॥१७॥

अथैतस्यानुवाकस्य पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वा पञ्चसहस्रजपात्कृतपुरश्चरणो भवति । जनपदव्याधिषु सत्सु राजा शान्तिं कारयेत् । सिद्धैर्ब्राह्मणैरेकादशभिरीश्वरालये जपः कार्यः । पञ्चभिर्जपः । पञ्चभिर्होमः । एको ब्राह्मणस्तिलौदनं प्रतिनमस्कारं जुहुयात् । शतसहस्रं जपः । एवं कृते जनपदव्याधिर्नश्यति । वाहनानां रोगे तिलपिष्टमिश्रापूपैराहुतिभिर्नैरेकादशसहस्रहोमाद्वाहनानां सामान्यव्याधिर्नश्यति । अन्यच्च—ऱाघो वाहनावासेऽपामार्गतण्डुलैराज्य-

* धवयोरभेदं पठन्ति केचित् । न विद्यते स्वत्वं धनं येषां ते इत्यपि भाष्यपाठः ।

द्वादशं यजुराह—

नमोऽस्यद्भ्यो विध्यद्भ्यश्च
वो नमः ॥ १२ ॥

नमः अस्यद्भ्य इत्यस्यत्-भ्यः विध्यद्भ्य इति विध्यत्-भ्यः च वः नमः ॥ १२ ॥

सा०भा० मुक्तस्य बाणस्य लक्ष्यपर्यन्तं गमनमसनं तस्य कर्तारोऽस्यन्तः । लक्ष्यसमीपगतस्य बाणस्य लक्ष्ये प्रवेशो वेधस्तस्य कर्तारो विध्यन्तः ॥ १२ ॥

भ०भा०भा० नमोऽस्यद्भ्यः । 'असु क्षेपणे' । विसृज्य शरान्निक्षिपद्भ्यो रिपुदेहं प्रापयद्भ्यः । विध्यद्भ्यश्च वो नमः शत्रुशरीरं ताडयद्भ्यः ॥ १२ ॥

सा०भा० त्रयोदशं यजुरारभ्य सप्तदशयजुष्पर्यन्तानि स्पष्टार्थानि यजूंष्याह—

नम आसीनेभ्यः शयानेभ्यश्च
वो नमः ॥ १३ ॥

नमः आसीनेभ्यः शयानेभ्यः च वः नमः ॥ १३ ॥

भ०भा०भा० नम आसीनेभ्यः शयानेभ्यश्च वो नमः । उभये प्रसिद्धाः । अनुदात्तेत्त्वाल्लिङ्गत्वाच्च लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् ॥ १३ ॥

नमः स्वपद्भ्यो जाग्रद्भ्यश्च
वो नमः ॥ १४ ॥

नमः स्वपद्भ्य इति स्वपत्-भ्यः जाग्रद्भ्य इति जाग्रत्-भ्यः च वः नमः ॥ १४ ॥

भ० भा० भा० नमः स्वपद्भ्यो जाग्रद्भ्यश्च वो नमः । प्रसिद्धा एव । उक्त एव स्वरः ॥ १४ ॥

नमस्तिष्ठद्भ्यो धावद्भ्यश्च
वो नमः ॥ १५ ॥

नमः॑ तिष्ठ॑द्भ्य॒ इति॒ तिष्ठ॑त्-भ्यः॒ धाव॑द्भ्य॒ इति॒ धाव॑त्-भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १५ ॥

म० वा भा० नमस्तिष्ठद्भ्यो धावद्भ्यश्च वो नमः॥ मदुपदेशाल्लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् ॥ १५ ॥

नमः॑ स॒भाभ्यः॑ स॒भाप॑तिभ्यश्च

वो॒ नमः॑ ॥ १६ ॥

नमः॑ स॒भाभ्यः॑ स॒भाप॑तिभ्यः॒ इति॑ स॒भाप॑ति-भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १६ ॥

म० भा० भा० नमः सभाभ्यः संघीभूयाऽऽसीनेभ्यः। सभापतिभ्यश्च वो नमः। संघातानां स्वामिभ्यः। स्थानपतिभ्यो वा। 'पत्यावैश्वर्ये' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ १६ ॥

नमो अश्वे॒भ्योऽश्व॑पतिभ्यश्च

वो॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

नमः॑ अश्वे॑भ्यः॑ अश्व॑पतिभ्य॒ इत्यश्व॑पति-भ्यः॒ च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

इति रुद्राध्याये तृतीयोऽनुवाकः।

म० भा० भा० नमो अश्वेभ्योऽश्वविग्रहेभ्यः। केचिदाहुः—न विद्यते स्वं धनं येषां तेऽस्वाः * अश्वाः, तेभ्यः। निष्परिग्रहेभ्य इति यावत्। अश्वपतिभ्यश्च वो नमः। अश्वाध्यक्षात्मभ्यः। महाश्रीमद्भ्यो वा। पूर्ववत्स्वरः। सर्वे वै ते देवस्यानुचरा देवस्यैव वा लीलाविग्रहविशेषाः ॥१७॥

अथैतस्यानुवाकस्य पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वा पञ्चसहस्रजपात्कृतपुरश्चरणो भवति। जनपदव्याधिषु सत्सु राजा शान्तिं कारयेत्। सिद्धैर्ब्राह्मणैरेकादशभिरीश्वरालये जपः कार्यः। पञ्चभिर्जपः। पञ्चभिर्होमः। एको ब्राह्मणस्तिलौदनं भक्तिनमस्कारं जुहुयात्। शतसहस्रं जपः। एवं कृते जनपदव्याधिर्नश्यति। वाहनानां रोगे तिलपिष्टमिश्रापूपैराहुतिभिरेकादशसहस्रहोमाद्वाहनानां सामान्यव्याधिर्नश्यति। अन्यव्याधौ वाहनानामासेऽपामार्गतण्डुलैराज्य-

* अश्वयोरभेदं पठन्ति केचित्। न विद्यते स्वत्वं धनं येषां त इत्यपि भाष्यपाठः।

मिश्रैरष्टसहस्रं जुहुयात्। तेषां व्याधिर्नश्यति। मधामध्याधो शुद्धतण्डुलैराज्य-सिक्तैः शंभोरालये शतसहस्रं जुहुयात्। अमात्यानां रोगेऽपि दूर्वापामार्गैः प्रत्येकमष्टसहस्रं जुहुयात्तेषां व्याधिर्नश्यति। राजव्याधावुच्यते—'सिद्धैर्ब्रा-ह्मणैरेकविंशत्या कार्यम्। तेषामेको ब्रह्मा। राजप्रमाणं सर्वतोऽग्निकुण्डं कृत्वा तत्र मथिताग्निपातनाय द्वंद्वं भूत्वा जुहुयुः। तण्डुलतिलयवापामार्गनीवारापामार्ग-दूर्वाकपलकिञ्जल्कशुद्धोदनान्यानि होमद्रव्याणि। सर्वं च गव्याज्यमिश्रं च भवति। तस्मादग्निकुण्डाद्दक्षिणपश्चिमतः कलशं जलपूर्णं स्पृष्ट्वा ब्रह्मा जपेत्। आहुतिरपि सहस्राद्दिकान्ता निरन्तरम्। एवममावास्यामभृत्यमावास्यान्तं होमः। अथ राजरोग उदीर्णेऽपि दुदयारम्भमृत्यारम्भयाद्धोमः। नाडिकाहोमस्य दक्षिणा प्रतिदिनं प्रतिपुरुषमर्धनिष्कः। दिवा होमे तद्द्विगुणम्। आचार्यस्य तद्द्वि-गुणम्। कलशजलेन प्रोक्षणं राजोपभोग्यद्रव्येषु कर्तव्यम्। एवं कृते राज-रोगो विनश्यति। अन्यदप्युच्यते—राजरोगविनाशार्थं नित्यवदनेनानुवाकेन शुक्लतण्डुलैराज्यतिलमिश्रितैरष्टसहस्रमाहुतयो होतव्याः। अनेन राजा नित्यं नीरोगो भवति दीर्घायुश्च भवति। अन्येषामपि रोगे सत्यनेनानुवाकेन प्रतिनमस्कारं तिलव्रीहियवैराज्यमक्तैर्मधुसिक्तैरष्टसहस्रं जुहुयात्तेषां व्याधि-र्नश्यति। अनेनानुवाकेनाभिचारा उच्यन्ते—राजा चान्यतरस्य राष्ट्रस्य रोगबाहुल्यमिच्छन्नानेव वाराहादिभिर्मांसैर्लक्षं होमः कार्यः। (मं कुर्यात्)। रिपुराष्ट्रं समुद्दिश्याभिचारं करोमि फट् स्वाहेति। एव मांसहोमेन रिपुराष्ट्रं प्रजाश्च शुष्यन्ति। अथ वैकङ्कतसमिद्भी रक्तसूत्रवेष्टिताभिः शतसहस्रं होमः॥ अनेन शत्रोर्महाज्वरो भवति। परराष्ट्रजनैरुपभोग्यं जलादिकं वस्तु स्पृष्ट्वा वीक्ष्य वा शतसहस्रं जपं कुर्यात्। यस्तद्वस्तूपभुङ्क्ते स संवत्सरान्म्रियते। श्मशानाग्नावर्कसमिद्भिः शतसहस्रं(सहस्रं) जुहुयात्। तेन शत्रुराजनगरं व्याधिना नश्यति। अकारण्यं भवति। अनेनैव चामुण्डालये दक्षिणाभिमुखो भूत्वा माषतिलैस्तैलाक्तैरेकादशसहस्रं जुहुयात्। शत्रुराष्ट्रप्रजा च मसूरिका-भिर्बाध्यते। अनेनैवापरमुच्यते—पश्चिमद्वारे शंभोरालये देवस्य पादपी-ठेऽभिमुखमारिणं स्पृष्ट्वा सप्तसहस्रं जपेत्। शत्रुराज्यं स्मृत्वा मन्त्रान्ते 'मज्वल ज्वालापस्मारिन्' इति वदेत्। एतेन राजशत्रुरपस्मारी भवति। अनेनैव सर्वपदग राजानं स्मृत्वा शुद्धतण्डुलकृतपिष्टैराहुतिमात्रैः शतसहस्रहोमेन राज-यक्ष्मोत्पद्यते। तेनैव नश्यति। अथ ध्यानम्—

रूपयौवनसंपन्ना मूर्तेव वनदेवता।
पुष्पिताशोकपुंनागसहकारविभूषणः॥

पञ्चविंशतिवत्सरो मायूरकृतशेखरः ।
अकलङ्कशरच्चन्द्रपूर्णबिम्बसमाननः ॥
आनद्धबद्धकपर्दान्तो वसानश्चर्म कोमलम् ।
सव्यापसव्यविधृतकृतमालाविभूषितः ॥
धाराकदम्बपुष्पेण नाभिदेशावलम्बिना ।
आजङ्घपेक्षणीयेन प्रेक्षणीयोऽपि चक्षुभिः ॥
भार्याऽस्य चारुसर्वाङ्गी वन्यालंकारभूषिता ।
आदर्शमूर्तिः शोभानां कन्यानामिव निर्मला ॥
दक्षे हस्ते धनुर्दत्त्वा शरमेकं च निर्मलम् ।
द्वितीयमंसमालम्ब्य शिरं वामेन बाहुना ॥
सुगन्धिपुष्पस्तबकमाघ्रायाऽऽघ्राय पाणिना ।
वीज्यमानो मन्दमन्दं नवपल्लवशाखया ॥
समावृतो बालकैश्च भीषणैरपि मनोहरैः ।
गच्छन्निरग्रतो दृश्यो ध्येयो जगतां गुरुः ॥
एवंभूतो महातेजाः किरातवपुरीश्वरः ।

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्ने नमके
तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

इति तृतीयोऽनुवाकः ।

सा० भा० तृतीयानुवाके योऽनुभयतोनमस्काराणि यजूंष्युक्तानि तेभ्योऽन्यानि कानिचिदुभयतोनमस्काराणि यजूंषि चतुर्थेऽभिधीयन्ते ।

तत्र प्रथमं यजुराह—

नम आव्याधिनीभ्यो विविध्यन्तीभ्यश्च वो नमः ॥ १ ॥

नमः आव्याधिनीभ्य इत्याऽऽव्याधिनीभ्यः विविध्यन्तीभ्य इति वि--विध्यन्तीभ्यः च वः नमः ॥ १ ॥

सा० भा० आ समन्ताद्वेद्धुं शक्ताः स्त्रीमूर्तय आव्याधिन्यो विशेषेण वेद्धुं शक्ता विविध्यन्त्यस्ताभ्यो नमः ॥ १ ॥

---

१ क० विद्धुमियेति ।

म० भा० भा० नम आव्याधिनीभ्य इत्यस्यानुवाकस्य दुर्वासा ऋषिः। पङ्क्तिश्छन्दः। शंभुर्देवता। अतः परं क्रियागुणद्रव्यविषयमाधिपत्यं द्रष्टव्यम्। अस्मिन्ननुवाके सर्वे मन्त्राः प्रत्यक्षकृताः। संघाता एव च नमस्क्रियन्ते। नम आव्याधिनीभ्यः। आविध्यन्ति सर्वतस्ताडयन्तीत्याव्याधिन्यो रुद्रसेना जातिविशेषाश्च। पूर्ववण्णिनिः स्वरश्च। विविध्यन्तीभ्यश्च वो नमः। विविधं बहुप्रकारं ताडयन्तीभ्यः॥ १॥

द्वितीयं यजुराह—

नम उगणाभ्यस्तृंहतीभ्यश्च वो नमः॥ २॥

नमः उगणाभ्यः तृंहतीभ्यः च वः नमः॥ २॥

सा० भा० उत्कृष्टगणरूपाः सप्तमातृकाद्याः स्त्रिय उगणाः। हिंसितुं समर्था दुर्गाद्या उग्रदेवतास्तृंहत्यस्ताभ्यो नमः॥ २॥

म० भा० भा० उगणाभ्यः। उत्कृष्टगणाभ्य उद्गीर्णगणाभ्यो वा। उदोऽन्त्यलोपश्छान्दसः।

"पत्त्यङ्गैस्त्रिगुणैः सर्वैः क्रमादाख्या यथोत्तरम्।
सेनामुखं गुल्मगणौ" इति गणलक्षणम्।

पत्तिवत्का। तृंहतीभ्यश्च वो नमः। हिंसाविशेषानुत्पादयन्तीभ्यः। 'तृहू हिंसायाम्' तौदादिकः। 'शतुरनुमः' इति नद्या उदात्तत्वम्॥ २॥

तृतीयं यजुराह—

नमो गृत्सेभ्यो गृत्सपतिभ्यश्च वो नमः॥ ३॥

नमः गृत्सेभ्यः गृत्सपतिभ्य इति गृत्सपति-भ्यः च वः नमः॥ ३॥

सा० भा० गर्धनशीला गृत्साः। विषयलम्पटा इत्यर्थः। तेषां पालका गृत्सपतयस्तेभ्यो नमः॥ ३॥

म० भा० भा० नमो गृत्सेभ्यो मेधाविभ्यः। ये बुद्धिमत्तया जीवन्ति ते

गृत्साः । गृत्सपतिभ्यश्च वो नमः । ये बुद्धिमन्तस्ते गृत्सान्ति जीवन्ति तेषां पतिभ्यः स्वामिभ्यः । पत्युत्तरलक्षणं पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ३ ॥

चतुर्थं यजुराह—

नमो व्रातेभ्यो व्रातपतिभ्यश्च वो नमः ॥ ४ ॥

नमः व्रातेभ्यः व्रातपतिभ्य इति व्रातपति-भ्यः च वः नमः ॥ ४ ॥

सा० भा० नानाजातीनां संघा व्रातास्तेषां पालका व्रातपतयस्तेभ्यो नमः ॥ ४ ॥

म० भा० भा० नमो व्रातेभ्यः । नानाजातीया अनियतवृत्तय उत्सेधजीविनां संघा व्रातास्तेभ्यः । व्रातपतिभ्यश्च वो नमस्तेषां व्रातानां पालयितृभ्यश्च ॥ ४ ॥

पञ्चमं यजुराह—

नमो गणेभ्यो गणपतिभ्यश्च

वो नमः ॥ ५ ॥

नमः गणेभ्यः गणपतिभ्य इति गणपति-भ्यः च वः नमः ॥ ५ ॥

सा० भा० देवस्यानुचरा भूतविशेषा गणास्तेषां पालका गणपतयस्तेभ्यो नमः ॥ ५ ॥

म० भा० भा० नमो गणेभ्यः । प्रमथादिदेवानुचरेभ्यो भूतगणेभ्यः । गणपतिभ्यश्च वो नमः । तेषां गणानां पालयितृभ्यश्च ॥ ५ ॥

षष्ठं यजुराह—

नमो विरूपेभ्यो विश्वरूपेभ्यश्च

वो नमः ॥ ६ ॥

नमः विरूपेभ्य इति वि-रूपेभ्यः विश्वरूपेभ्य इति विश्व-रूपेभ्यः च वः नमः ॥ ६ ॥

सा० भा० विरूपा विकृतरूपा नग्नमुण्डादयः । विश्वरूपास्तुरंगगजव्याघ्रा- दिनानाविधरूपधारिणो भृत्यास्तेभ्यो नमः ॥ ६ ॥

भ० भा० भा० नमो विरूपेभ्यो विकृतरूपेभ्यः । नग्नमुण्डादिभ्यः । हीनातिरिक्ताङ्गेभ्यो वा । विश्वरूपेभ्यश्च वो नमः । स्वेच्छया गजसिंहव्याघ्रादिनानारूपधारिभ्यः । 'बहुव्रीहौ विश्वं संज्ञायाम्' इति विश्वशब्दोऽन्तोदात्तः ॥ ६ ॥

सप्तमं यजुराह—

नमो महद्भ्यः क्षुल्लकेभ्यश्च

वो नमः ॥ ७ ॥

नमः महद्भ्य इति महत्-भ्यः क्षुल्लकेभ्यः च वः नमः ॥ ७ ॥

सा० भा० अणिमाद्यैश्वर्योपेता महान्तः । तद्रहिताः क्षुल्लकाः ॥ ७ ॥

म० भा० भा० नमो महद्भ्यः । ज्ञानाकारप्रभावैर्बृहद्भ्यः । यानधिकृत्यैवं भवति—

सार्केन्दुग्रहनक्षत्रा यो कुर्युर्ये महीतले ।
प्राप्याष्टगुणमैश्वर्यं ये न यान्ति सुविस्मयम् ॥
येषां विस्मयते नित्यं कर्मभिर्भगवाञ्छिवः ॥ इति ।

क्षुल्लकेभ्यश्च वो नमः क्षुद्रज्ञानाकारप्रभावेभ्यः । यद्वा क्षोदयित्वा क्षोदयित्वा कदनं करवा वर्तमानेभ्यः । अन्येऽप्याहुः—क्षुधं क्षोदं वा लान्तीति क्षुल्लाः । ततः प्रागिवीयः क इति ॥ ७ ॥

अष्टमं यजुराह—

नमो रथिभ्योऽरथेभ्य-

श्च वो नमः ॥ ८ ॥

नमः रथिभ्य इति रथि-भ्यः अरथेभ्यः च वः नमः ॥ ८ ॥

सा० भा० रथमारूढा रथिनस्तद्रहिता अरथास्तेभ्यो नमः ॥ ८ ॥

भ० भा० भा० नमो रथिभ्यो रथवद्भ्यो रथारूढेभ्यः । अरथेभ्यश्च वो नमस्तद्विपरीतेभ्यः पदातिभ्यः । 'नञ्सुभ्याम्' इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम् ॥ ८ ॥

सा० भा० नवममारभ्य सप्तदशपर्यन्तानि स्पष्टार्थानि यजूंष्याह ।

नवमं यजुराह—

नमो रथेभ्यो रथपतिभ्यश्च

वो नमः ॥ ९ ॥

नमः रथेभ्यः रथपतिभ्य इति रथपति-भ्यः च वः नमः॥९॥

म० मा० भा० नमो रथेभ्यो रथरूपेभ्यो रथावयवभूतेभ्यो वा ।
यथाऽऽह महाभारते—

हयांश्च चतुरो वेदान्सर्वदेवमयं रथम् । इति ।

भविष्यत्पुराणे च—

अर्काब्जनेमिर्वेदाश्वस्त्रयस्त्रिंशन्मरुन्मयः ।
पुरारेः कल्पितो देवैः स रथो ब्रह्मसारथिः ॥ इति ।

रथपतिभ्यश्च वो नमः । रथस्वामिभ्यः ॥ ९ ॥

दशमं यजुराह—

नमः सेनाभ्यः सेनानिभ्यश्च

वो नमः ॥ ११ ॥

नमः सेनाभ्यः सेनानिभ्य इति सेनानि-भ्यः च वः
नमः ॥ १० ॥

म०भा०भा० सेनाभ्यः सेना भूत्वा क्रीडद्भ्यः । सेनानिभ्यश्च वो नमः
सेनानेतृभ्यः । छान्दसो ह्रस्वः ॥ १० ॥

एकादशं यजुराह—

नमः क्षत्तृभ्यः संग्रहीतृभ्यश्च

वो नमः ॥ ११ ॥

नमः क्षत्तृभ्य इति क्षत्तृ-भ्यः संग्रहीतृभ्य इति संग्रहीतृ-
भ्यः च वः नमः ॥ ११ ॥

म०भा०भा० नमः क्षत्तृभ्यो रथानां शिक्षयितृभ्यः । संग्रहीतृभ्यश्च वो
नमः सारथिभ्यः । ये रश्मीन्संगृह्णन्ति ॥ ११ ॥

द्वादश यजुराह—

नमस्तक्षभ्यो रथकारेभ्यश्च

वो नमः ॥ १२ ॥

नमः तक्षभ्य इति तक्ष–भ्यः रथकारेभ्य इति रथ–कारेभ्यः च वः नमः ॥ १२ ॥

भ०भा०भा० नमस्तक्षभ्यो वर्धकिभ्यः सर्वे चैते शिल्पिनो जातिविशेषा देवाधिष्ठानशङ्कया नमस्क्रियन्ते । रथकारेभ्यश्च वो नम । साधुरथकृद्भ्यः ॥ १२ ॥

त्रयोदश यजुराह—

नमः कुलालेभ्यः कर्मारेभ्यश्च

वो नमः ॥ १३ ॥

नमः कुलालेभ्यः कर्मारेभ्यः च वः नमः ॥ १३ ॥

भ०भा०भा० नमः कुलालेभ्यः कुम्भकारेभ्यः । ते हि कुं सृदं लालयन्ते । 'कुल ईप्सायाम्' । कर्मारेभ्यश्च वो नमः । लोहकारेभ्यः । तेषां हि अत्यलं पर्याप्तं कर्म भवतीति कर्माराः ॥ १३ ॥

चतुर्दश यजुराह—

नमः पुञ्जिष्ठेभ्यो निषादेभ्यश्च

वो नमः ॥ १४ ॥

नमः पुञ्जिष्ठेभ्यः निषादेभ्यः च वः नमः ॥ १४ ॥

सा० भा० पक्षिपुञ्जानां घातकाः पुञ्जिष्ठाः । मत्स्यघातिनो निषादास्तेभ्यो नमः ॥ १४ ॥

भ० भा० भा० नमः पुञ्जिष्ठेभ्य । पक्षिणा बन्धकेभ्यः । ते हि पुञ्जिनां संघशः वयसां वेष्टयितारः । 'ष्ठे वेष्टने' । निषादेभ्यश्च वो नमः । मत्स्यघातिनो निषादास्ते हि नितरां सादयितारः । सपक्षो न नूनमाजयितुकामत्वात् ॥ १४ ॥

पञ्चदशं यजुराह—

नम॑ इषुकृद्भ्यो॑ धन्वकृद्भ्य॑श्च

वो॒ नमः॑ ॥ १५ ॥

नमः॑ इषुकृद्भ्य॒ इतीषु॑कृत्–भ्यः धन्वकृद्भ्य॒ इति॑ धन्वकृत्–भ्यः च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १५ ॥

भ०भा०भा० नम इषुकृद्भ्यः। साधुशरकृद्भ्यः। धन्वकृद्भ्यश्च वो नमः। साधुचापकर्तृभ्यः ॥ १५ ॥

षोडशं यजुराह—

नमो॑ मृगयुभ्यः॑ श्वनिभ्य॑श्च

वो॒ नमः॑ ॥ १६ ॥

नमः॑ मृगयुभ्य॒ इति॑ मृगयु–भ्यः श्वनिभ्य॒ इति॑ श्वनि–भ्यः च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १६ ॥

सा० भा० शुनां गलेषु बद्धानां पाशानां धारकाः श्वनयः ॥ १६ ॥

भ० भा० भा० नमो मृगयुभ्यः। मृगव्याधेभ्यः। ते हि मृगान्यान्ति सातत्येन जिघांसया। 'मृगय्वादयश्च' इति यातेः कुप्रत्ययः। यद्वा मृगमात्मन इच्छन्तीति सुप आत्मनः क्यच्। 'क्याच्छन्दसि' इत्युप्रत्ययः। 'न च्छन्दस्यपुत्रस्य' इतीत्वाभावः। श्वनिभ्यश्च वो नमः। शुनां नेतृभ्यः पालयन्ति ये शुनः श्वागणिकाः। छान्दसं ह्रस्वत्वम् ॥ १६ ॥

सप्तदशं यजुराह—

नमः॒ श्वभ्यः॒ श्वप॑तिभ्यश्च

वो॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

नमः॑ श्वभ्य॒ इति॒ श्व–भ्यः श्वप॑तिभ्य॒ इति॒ श्वप॑ति–भ्यः च॒ वः॒ नमः॑ ॥ १७ ॥

इति रुद्राध्याये चतुर्थोऽनुवाकः।

सा०भा० अत्र द्वितीयानुवाके लीलार्थदेहसामूर्तिप्राधान्येन स्तोतुं प्रवृत्तः।

तृतीयानुवाकयोरमूर्तिप्राधान्येन स्तोतुं प्रवृत्तः। चतुर्थे नानाजातिमूर्तिप्राधान्येनेति विभागो द्रष्टव्यः।

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

भ०भा०भा० नमः श्वभ्यः श्वरूपधारिभ्यः। 'सावेकाचः' इति प्राप्तस्य विभक्त्युदात्तत्वस्य 'न गोश्वन्' इति प्रतिषेधः। श्वपतिभ्यश्च वो नमः। शुनां स्वामिभ्यः। श्वपाकरूपेभ्यो वा। पत्युत्तरपदलक्षणं पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। एवंरूपेभ्यो युष्मभ्यं नमः। केचिदाहुः–सर्वेऽपि चैते विविधाराधनसंपन्नीत-परमेश्वरप्रसादभाजो जातिविशेषा एव नमस्क्रियन्त इति ॥ १७ ॥

अथास्यानुवाकस्य पुरश्चरणम्–कृच्छ्रं द्वादशरात्रं तदर्धं च कृत्वा नवसहस्रं जपेत्। ततः शिवालयेऽष्टसहस्रं प्रदक्षिणं कुर्याद्यावत्प्रदक्षिणासमाप्तिस्तावन्निरन्तरं जपेत्। तदा कृतपुरश्चरणो भवति। अत्र दिनादयो न प्रेक्षितव्याः। यदा रुचिस्तदा कर्तव्यम्। राजयक्ष्मावृतो मर्त्यः सिद्धं द्विजं वृत्वा शान्तिं कुर्यात्। ततो वृतो विप्रः कारयितुर्यो गृहैकदेशे कुण्डं बाहुमात्रं विधाय तस्य पुरो वेदिं कृत्वा तत्र नवं घटं जलपूर्णं तन्तुवेष्टितं निधाय देवमनेनानुवाकेनाऽऽवाह्य गन्धादिभिरभ्यर्च्य गन्धं कर्पूरं पुष्पं तामरसं धूपगुग्गुलादिदशाङ्गं दीपं सर्पिषा समर्प्यैवमाराध्याऽऽस्मानमपि तत्त्वमाराध्यैकादश दिनानि दीक्षितः कुर्यात्। प्रारम्भदिने मन्त्रपुष्पान्तं कृत्वाऽनुवाकेनैकादशकृत्वः प्रतिनमस्कारमाज्येन हुत्वा तत्संनिधावेकविंशतिसहस्रं जपेत्। तदा तत्प्रभृति यावदन्तमग्निः संरक्ष्यः। ततोऽपि परश्वो नित्यकार्यं कृत्वा तिललाजदूर्वाव्रीहियवैराज्यमधुसिक्तैरेकादशकृत्वोऽनुवाकेन होमः। एवं त्रीणि दिनानि प्रतिदिनं मधुसर्पिषा जुहुयात्। ततो द्वे दिने सप्तमाष्टमे अश्वत्थापामार्गहोमः पूर्ववत्। तत्र एकदिनमुदयात्प्रभृति आस्तमयमावश्यकानित्याविरोधेन निरन्तरमनुवाकं जपेत्। ततो नवमे मधुसर्पिषा होमः। दशम उदयास्तमयं जपेत्। ततः समाप्तिदिनेऽनेनानुवाकेनाष्टसहस्रकमलपुष्पैः प्रतिनमस्कारं देवमाराधयेत्। ततो गौरीमाराध्य ब्राह्मणैर्व्याधिनिर्मोचनमस्त्विति वाच्यम्। दानकालेऽष्टसहस्रं तदर्धमष्टमं वा राज्ञः। इतरेषामष्टशतं तदर्धं पञ्चविंशतिर्निष्कं वा। एवमेकस्य पृथग्दानम्। ततः कर्मदक्षिणा दातव्या। प्रतिदिनमेकनिष्कम्। ततोऽपि सर्वदक्षिणेति धेनुर्देया। एवं समाप्य देवं विसर्जयेत्। देवालयादिकर्तुरेवम्। ततो घटजलेन तं स्नापयेत्प्रोक्षयेद्वा। एतेन राजयक्ष्मा नश्यति। शंभुप्रसादादेव दीर्घायुर्भवति। अनेनैवानुवाकेन मेहशान्तिरुच्यते। मेहवान्स्वाश्री मधुसर्पिषा

प्रतिनमस्कारं नवसहस्रमाहुतीर्जुहुयान्मेहो नश्यति । अन्येषामपि कुष्ठादीनां शतसहस्रमनुवाकं जपेत् । व्याधयो नश्यन्ति । ज्वरादिसंनिपाते शक्तो ब्राह्मणो नाभिमात्रे जले स्रोतसि स्थित्वा रक्तकमलमष्टसहस्रं प्रतिनमस्कारं क्षिपेत् । शेषेण भृङ्गिरिटिपूजा कर्तव्या । एवं कृते महाज्वरो नश्यति । पूर्वमनेन राजयक्ष्मणो निर्हरणमुक्तम् । घोरत्वाद्ब्राह्मणो विद्वानेव गुरुर्भवेदन्यथा कलहप्रिया भवति । तस्मादक्रोधः कार्यः । ततो ध्यानम्—

भस्मोद्भासितसर्वाङ्गं जटामण्डलमण्डितम् ।
ध्यायेत्त्र्यक्षं वृषारूढं गणेश्वरयुतं हरम् ॥

इति श्रीमद्भास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्ने चतुर्थोऽनुवाकः ।

इति चतुर्थोऽनुवाकः ।

सा० भा० चतुर्थेऽनुवाके उभयतोनमस्काराणि यजूंषि समापितानि । अथ पञ्चममारभ्य नवमान्तेष्वनुवाकेषु नमस्कारोपक्रमाण्येव यजूंष्याम्नायन्ते ।

तत्र पञ्चमानुवाके प्रथमं यजुरारभ्य पञ्चदश यजूंष्याह—

नमो भवाय च रुद्राय च ॥ १ ॥

नमः भवाय च रुद्राय च ॥ १ ॥

सा० भा० भवन्ति प्राणिनोऽस्मादिति भवः । रुत् रोदनहेतुभूतं दुःखं द्रावयतीति रुद्रः ॥ १ ॥

भ० भा० भा० नमो भवाय च नमो ज्येष्ठाय चेत्यनुवाकयोर्ऋषिर्देवता च भगवाञ्छंभुरेव । छन्दो महाविराट् । एवं त्रिभिरनुवाकैर्देवस्य विश्वाधिपत्यं प्रतिपादितम् । अतः परमष्टमूर्त्यधिष्ठानभेदेन च देवः स्तूयते । गता उभयतोनमस्काराः । अतः परमन्यतरतोनमस्काराः । तत्रापि पुरस्तान्नमस्काराः—नमो भवाय च रुद्राय च । भवत्यसौ सर्वत्र सर्वदेति भवः । यथाऽऽह । भवत्येव न कदाचिदपि न भवतीति । भावयति सर्वं भाव्यते सर्वैरिति वा । 'बहुलं संज्ञाछन्दसोः' इति णिलुक् । भवत्यस्मिन्सर्वमिति वा । व्यत्ययेन 'ऋदोरप्' उच्छादिर्द्रष्टव्यः । अयं चाष्टमूर्तिष्वपामधिष्ठाता । रुद्राय व्याख्यातम् । अयं सूर्यस्याधिष्ठाता । अत एवाधिष्ठातृप्रकरणे पुनराम्नायते ॥ १ ॥

नमः शर्वाय च पशुपतये च ॥ २ ॥

नमः शर्वाय च पशुपतय इति पशु-पतये च ॥ २ ॥

सा० भा० शृणाति हिनस्ति पापमिति शर्वः। पशुसमानानज्ञानिनः पुरुषान्पालयतीति पशुपतिः ॥ २ ॥

भ० भा० भा० नमः शर्वाय च। शृणाति हिनस्ति सर्वमन्तकाले इति शर्वः। 'शॄ हिंसायाम्'। 'कॄगॄशॄदॄभ्यो वः'। अयमग्नेरधिष्ठाता। पशुपतये च पशूनां पालयित्रे। पुनराम्नानं पूर्ववत्। अयं हि भूमेरधिष्ठाता। पातेर्डतिः। परादिश्छन्दसि बहुलम् ॥ २ ॥

नमो नीलग्रीवाय च शितिकण्ठाय च ॥ ३ ॥

नमः नीलग्रीवायेति नील--ग्रीवाय च शितिकण्ठायेति शिति--कण्ठाय च ॥ ३ ॥

सा० भा० कालकूटधारणेन नीलवर्णो ग्रीवैकदेशो यस्यासौ नीलग्रीवः। शितिः श्वेतवर्णोऽवशिष्टः कण्ठप्रदेशो यस्यासौ शितिकण्ठः ॥ ३ ॥

भ० भा० भा० नमो नीलग्रीवाय च। व्याख्यातम्। शितिकण्ठाय च। "शिती धवलमेचकौ" इति निघण्टुवचनात्। सहस्रधा हि भागो भगवतः कण्ठस्य कालकूटविषानलेन नीलिमानमगात्। यद्वाऽऽदरार्थं पुनर्वचनम्। यथाऽम्बिकापतय उमापतये पशुपतये नमो नम इति। 'शितेर्नित्याबह्वजिति' उत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम्। 'स्वाङ्गशिटामदन्तानाम्' इति कण्ठशब्द आद्युदात्तः ॥ ३ ॥

नमः कपर्दिने च व्युप्तकेशाय च ॥ ४ ॥

नमः कपर्दिने च व्युप्तकेशायेति व्युप्त--केशाय च ॥ ४ ॥

सा० भा० कपर्दो जटाजूटोऽस्यास्तीति कपर्दी। मुण्डितकेशो व्युप्तकेशः। पाशुपतादिवेषेण कपर्दित्वम्। यत्यादिवेषेण मुण्डितकेशत्वम् ॥ ४ ॥

भ० भा० भा० नमः कपर्दिने च। स्पष्टम्। व्युप्तकेशाय च। मुण्डितकेशाय च यजमानमूर्तये। अर्धमुण्डितकेशो व्युप्तकेश इत्यन्ये। पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। तत्रापि 'गतिरनन्तरः' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम्। 'उदात्तस्वरितयोर्यणः' इत्युकारः स्वर्यते ॥ ४ ॥

नमः सहस्राक्षाय च शतधन्वने च ॥ ५ ॥

नमः सहस्राक्षायेति सहस्र--अक्षाय च शतधन्वन इति शत--धन्वने च ॥ ५ ॥

सा० भा० इन्द्रवेषेण सहस्राक्षत्वम्। सहस्रभुजावतारित्वेन शतसंख्याकैर्धनुर्भिरुपेतत्वम्॥ ५॥

म० भा० भा० नमः सहस्राक्षाय च। बहुचक्षुषे इन्द्ररूपिणे वा। शतधन्वने च। बहुधन्वने बह्वायुधाय वा॥ ५॥

नमो॑ गिरि॒शाय॑ च शिपिवि॒ष्टाय॑ च॥ ६॥

नमः॑ गि॒रि॒शाय॑ च॒ शि॒पि॒वि॒ष्टायेति॑ शि॒पि–वि॒ष्टाय॑ च॒॥ ६॥

सा० भा० गिरौ कैलासे शेते तिष्ठतीति गिरिशः। विष्णुमूर्तिधारी शिपिविष्टः। "विष्णुः शिपिविष्टः" इति श्रुतेः॥ ६॥

भ० भा० भा० नमो गिरिशाय च। व्याख्यातमेव। शिपिविष्टाय च। निर्वेष्टितवेषाय सर्वदा देवदारुवनप्रदेशादौ वा। यद्वाऽऽदित्यात्मने। यथा स्कन्दपुराणे—

शैत्याच्छयनयोगाद्वा शीतिं वारि प्रचक्षते।
तत्पानाद्रक्षणाद्वाऽपि शिपयो रश्मयो मताः॥
तेषु प्रविष्टः सविता शिपिविष्टस्ततोच्यते।

यद्वा पशवः शिपयः। "यज्ञो वै विष्णुः पशवः शिपिः" इति श्रुतेः। सर्वप्राणिष्वन्तर्यामिरूपेण प्रविष्टायेत्यर्थः॥ ६॥

नमो॑ मी॒ढुष्ट॑माय॒ चेषु॑मते च॥ ७॥

नमः॑ मी॒ढुष्ट॑मायेति॑ मी॒ढुः–त॒माय॒ च॒ इषु॑मत॒ इतीषु॑–म॒ते च॒॥ ७॥

सा० भा० मेघरूपेणात्यन्तं वर्षयिता मीढुष्टमः। बाणधारक इषुमान्॥७॥

भ० भा० भा० नमो मीढुष्टमाय च। सेक्तृतमाय। अपस्पृधादित्वेन प्रसंप्रसारणम्। इषुमते च बह्विषव इषुहस्ताय वा। महाशूरायेति यावत्॥ ७॥

नमो॑ ह्र॒स्वाय॑ च वाम॒नाय॑ च॥ ८॥

नमः॑ ह्र॒स्वाय॑ च॒ वाम॒नाय॑ च॒॥ ८॥

सा० भा० शरीरेऽल्पप्रमाणत्वं ह्रस्वत्वम्। अङ्गुल्याद्यवयवसंकोचेनाल्पस्वत्वम्॥ ८॥

भ० भा० भा० नमो ह्रस्वाय च । अल्पप्रमाणाय । वामनाय च । संकुचिताङ्गाय ॥ ८ ॥

नमो॑ बृह॒ते च॒ वर्षी॑यसे च ॥ ९ ॥

नमः॑ बृ॒ह॒ते च॒ वर्षी॑यसे च॒ ॥ ९ ॥

सा० भा० आकारेण प्रौढो बृहन् । गुणैः समृद्धो वर्षीयान् ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नमो बृहते च । आकारेण महते । ' बृहन्महतोरुपसंख्यानम् ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । वर्षीयसे च वृद्धतमायाऽऽकारेण ज्ञानादिना वा । प्रियस्थिरादिना वृद्धस्य वर्षादेशः ॥ ९ ॥

नमो॑ वृ॒द्धाय॑ च सं॒वृध्व॑ने च ॥ १० ॥

नमः॑ वृ॒द्धाय॑ च॒ सं॒वृध्व॒न् इति॑ सं–वृध्व॑ने च॒ ॥ १० ॥

सा० भा० वयसाऽधिको वृद्धः । सम्यक्स्तुतिभिर्वर्धितः संवृध्वा ॥ १० ॥

भ० भा० भा० नमो वृद्धाय च वयसा महते । संवृध्वने च सम्यग्वृद्धाय । स्तुतिभिर्नित्यं वर्धमानायेत्यर्थः । यथा " वर्धन्तु त्वा सुष्टुतयः " इति । यद्वा सम्यग्वर्धयित्रे भक्तानाम् । पूर्ववण्णिलुक् । ' अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ' इति क्वनिप् ॥ १० ॥

नमो॑ अ॒ग्रियाय च प्र॒थमाय॑ च ॥ ११ ॥

नमः॑ अ॒ग्रियाय च॒ प्र॒थ॒माय॑ च॒ ॥ ११ ॥

सा० भा० जगदुत्पत्तेः पूर्वमवस्थितोऽग्रियः । सभायां मुख्यः प्रथमः ॥ ११ ॥

भ० भा० भा० नमो अग्रियाय चाग्रे भवाय । ' अग्राद्यत् ' इति यत् । ' यतोऽनावः ' इत्याद्युदात्तत्वम् । छान्दस इकारोपजनः । यद्वा ' घच्छौ च ' इति घः । छान्दसमाद्युदात्तत्वम् । प्रथमाय च प्रधानाय च ॥ ११ ॥

नम॑ आ॒शवे॑ चा॒जिराय॑ च ॥ १२ ॥

नमः॑ आ॒शवे॑ च॒ अ॒जि॒राय॑ च॒ ॥ १२ ॥

सा० भा० व्याप्तुव्यापी । अजिरो गमनकुशलः ॥ १२ ॥

भ० भा० भा० नम आशवे च शीघ्रव्यापिने । अश्नोतेः ' कृवापाजिमि ' इत्युणप्रत्ययः । अजिराय च । गमनकुशलाय । ' अज गतिक्षेपणयोः ' । अजिरशिशिरादौ किरच्प्रत्ययो वीभावाभावश्च निपात्यते ॥ १२ ॥

नमः शीघ्रियाय च शीभ्याय च ॥ १३ ॥

नमः शीघ्रियाय च शीभ्याय च ॥ १३ ॥

सा०भा० शीघ्रियः शीघ्रगामी। शीभशब्द उदकप्रवाहवाची तत्रावस्थितः शीभ्यः ॥ १३ ॥

म०भा०भा० नमः शीघ्रियाय च। शीघ्रं वहन्तीष्वप्सु भवाय। पूर्ववदिकारोपजनः। शीभ्याय च शीघ्रं वहन्तीष्वप्सु भवाय। शीघ्रस्यैवावान्तरभेदः शीभावः। उभयत्र 'भवे छन्दसि' इति यत्। 'यतोऽनावः' इत्युदात्तत्वम्। उभयत्रापि द्व्यचामनेनाद्युदात्तत्वं वेदितव्यम् ॥ १३ ॥

नम ऊर्म्याय चावस्वन्याय च ॥ १४ ॥

नमः ऊर्म्याय च अवस्वन्यायेत्यव—स्वन्याय च ॥ १४ ॥

सा० भा० ऊर्मिस्तरङ्गैरन्वित ऊर्म्यः। अवस्वने ध्वनिरहिते स्थिरजलेऽवस्थितोऽवस्वन्यः ॥ १४ ॥

म०भा०भा० नम ऊर्म्याय च। ऊर्मिषु तरङ्गेषु भवाय। छान्दस आद्युदात्तत्वाभावः। यस्येतिलोपात्लागेव स्वरः कर्तव्यः। तत्र द्व्यच्त्वाभावात्स्वरितत्वमेव प्रवर्तते। अवस्वन्याय च। स्थिरमुदकमवस्वनम्। अवाचीनः स्वनोऽत्रेति। अपगतः स्वनोऽस्मादिति वा। अपायोऽवशब्देनेन स्थितिमनुच्यते। तत्र भवाय ॥ १४ ॥

नमः स्रोतस्याय च द्वीप्याय च ॥ १५ ॥

नमः स्रोतस्याय च द्वीप्याय च ॥ १५ ॥

इति रुद्राध्याये पञ्चमोऽनुवाकः।

सा०भा० स्रोतसि प्रवाहे स्थितः स्रोतस्यः। द्वीपे जलमध्यवर्तिभूप्रदेशे स्थितो द्वीप्यः। अत्रैकस्मिन्यजुषि चतुर्थ्यन्ताभ्यां पदाभ्यां नमःशब्दं पृथगन्वेतुं समुच्चयार्थौ चकारौ पठितौ ॥ १५ ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

---

१४. ऊर्मी [illegible]।

भ०भा०भा० नमः स्रोतस्याय च । स्रोतसि भवाय । द्वीप्याय च । जलत उन्नता भूमिर्द्वीपो द्वयोः पार्श्वयोरापो यस्मिन्देशे सन्तीति द्वीपः । 'ऋक्पूरब्धूः' इति समासान्तः । 'द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्' इतीत्वम् । पूर्ववत्प्रत्ययः । एतेषामधिष्ठातृरुद्रा अभेदा ॥ १५ ॥

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्ने पञ्चमोऽनुवाकः ॥५॥

इति पञ्चमोऽनुवाकः ।

सा०भा० पञ्चमेऽनुवाके कानिचिद्व्यस्तरतोनमस्काराणि यजूंष्युक्तानि । अथ षष्ठे तथाविधान्येवान्यानि कानिचिद्यजूंष्युच्यन्ते ।

तत्र विद्यमानानि पञ्चदश यजूंष्याह—

नमो ज्येष्ठाय च कनिष्ठाय च ॥ १ ॥

नमः ज्येष्ठाय च कनिष्ठाय च ॥ १ ॥

सा० भा० विद्यैश्वर्यादिभिरधिको ज्येष्ठः । तद्रहितोऽल्पः कनिष्ठः ॥ १ ॥

भ०भा०भा० नमो ज्येष्ठाय च । वृद्धतमाय प्रशस्यतमाय । 'वृद्धस्य च' इति ज्यादेशः । कनिष्ठाय च । युवतमाय बालतमाय स्वल्पतमाय वा । 'युवाल्पयोः कनन्यतरस्याम्' इति कनादेशः । 'ज्येष्ठकनिष्ठयोर्वयसि' इत्यन्तोदात्तत्वम् । प्रशस्यतमो वा ज्येष्ठः । ज्य चेति ज्यादेशः । प्रत्ययेनान्तोदात्तत्वम् ॥ १ ॥

नमः पूर्वजाय चापरजाय च ॥ २ ॥

नमः पूर्वजायेति पूर्व—जाय च अपरजायेत्यपर—जाय च ॥२॥

सा० भा० पूर्वं जगदादौ हिरण्यगर्भरूपेणोत्पन्नः पूर्वजः । अपरस्मिञ्जगदवसानकाले कालाग्न्यादिरूपेणोत्पन्नोऽपरजः ॥ २ ॥

भ० भा० भा० नमः पूर्वजाय च । पूर्वस्मिन्काले जाताय । अजातायेति यावत् । 'सप्तम्यां जनेर्डः' । या सर्वप्राणिभ्यः पूर्वभाविनी सत्ता सेह जननेन लक्ष्यते । मुख्यस्य जन्मनोऽभावात् । श्रूयते हि "अजायमानो बहुधा विजायते" इति । अपरजाय च । अपरस्मिन्काले जाताय सर्वप्राणिभ्य ऊर्ध्वमपि विद्यमानाय ॥ २ ॥

नमो मध्यमाय चापगल्भाय च ॥ ३ ॥

---

१ ग घ काले सदृशम् ।

नमः मध्यमाय च अपगल्भायेत्यप–गल्भाय च ॥ ३ ॥

सा० भा० मध्यकाले देवतिर्यगादिरूपेणोत्पन्नो मध्यमः । अपगल्भोऽप्रवृद्धेन्द्रियो बालः ॥ ३ ॥

म० भा० भा० नमो मध्यमाय च । मध्यमकाले भवाय विद्यमानाय । अपगल्भाय च । अत्यन्तशिशवे । 'गल्भ धार्ष्ट्ये' पचाद्यच् ॥ ३ ॥

नमो जघन्याय च बुध्नियाय च ॥ ४ ॥

नमः जघन्याय च बुध्नियाय च ॥ ४ ॥

सा० भा० जघने गवादीनां पश्चाद्भागे वत्सादिरूपेण भवो जघन्यः । बुध्ने वृक्षादीनां मूले शाखादिरूपेणोत्पन्नो बुध्नियः ॥ ४ ॥

म० भा० भा० नमो जघन्याय च । जघनं कटिपश्चाद्भागस्तत्र भवाय । पूर्ववत् 'भवे छन्दसि' इति यत् । बुध्नियाय च । बुध्नं मूलं तत्र भवाय । पूर्ववदिकारोपजनः ॥ ४ ॥

नमः सोभ्याय च प्रतिसर्याय च ॥ ५ ॥

नमः सोभ्याय च प्रतिसर्यायेति प्रति–सर्याय च ॥ ५ ॥

सा० भा० उभाभ्यां पुण्यपापाभ्यां सह वर्तत इति सोभो मनुष्यलोकः । अत एवाऽऽथर्वणिका आमनन्ति—"पुण्येन पुण्यलोकं जयति पापेन पापमुभाभ्यामेव मनुष्यलोकम्" इति । तत्र भवः सोभ्यः । प्रतिसरो विवाहादौ हस्ते धार्यमाणो रक्षाबन्धस्तमर्हतीति प्रतिसर्यः ॥ ५ ॥

म० भा० भा० नमः सोभ्याय च । सोभं नाम गन्धर्वनगरम् । "शाल्वः सोभमधिष्ठाय" इति महाभारते दर्शनात् । इदं च सर्वनगरोपलक्षणम् । तत्र भवाय । पूर्ववदाद्युदात्तत्वाभावः । केचिदाहुः—उभाभ्यां शीतोष्णाभ्यां द्वंद्वरूपाभ्यां सहितं सोभं तत्र भवाय । अकृतसंधेरेव स्वरः प्रवर्तते । प्रतिसर्याय च । प्रतिकूलं सरणं प्रतिसरो रक्षाबन्धो वा तत्र भवाय । पूर्ववत् ॥५॥

नमो याम्याय च क्षेम्याय च ॥ ६ ॥

नमः याम्याय च क्षेम्याय च ॥ ६ ॥

---

१ ख. ग. नयति ।

सा० भा० यमलोके पापिशिक्षकरूपेणोत्पन्नो याम्यः। क्षेमो मोक्षस्तमर्ह- तीति क्षेम्यः ॥ ६ ॥

भ० भा० भा० नमो याम्याय च । यम उपरमोऽन्तकालः प्राणसंयमनं तत्र भवाय। यद्वा यमस्य पुरं याम्यम्। 'यमाच्चेति वक्तव्यम्' इति ण्यः। तत्र भवाय। क्षेम्याय च। क्षेमो रक्षा मोक्षो वा मुक्तिस्थानं वा तत्र भवाय। पूर्ववत् ॥ ६ ॥

नम उर्वर्याय च खल्याय च ॥ ७ ॥

नमः उर्वर्याय च खल्याय च ॥ ७ ॥

सा० भा० उर्वरा सर्वसस्याढ्या भूमिस्तामर्हति धान्यविशेषरूपेणेत्युर्वर्यः। खलो धान्यविवेचनदेशस्तमर्हति मेढ्यादिरूपेणेति खल्यः ॥ ७ ॥

भ० भा० भा० नम उर्वर्याय च। उर्वरा सर्वसस्याढ्या भूमिस्तत्र भवाय। खल्याय च। सस्यानां शोधनस्थानं खलं तत्र भवाय ॥ ७ ॥

नमः श्लोक्याय चावसान्याय च ॥ ८ ॥

नमः श्लोक्याय च अवसान्यायेत्यव—सान्याय च ॥८॥

सा० भा० श्लोका वैदिकमन्त्रास्तत्प्रतिपाद्यत्वेन तत्र भवः श्लोक्यः। अव- सानं वेदान्तस्तत्प्रतिपाद्यत्वेन तत्र भवोऽवसान्यः ॥ ८ ॥

भ० भा० भा० नमः श्लोक्याय च। 'श्लोकृ संघाते'। पादबद्धोऽक्षरसं- घातः श्लोकस्तत्र भवाय। अवसान्याय च। अवसानं सर्वार्थोपसंहारो जीवितावसानं वा तत्र भवाय। अपर आह— श्लोक्याय वेदेषु भवाय। अवसान्याय च वेदानामवसान उपनिषदि भवाय ॥ ८ ॥

नमो वन्याय च कक्ष्याय च ॥ ९ ॥

नमः वन्याय च कक्ष्याय च ॥ ९ ॥

सा० भा० वने वृक्षादिरूपेण भवो वन्यः। कक्षे लतादिरूपेण भवः कक्ष्यः ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नमो वन्याय च। वृक्षादिरूपेण वने भवस्तस्मै। कक्ष्याय च। वनकक्षावृक्षो। तत्र भवाय। कक्ष्यो लतादिरूपः। एवं भूमेरधिष्ठातु- भेदाः ॥ ९ ॥

---

१ क. 'पेण भवो भ'।

नमः श्रवाय च प्रतिश्रवाय च ॥ १० ॥

नमः श्रवाय च प्रतिश्रवायेति प्रति—श्रवाय च ॥ १० ॥

सा० भा० श्रूयत इति श्रवः शब्दः। प्रतिश्रवः प्रतिध्वनिः ॥ १० ॥

म० भा० भा० नमः श्रवाय च। शब्दात्मने। श्रूयत इति श्रवः शब्दः। यद्वा सर्वत्र श्रूयमाणाय सुप्रसिद्धाय। पुंसि संज्ञायां घः। प्रतिश्रवाय च। प्रतिशब्दरूपाय प्रतिवचनरूपाय वा ॥ १० ॥

नम आशुषेणाय चाऽऽशुरथाय च ॥ ११ ॥

नमः आशुषेणायेत्याशु—सेनाय च आशुरथायेत्याशु—रथाय च ॥ ११ ॥

सा० भा० आशुः शीघ्रगामिनी सेना यस्यासावाशुषेणः। आशुः शीघ्रगामी रथो यस्यासावाशुरथः। ॥ ११ ॥

म० भा० भा० नम आशुषेणाय च। शीघ्रव्यापिसेनाय। 'सुषामादिषु च' इति षत्वम्। आशुरथाय च। शीघ्रगामिरथाय ॥ ११ ॥

नमः शूराय चावभिन्दते च ॥ १२ ॥

नमः शूराय च अवभिन्दत इत्यव—भिन्दते च ॥ १२ ॥

सा० भा० शूरो युद्धे धैर्यवान्। अवभिन्दन्वैरिणां महतां ॥ १२ ॥

म० भा० भा० नमः शूराय च। महावीरायाभीरवे। अवभिन्दते च। स्वभक्तविद्विषामवपतनेन भेत्त्रे। धर्मद्विषो मूर्ध्नो भिनत्तीति। 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ १२ ॥

नमो वर्मिणे च वरूथिने च ॥ १३ ॥

नमः वर्मिणे च वरूथिने च ॥ १३ ॥

सा० भा० वर्मी कञ्चुकोपेतः। वरूथी गृहोपेतः ॥ १३ ॥

म० भा० भा० नमो वर्मिणे च। कञ्चुकधारिणे। व्रीह्यादित्वादिनिः। वरूथिने च। वरूथं सारथेर्गुप्तिस्थानं तद्वते। विशिष्टगृहाय वा ॥ १३ ॥

नमो बिल्मिने च कवचिने च ॥ १४ ॥

नमः बिल्मिने च कवचिने च ॥ १४ ॥

सा०भा० बिल्मं बिलोपेतं युद्धे शिरोरक्षकं तदस्यास्तीति बिल्मी । कवचः
शरीररक्षकः सोऽस्यास्तीति कवची ॥ १४ ॥

भ०भा०भा० नमो बिल्मिने च । बिल्मं बिलं बिलवत्सच्छिद्रं शिरस्त्राणादि ।
भस्मभाजनमित्यन्ये । "बिल्मं भाजनम्" इति नैरुक्ताः । तद्वते । कवचिने ।
अङ्गरक्षावते । यद्वा कवचमागुल्फावलम्बि कञ्चुकम् ॥ १४ ॥

नमः श्रुताय च श्रुतसेनाय च ॥ १५ ॥

नमः श्रुताय च श्रुतसेनायेति श्रुत–सेनाय च ॥ १५ ॥

इति रुद्राध्याये षष्ठोऽनुवाकः ।

सा०भा० श्रुतो वेदेषु प्रसिद्धः । श्रुता वन्दिषु प्रसिद्धा सेना यस्यासौ
श्रुतसेनः ॥ १५ ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थ-
काण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

भ०भा०भा० नमः श्रुताय च । विख्याताय श्रुतिप्रसिद्धाय वा । यदुक्तम्—
"विश्वस्याधिपतिर्विश्वस्याधिष्ठाता विश्वाकारस्त्वम्" इति । तत्र श्रुतिरेव
प्रमाणमिति भावः । श्रुतसेनाय च । विख्यातसेनाय श्रुतिप्रसिद्धसेनाय वा ।
यानि लोकान्यायुधानि शरादीनि तान्यपि श्रुतिप्रसिद्धान्येवेति । उभय-
त्रेन समासान्तोदात्तत्वम् ॥

एतयोरनुवाकयोः पुरश्चरणम्—त्रिरात्रं चरुभोजी स्यात्जपेदय निरन्तरम् ।
एकादश दिनानि कृतपुरश्चरणो भवति । अथ कर्मोच्यते—एताभ्यां श्वेतक-
मलैः प्रतिनमस्कारं मासं लिङ्गस्योपरि क्षिपेदेकादशकृत्वः । राज्यश्रीर्वर्धते ।
ब्राह्मणानेकादश भोजयेद्देवस्य दक्षिणामूर्तेः सकाशे । राज्ञो जन्मदिने राजार्थं
पिप्पलेऽयो वाऽश्वत्थसमिधो घृताक्तानाधेकविंशतिमग्नं जुहुयात् । दूर्वाण
मेकादशसहस्रम् । एवं कृते राज्ञो जयायुषी व[illegible] मासि मा
शतसहस्रं जपेत् । एताम्

मेव परसेनास्तम्भ उच्यते—अर्कसमिद्भिरादित्यं प्रतिनमस्कारं शतसहस्रं जुहुयात्। परसेनास्तम्भं करोमि स्वाहा। एवं कृते शत्रुसेना स्तम्भिता भवति। एताभ्यामेव राज्ञः सर्वाणि भोज्यवस्तून्यभिमन्त्रयेत्तान्यमृतानि भवन्ति। एताभ्यामेव परसेनाशोषणमिच्छन्वक्ष्यमाणं कुर्यात्। हरिणवराहशशकपिञ्जलकलविङ्कमृगाणां मांसैर्नद्यन्तराले शूद्रानीताग्नौ प्रतिद्रव्यं शतसहस्रं जुहुयात्। अपूपैरप्याहुतिमात्रं लक्षं जुहुयात्। प्रतिनमस्कारं परराष्ट्रप्रजाशोषणं करोमि स्वाहेति। एवं कृते परराष्ट्रप्रजाः शुष्यन्ति। तेषां दक्षिणाः सुवर्णरजतगोभूमिवस्त्रादय इति राज्ञामेवमुक्तम्। अन्येषामुच्यते—वन्ध्यानामनपत्यानामेताभ्यां स्वाग्नौ प्रतिनमस्कारमुदुम्बरसमिधा दधिमधुघृताक्तानामेकविंशतिसहस्रं जुहुयात्। नमस्कारगणितकलशैस्तन्तुभिर्वेष्टितैर्नवपटाच्छादितैर्जलपूर्णैः प्रतिनमस्कारमभिषेकः। जपेदष्टसहस्रमेताभ्यामेव महादेवमभिषिञ्चेत्सप्तनाडिकामात्रमेवं जपेत्सदक्षिणमष्टसहस्रं कुर्यात्। एताभ्यां पिष्टपिण्डमभिमन्त्र्य प्राशयेत्। एताभ्यां शमीपत्रैर्नद्याः स्रोतसि प्रतिनमस्कारमेकादशकृत्वो जपेत्। एतैः प्रयोगैः शूद्राणां रुद्रसमानः पुत्रो भवति। स्त्रीपुंसोरष्टात्रिंशदष्टवर्षादूर्ध्वमपि प्रयुञ्जानयोः पुत्रो जायते। यस्तु स्ववंशकरो भवति शिवभक्तो जायते तस्य हस्तयोः शूलाङ्कौ भवति। एताभ्यां घृतपायसं श्रपयित्वाऽष्टसहस्रं जुहुयात्। तदाऽन्यजन्मनि ब्राह्मणो जायते। एताभ्यां सूत्रमभिमन्त्र्य गर्भिणीहस्ते बध्नीयात्तदा गर्भनाशो न स्यात्। एताभ्यां कुमारग्रहादिग्रस्तानां भस्मधूपरक्षां कारयेद्ग्रामे च शिखां बध्नीयात्। कुमारग्रहभयं न भवति। ध्यानम्—

गौरीकराम्बुजन्यस्तस्वर्णशैलशरासनम्।
इषुहस्तं रथारूढं नरनारीतनुं स्मरेत्॥

इति श्रीमद्भट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्ने षष्ठोऽनुवाकः॥६॥

इति षष्ठोऽनुवाकः।

सा० भा० षष्ठेऽनुवाके यान्यन्यतरतोनमस्काराणि यजूंष्युक्तानि तेभ्योऽन्यानि कानिचिद्यजूंषि सप्तमेऽभिधीयन्ते।

भ० भा० भा० विश्वाधिपत्यं देवस्य प्रतिपाद्य तस्य घोषणमेव कुर्वन्नाह।

तत्र विद्यमानानि षोडश यजूंष्याह—

नमो॑ दुन्दु॒भ्या॑य चाऽऽहन॒न्या॑य च ॥ १ ॥

नमः॑ दु॒न्दु॒भ्या॑य च आ॒ह॒न॒न्या॑य च ॥ १ ॥

सा० भा० दुन्दुभ्यां भेर्यां भवः शब्दो दुन्दुभ्यः। आहन्यते ताडयतेऽनेने-त्याहननो दुन्दुभ्याघातार्थो दण्डस्तत्र ताडनरूपेणोत्पन्न आहनन्यः ॥ १ ॥
भ० भा० भा० नमो दुन्दुभ्याय चेत्यनुवाकस्य हेमकोश ऋषिः । श्रीरुद्रो देवता । महापङ्क्तिश्छन्दः । नमो दुन्दुभ्याय च । दुन्दुभौ भवाय दुन्दुभि-शब्दात्मने। प्रसिद्धाभिभवायेति यावत् । यद्वा दुन्दुभ्यादिवादित्ररूपाय । यथा "सैषा वाग्वनस्पतिषु वदति या दुन्दुभौ या तूणवे या वीणायाम्" इति । पूर्ववद्भवे छन्दसीति यत् । आहनन्याय च । दुन्दुभिराहन्यतेऽनेनेत्याहननो दण्डस्तत्र भवाय ॥ १ ॥

नमो॑ धृ॒ष्णवे॑ च प्रमृ॒शाय॑ च ॥ २ ॥

नमः॑ धृ॒ष्णवे॑ च॒ प्र॒मृ॒शायेति॑ प्र—मृ॒शाय॑ च॒ ॥ २ ॥

सा०भा० धृष्णुर्युद्धे पलायनरहितः । प्रमृशः परसैन्यवृत्तान्तपरामर्शकः ॥२॥
भ० भा० भा० नमो धृष्णवे च धर्षणशीलाय । समस्तजगद्धर्षणकुशलाय वा । 'त्रसिगृधि' इत्यादिना क्नुः । अक्तोऽप्यविक्षेपधात्विकमनेनेत्याह— प्रमृशाय च । सर्वपरामर्शकुशलाय पण्डिताय । इगुपधलक्षणः कः । अपर आह—प्रकृष्टशीलः प्रमृश इति । सर्वे ह्यात्मनः कामाय देवं भजन्ते । श्रेयसे निःश्रेयसाय वा । तं स्वार्थमिव स्वयं मन्यमानो देवस्तान्स्पृशतीति ॥ २ ॥

नमो॑ दू॒ताय॑ च॒ प्रहि॑ताय च ॥ ३ ॥

नमः॑ दू॒ताय॑ च॒ प्रहि॑ता॒येति॒ प्र—हि॒ता॒य॒ च॒ ॥ ३ ॥

सा० भा० दूतस्तु वृत्तान्तज्ञापनकुशलः । प्रहितः स्वामिना प्रेषितः पुरुषः ॥ ३ ॥
भ० भा० भा० किं बहुना दौत्यादिकमपि कृत्वा भक्तान्स्पृशतीत्याह—नमो दूताय च । दूतः संदेशहरस्तद्रात्मनाऽपि कदाचिद्वर्तमानायेति । भक्तवत्सल-तयाऽग्निरूपेण वा देवानां दूत्यं कुर्वते वा । यथा "अग्निं दूतं वृणीमहे" "अग्निर्देवानां दूत आसीत्" "त्वं दूतः कविरसि प्रचेताः" इति । प्रहि-ताय च । प्रेषणाय भक्तवत्सलतयैव हि यदाचिदपि करोति । अग्न्य-भिप्रायं वा । स हि देवान्प्रति यजमानैः प्रहितो भवति । गतिरनन्तर इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा प्रकर्षेण हितः प्रहितः । अव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्व-रत्वम् ॥ ३ ॥

नमो॑ निष॒ङ्गिणे॑ चेषुधि॒मते॑ च ॥ ४ ॥

नमः निषङ्गिण इति नि—सङ्गिने च इषुधिमत इतीषुधि—मते च ॥ ४ ॥

सा० भा० निषङ्गी खड्गयुक्तः। इषुधिमान्बाणाधारयुक्तः ॥ ४ ॥

म०भा०भा० नमो निषङ्गिण इषुधिमते च। व्याख्यातौ। पूर्वं स्तेयकरण-विषयतया विशेषणद्वयमाम्नातम्। इदानीं तु रक्षणविषयमिति विवेकः। भूत-रक्षणार्थमायुधग्रहणमपि देवः करोतीति ॥ ४ ॥

नमस्तीक्ष्णेषवे चाऽऽयुधिने च ॥ ५ ॥

नमः तीक्ष्णेषव इति तीक्ष्ण—इषवे च आयुधिने च ॥ ५ ॥

सा० भा० तीक्ष्णा इषवो यस्यासौ तीक्ष्णेषुः। बहून्यायुधान्यस्य सन्ती-त्यायुधी ॥ ५ ॥

म०भा०भा० नमस्तीक्ष्णेषवे च। निशितशराय। आयुधिने च। बहुभिः प्रशस्तैर्वाऽऽयुधैर्युक्ताय। भूम्नि प्रशंसायां वा मत्वर्थीय इनिः ॥ ॥ ५ ॥

नमः स्वायुधाय च सुधन्वने च ॥ ६ ॥

नमः स्वायुधायेति सु—आयुधाय च सुधन्वन इति सु—धन्व-ने च ॥ ६ ॥

सा० भा० शोभनमायुधं त्रिशूलरूपं यस्यासौ स्वायुधः। शोभनं धनुः पिनाकरूपं यस्यासौ सुधन्वा ॥ ६ ॥

म० भा० भा० नमः स्वायुधाय च। शोभनायुधाय। अमोघायुधाय वा। "नञ्सुभ्याम्" इत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वम्। यद्वा शोभनाकारायुधः स्वायुध-स्तस्मै। आयुधानि गृह्णातीति। किंच त्वमेव तदर्हत्वात्तच्छोभन इति। यथा "अर्हन्बिभर्षि सायकानि धन्व" इति च। सुधन्वने। शोभनकोदण्डाय। प्राधान्यादस्य पृथगुपादानमतिशयप्रदर्शनार्थं वा। शोभनत्वधन्वने सौवर्ण-त्वात्। 'आद्युदात्तं द्व्यच्छन्दसि' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्। ॥ ६ ॥

नमः स्रुत्याय च पथ्याय च ॥ ७ ॥

नमः स्रुत्याय च पथ्याय च ॥ ७ ॥

५

सा० भा० स्रुतिः पादसंचारमात्रयोग्यः क्षुद्रमार्गस्तमर्हतीति स्रुत्यः । पन्था रथाश्वादिसंचारक्षमः प्रौढो मार्गस्तमर्हतीति पथ्यः ॥ ७ ॥

भ०भा०भा० अधुना भूम्यरण्यविषयतया सर्वत्रापि सन्नियन्तेति प्रतिपादयति । नमः स्रुत्याय च । स्रुतयः क्षुद्रमार्गास्तत्र भवाय । पूर्ववत् 'भवे छन्दसि' इति यत् । 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम् । पथ्याय च । पन्थानो महामार्गास्तत्र भवाय ॥ ७ ॥

नमः॒ काट्या॑य च नी॒प्या॑य च ॥ ८ ॥

नमः॒ काट्या॑य च॒ नी॒प्या॑य च॒ ॥ ८ ॥

सा० भा० कुत्सितमटति जलमत्रेति काटोऽल्पप्रवाहयोग्यः कुत्सितप्रदेशस्तत्र जलरूपेण भवः काट्यः । यस्मिन्प्रदेशे पर्वताग्राज्जलं न्यग्भावेन पतति स प्रदेशो नीपस्तमर्हतीति । तत्र जलरूपेणावस्थितो नीप्यः ॥ ८ ॥

भ०भा०भा० नमः काट्याय च । काटः कूपः । "इन्द्रं कुत्सो वृत्रहणं शचीपतिं काटे निबाळ्ह" इति दर्शनात् । यद्वा कटयां भवं काटं लिङ्गम् । "नता अर्वा रेणुककाटो अश्नुते" इति च दृश्यते । तत्र भवः काट्यो लिङ्गे नित्यं संनिहितायेति यावत् । नीप्याय च । निर्गता नीचा आपो यस्मिन्स नीपः प्रदेशः । 'द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्' तत्र भवाय । काट्यनीप्ययोराद्युदात्तत्वाभावश्छान्दसः । यस्येतिलोपात्तु प्रागेव स्वरप्रवृत्तेर्दीर्घत्वाभावः ॥ ८ ॥

नमः॒ सूद्या॑य च सर॒स्या॑य च ॥ ९ ॥

नमः॒ सूद्या॑य च॒ सर॒स्या॑य च॒ ॥ ९ ॥

सा० भा० सूदः कर्दमप्रदेशस्तत्रत्यजलरूपः सूद्यः । सरः प्रसिद्धं तत्रत्यजलरूपः सरस्यः ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नमः सूद्याय च । यत्र कदाचिदपि जलाभावो न दृश्यते स सूदः कर्दमस्तत्र भवाय । सरस्याय च । सरः कृत्रिमजलाशयस्तत्रस्थजलरूपः सरस्यस्तस्मै भवाय ॥ ९ ॥

नमो॑ ना॒द्या॑य च वैश॒न्ता॑य च ॥ १० ॥

नमः॒ ना॒द्या॑य च वैश॒न्ता॑य च॒ ॥ १० ॥

सा० भा० नदीगतजलरूपो नाद्यः। अल्पसरो वैशन्तस्तत्रस्थजलरूपो वैशन्तः ॥ १० ॥

म० भा० भा० नमो नाद्याय च। नदीगतजलरूपो नाद्यस्तत्र भवाय। 'पाथोनदीभ्यां ड्यण्'। यद्वा नादे भवो नाद्यस्तस्मै। पूर्ववदाद्युदात्तत्वाभावः। वैशन्ताय च। अल्पसरो वेशन्तस्तत्रस्थजलरूपो वैशन्तः। देवतर्पणार्थं यत्राऽऽपो वेश्यन्ते ते वेशन्ता देवखाताः। 'जृविशिभ्यां झच्' तत्र भवाय। 'वेशन्तहिमवद्भ्यामण्' ॥ १० ॥

नमः कूप्याय चावट्याय च ॥ ११ ॥

नमः कूप्याय च अवट्याय च ॥ ११ ॥

सा० भा० कूपस्थजलरूपः कूप्यः। अवटस्थजलरूपोऽवट्यः ॥ ११ ॥

म० भा० भा० नमः कूप्याय च। कूपे भवाय। कूपस्थजलरूपः कूप्यस्तस्मै। अवट्याय चावटो गर्तोऽवटस्थजलरूपोऽवट्यः। तत्र भवाय ॥ ११ ॥

नमो वर्ष्याय चावर्ष्याय च ॥ १२ ॥

नमः वर्ष्याय च अवर्ष्याय च ॥ १२ ॥

सा०भा०वर्षजलरूपो वर्ष्यः। वर्षनिरपेक्षः समुद्रादिजलरूपोऽवर्ष्यः ॥१२॥

म० भा० भा० नमो वर्ष्याय च। वर्षजले भवाय। अवर्ष्याय च। न वर्ष्योऽवर्ष्यः समुद्रजले भवाय। 'ययतोश्चातदर्थे' इति गुणप्रतिषेधवृत्तेर्नञः परस्यान्तोदात्तत्वम्। केचिदाहुः—अवर्षजले समुद्रादौ भवायेति। तदा ड्यत्ययेनान्तोदात्तत्वम् ॥ १२ ॥

नमो मेघ्याय च विद्युत्याय च ॥ १३ ॥

नमः मेघ्याय च विद्युत्यायेति वि—द्युत्याय च ॥ १३ ॥

सा० भा० मेघेषु स्थितो मेघ्यः। विद्युता सह चरतीति विद्युत्यः ॥ १३ ॥

म० भा० भा० नमो मेघ्याय च। मेघे भवाय पूर्ववदाद्युदात्तत्वाभावः। विद्युत्याय च। विद्युता सह चरतीति विद्युत्यस्तत्र भवाय ॥ १३ ॥

नम ईध्रियाय चाऽऽतप्याय च ॥ १४ ॥

नमः ईध्रियाय च आतप्यायेत्या—तप्याय च ॥ १४ ॥

सा० भा० ईध्रं निर्मलत्वेन दीप्यमानं शरदभ्रं तत्र भव ईध्रियः । आतपेन सह वृष्ट आतप्यः ॥ १४ ॥

भ० भा० भा० नम ईध्रियाय च । ईध्रं दीप्तं शरदभ्रम् । तैजस्यात् । 'वाविन्धेः' इति विधीयमानो बहुलवचनात्केवलादपि कन्प्रत्ययः । तत्र भवाय । इकारोपजनश्छान्दसः । यद्वा—अग्न्यादिसंप्रयोगात्तप्तजले भवाय । आतप्याय च । आतपे भवाय ॥ १४ ॥

नमो वात्याय च रेष्मियाय च ॥ १५ ॥

नमः वात्याय च रेष्मियाय च ॥ १५ ॥

सा०भा० वातेन सह वृष्टो वात्यः । रिष्यन्ति विनश्यन्ति भूतान्यस्मिन्निति रेष्मः प्रलयकालस्तत्र भवः शर्करापाषाणादिसहितो वृष्टिजलविशेषो रेष्मियः ॥१५॥

भ०भा०भा० नमो वात्याय च । वातेन कृता वृष्टयो वात्यास्तत्र भवाय । रेष्मियाय च । रिष्यन्ति विनश्यन्ति भृशं भूतानि यत्रेति रेष्मा युगान्तकाले पाषाणशर्करावर्षी संवर्तो नाम वातो वाति स रेष्मा । ग्रीष्मर्तुरिति केचित् । वातोद्धूताः पांसवो रेष्माण इत्यपरे । तत्र भवाय । इकारोपजनात्स्वागेवाऽऽद्युदात्तत्वम् ॥ १५ ॥

नमो वास्तव्याय च वास्तुपाय च ॥ १६ ॥

नमः वास्तव्याय च वास्तुपायेति वास्तु—पाय च ॥ १६ ॥

इति रुद्राध्याये सप्तमोऽनुवाकः ।

सा०भा० वस्तु धनं गवाश्वादिपदार्थरूपं तत्र तत्तत्कार्यरूपेणावस्थितो वास्तव्यः । गृहनिर्माणार्था भूमिर्वास्तु तत्पालको वास्तुपः ॥ १६ ॥

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

भ०भा०भा०नमो वास्तव्याय च । वस्तु धनगवाश्वादिरूपं तत्र तत्कार्यरूपतया स्थिताय । यद्वा वास्तुनि भवाय । वास्तुपाय च । वास्तु पातीति पातेः कः । वास्तुस्वामिने वा । यथा "नमो रुद्राय वास्तोष्पतये" इति ॥ १६ ॥

अस्यानुवाकस्य पुरश्चरणम्—एकोपवासं कृत्वाऽयुतं जपेत्कृतपुरश्चरणो भवति । अनेन चातुर्वर्ण्यमध्यकाम्योऽश्वत्थोदुम्बरवटप्लक्षसमिधो दधिमधुघृताक्ता जुहुयादयुतं तदा वश्याः स्युः । मेधाकामः कपिलाज्यं पञ्चसहस्रं जुहुयान्मेधावी भवति । पुष्टिकामोऽपूपैर्नवसहस्रं जुहुयात् । आरोग्यकामः

खादिराणां समिधां दधिमधुघृताक्तानां पञ्चसहस्रं जुहुयात् । रूपकामोऽयुतं चूतपल्लवान्दधिमधुघृताक्ताञ्जुहुयात् । श्रीकामः कान्तारे रत्नाकारप्रमाणमग्निकुण्डं खनित्वा तत्र मथिताग्नौ श्वेतकमलानां दध्याद्यक्तानां पञ्चसहस्रं जुहुयात्साक्षाच्छ्रीरुपतिष्ठते । तस्याः प्रसादेन तदन्वयो यावद्भूस्तावद्वर्धते । कार्पासपटकामस्तु कार्पासबीजैर्मध्वक्तैरयुतं जुहुयात् । अनेन कार्पासपटा उपलभ्यन्ते । धेनुकामो गवां व्रजे होतमनुवाकं जपन्प्रदक्षिणमयुतं कुर्याद्धेनुमाप्नोति । पुत्रकामः पलाशसमिधां दधिमधुघृताक्तानामयुतं जुहुयात् । वंशकरं पुत्रं लभते । आयुष्कामो दूर्वाणां घृताक्तानामयुतं प्रतिवर्षं जुहुयात् । शतायुर्भवति । विद्याकामोऽश्वत्थसमिधामाज्याक्तानां शतसहस्रं जुहुयात्सर्वविद्यापारगो भवति । राज्यकामः सौगन्धिकानां मध्वक्तानां पञ्चलक्षं जुहुयात्सम्राडभिजायते । अथ मुक्त्युपाय उच्यते । तत्राऽऽदौ चान्द्रायणं चरित्वैतमनुवाकमेकविंशतिसहस्रं जपित्वा ततः परं पञ्चसहस्रान्तप्रदक्षिणं प्राणायामं कृत्वा ततः पश्चात्स्वामी शंभुसंनिधौ पालाशाश्वत्थसमिधां मधुघृताक्तानां लक्षत्रयं जुहुयात् । ततः शंभुप्रसादान्मुक्तो भवति । अन्ये च तत्कुलजाता रौरवेऽपि पच्यमानाः शिवपुरे रमन्ते । यावदिन्द्रपञ्चकमतीतं भवति । तत्कुलजाता यावदियं पृथिवी तावद्वर्धन्ते । ध्यानम्—

जटाभिर्लम्बमानाभिर्नृत्यन्तमभयप्रदम् ।
देवं शुचिस्मितं ध्यायेद्व्याघ्रचर्मपरिष्कृतम् ॥

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्ने सप्तमोऽनुवाकः ।

इति सप्तमोऽनुवाकः ।

सा० भा० सप्तमेऽनुवाके यान्यन्यपरतोनमस्काराणि यजूंष्युक्तानि तेभ्योऽन्यानि कानिचिदन्यपरतोनमस्काराण्यष्टमेऽनुवाके कथ्यन्ते ।

तत्र विद्यमानानि सप्तदश यजूंष्याह—

नमः सोमाय च रुद्राय च ॥ १ ॥

नमः सोमाय च रुद्राय च ॥ १ ॥

सा० भा० उमया सह वर्तत इति सोमः । रुत् रोदनहेतुर्दुःखं तद्द्रावयति विनाशयतीति रुद्रः ॥ १ ॥

---

१ सोमायेत्यत्र पदपाठेऽवग्रहादर्शनात्सह उमया वर्तत इत्यर्थे नेदमवग्रहानुपपत्तेः । अतः सूत्रेऽपि सोम इति विग्रहो युक्त इति भाति ।

भ० भा० भा० नमः सोमायेत्यारभ्य यावत्समो वः किरिकेभ्य इत्येको मन्त्रः। अस्य ऋषिर्भगवानेव। छन्दो महानुष्टुप्। देवताऽपि भगवानेव। अत्र देवस्यानुग्रहरूपाणि प्रदर्श्यन्ते। रुद्रपशुपत्यादिशब्दानां पुनरभिधानं देवस्यानुग्राहकरूपत्वाणि प्रत्यापयितुम्। नमः सोमाय च। उमया सहितः सोमस्तस्मै। यस्मादन्वाक्षे हि देवः सोमः संनिवर्ते। चन्द्रात्मने वा। तदात्मा हि देवः पितृदेव(देव)मनुष्यांस्तर्पयति। सोमयागात्मने वा। तेन हि रूपेण पुरुषानभ्युदये योजयति। पवमनवधारणात्समासमपक्षेऽप्यनवग्रहोऽस्तोपः। यथाऽऽहुः—"प्युरपत्यमनवधारणावगृह्यते" इति। रुद्राय च प्राणिनामन्तकाले रोदयित्रे। कृपया हि देवो महासंहारं करोति संसारखेदनव्यपनमार्थम्। तत्संसारात् द्रावयतीति रुद्र इत्यादयोऽप्यर्थविशेषाः प्रागेवोक्ताः॥ १॥

नमस्ताम्राय चारुणाय च॥ २॥

नमः ताम्राय च अरुणाय च॥ २॥

सा० भा० आदित्यरूपेणोदयकालेऽत्यन्तरक्तस्ताम्रः। उदयादूर्ध्वमीषद्रक्तोऽरुणः॥ २॥

भ० भा० भा० नमस्ताम्राय चारुणाय च। आदित्यविषयौ व्याख्यातौ। आदित्यात्मना हि देवः प्रकाशदानादिना जगदनुगृह्णाति। कर्माणि च जन्तूनां साक्षात्करोति॥ २॥

नमः शंगाय च पशुपतये च॥ ३॥

नमः शंगाय च पशुपतय इति पशु—पतये च॥ ३॥

सा० भा० शं सुखं गमयति प्रापयतीति शंगः। पशूनां पालयिता पशुपतिः॥ ३॥

भ० भा० भा० नमः शंगाय च। शं सुखं गमयतीति शंगः। सुखापयानाम् सुखयिता सुखस्य गोत्पादयिता तस्मै नमः। 'अन्येष्वपि दृश्यते' इति गमेर्डः। पशुपतये च। पशूनां स्वामिने। भयहेतुभ्यः पापरोगचोरादिभ्यो रक्षित्रे। पशुदिश्यन्तमपि वक्ष्यमाणस्थापदानुदानान्वयः॥ ३॥

नम उग्राय च भीमाय च॥ ४॥

नमः उग्राय च भीमाय च॥ ४॥

सा० भा० विरोधिनो नाशयितुं क्रोधयुक्त उग्रः। दर्शनमात्रेण विरोधिनो भयहेतुर्भीमः॥ ४॥

म०मा०भा० नम उग्राय च । पापरोगादिभिर्नरकाद्यैश्च स्वयमनभिभवनीयाय येभ्यः पशून्पाति प्रसह्य वा तेषामभिभवित्रे । यजमानमूर्तेरधिष्ठाता चायम् । भीमाय च । तेषां पापरोगादीनामेव भयहेतवे । बिभेत्यस्मादिति भीमः । भियः षुग्वेति मक्प्रत्ययः । 'भीमादयोऽपादाने' । येभ्यो जगद्बिभेति तेऽपि पापरोगादयस्त्वत्तो बिभ्यतीति भावः । अयं चाऽऽकाशमूर्तेरधिष्ठाता ॥४॥

नमो अग्रेवधाय च दूरेवधाय च ॥ ५ ॥

नमः अग्रेवधायेत्यग्रे—वधाय च दूरेवधायेति दूरे—वधाय च ॥ ५ ॥

सा० भा० अग्रे पुरतो वधोऽस्येत्यग्रेवधः । एवं दूरेवधः ॥ ५ ॥

म०मा०भा० नमो अग्रेवधाय च । अग्रेऽभिमुखे स्थित्वा हन्तीति । पचाद्यच् । छान्दसो वधभावः । 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इत्यलुक् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । यद्वा—अग्रे पूर्वं जिघांसायामेव जिघांसूनां घातकाय । दूरेवधाय च । दूरेऽपि स्थितानां हन्त्रे दूरेऽपि काले दुरात्मनां हन्त्रे ॥ ५ ॥

नमो हन्त्रे च हनीयसे च ॥ ६ ॥

नमः हन्त्रे च हनीयसे च ॥ ६ ॥

सा० भा० पुरतो दूरे वा वर्तमानं विरोधिनमनायासेनैव हन्तीत्यर्थः । लोकेऽपि यो यत्र विरोधिनं हन्ति तत्र तद्रूपेणायमेव हन्ता । अत एवेश्वरेणार्जुनं प्रत्युक्तम्—

"मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्" इति । संहारकालेऽतिशयेन सर्वेषां हन्ता हनीयान् ॥ ६ ॥

म० मा० भा० नमो हन्त्रे च । यो नाम कश्चिद्धन्ति तदात्मने । किं बहुना सर्वोऽपि हन्ता त्वया बलेन हन्तीति भावः । हनीयसे च । अतिशयेन हन्त्रे । यो नाम कश्चिद्धन्ति सोऽतिशय्यते । 'तुश्छन्दसि' इति हन्तृशब्दादीयसुन् । 'तुरिष्ठेमेयःसु' इति तृलोपः । एवं विश्वातिशायिबलो येन भवानेव पशूनां पतिर्भवितुमर्हति ॥ ६ ॥

नमो वृक्षेभ्यो हरिकेशेभ्यः ॥ ७ ॥

नमः वृक्षेभ्यः हरिकेशेभ्य इति हरि—केशेभ्यः ॥ ७ ॥

सा० भा० हरितवर्णानि केशसदृशानि पर्णानि येषां ते हरिकेशास्तथाविधा ये वृक्षाः कल्पतरुप्रभृतयः। तद्रूपोऽयं रुद्र इत्यर्थः ॥ ७ ॥

भ० भा० भा० नमो वृक्षेभ्यो हरिकेशेभ्यः। उभयतोनमस्कारेषु व्याख्यातौ। देवो हि स्वामिमतेन येन केनचिदाकारेण वृक्षादिरूपेणाप्याविर्भूय जगदनुगृह्णातीति ॥ ७ ॥

नमस्ताराय ॥ ८ ॥

नमः ताराय ॥ ८ ॥

सा० भा० तारः प्रणवप्रतिपाद्यः ॥ ८ ॥

भ० भा० भा० नमस्ताराय। तारयति संसारसागराज्जन्तूनिति तारः। पचाद्यच्। यथा जाबालोपनिषदि " अत्र हि जन्तोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे " इति। तस्मै नमः। प्रणवरूपाय वा ॥ ८ ॥

नमः शंभवे च मयोभवे च ॥ ९ ॥

नमः शंभव इति शम्—भवे च मयोभव इति मयः—भवे च ॥ ९ ॥

सा० भा० शं सुखं भावयत्युत्पादयतीति वा शंभुः। मयः सुखं भावयतीति मयोभूः ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नमः शंभवे च। शं सुखमस्माद्भवतीति शंभुः सुखहेतुः। सुख एव वा सर्वदा भवतीति शंभुः। सुखैकरूपं सुखं भावयतीति वा शंभुः। सुखप्रकाराणां द्रष्टा। डुप्रकरणे मितद्र्वादिभ्य उपसंख्यानमिति डुप्रत्ययः। मयोभवे च। मयोऽपि सुखमेव। ऐहिकामुष्मिकरूपेण वाऽभ्युदयनिःश्रेयसरूपेण वा भेदः। यद्वा दुःखशमनरूपं सुखं शमित्युच्यते। इतरत्तु मय इति ॥ ९ ॥

नमः शंकराय च मयस्कराय च ॥ १० ॥

नमः शंकरायेति शम्—कराय च मयस्करायेति मयः—कराय च ॥ १० ॥

सा० भा० एकं विषयसुखमपरं मोक्षसुखमिति तयोर्विवेकः। पित्रादिरूपेण शं लौकिकसुखं करोतीति शंकरः। आचार्यशास्त्रादिरूपेण मोक्षसुखं करोतीति

मयस्करः । साक्षात्सुखकारित्वमेताभ्यां पदाभ्यामुक्तमैहिकसुखेन कारयितृत्वं पूर्वाभ्यां पदाभ्यामिति विवेकः ॥ १० ॥

म०मा०भा० नमः शंकराय च । सर्वेषामभिभवः शं सुखं ताच्छील्येन करोतीति शंकरः । 'कृञो हेतुताच्छील्यानुलोम्येषु' इति टः । यद्वा-'शमि धातोः संज्ञायाम्' इत्यच् । शंकरदेवो हि तच्छीलस्तत्संज्ञश्च । यथोक्तम्—शमि धातोः संज्ञायामिति धातुग्रहणं कृञो हेत्वादिषु टप्रतिषेधार्थमिति । शमेव करोतीति वा शंकरः । मयस्कराय च । मय उक्तम् । ताच्छील्येन तत्करोतीति मयस्करः । कृञो हेत्विति टः । अतः कृकमीत्यादिना सत्वम् ॥ १० ॥

नमः॑ शि॒वाय॑ च शि॒वत॑राय च ॥ ११ ॥

नमः॑ शि॒वाय॑ च॒ शि॒वत॑राये॒ति॑ शि॒व—त॒रा॒य॒ च॒ ॥ ११ ॥

सा०भा० शिवः कल्याणरूपः । स्वयं निष्कल्मष इत्यर्थः । अतिशयेन शिवः शिवतरः ॥ ११ ॥

म०मा०भा० नमः शिवाय च । शिवोऽकल्मषो निस्त्रैगुण्यः । सर्वात्मना कल्याणः शिवः सुप्रसिद्धस्तस्मै नमः । शिवतराय च । अभ्युदयनिःश्रेयसरूपकल्याणकारिण्यपि शिवशब्दो गुणवृत्त्या वर्तते । यथा " शिवः पन्थाः शिवोऽभ्युपायः " इति । तथा देवः शिवंकरत्वाच्च शिव इति । यथाऽथर्वशिखायां " शिव एको ध्येयः शिवंकरः सर्वमन्यत्परित्यज्य " इति ।

महाभारते च—समेधयति यन्नित्यं सर्वार्थान्सर्वकर्मसु ।
शिवमिच्छन्मनुष्याणां तस्मादेवः शिवः स्मृतः ॥ इति ।

अतिशयेन शिवः शिवंकरः शिवतरः । भक्तिपर्ययेण आ शिवं करोति स शिवंकरः । शिवतरस्तस्मै नमः ॥ ११ ॥

नम॑स्ती॒र्थ्या॑य च॒ कूल्या॑य च ॥ १२ ॥

नमः॑ ती॒र्थ्या॑य च॒ कू॒ल्या॑य च॒ १२ ॥

सा०भा० स्वभक्तानपि निष्कल्मषान्करोतीत्यर्थः । तीर्थे प्रयागादौ संनिहितस्तीर्थ्यः । कूले नदीतीरे प्रतिष्ठापितलिङ्गरूपेणावस्थित इति कूल्यः ॥ १२ ॥

म० भा० भा० इदानीमाधारविशेषवचनेन देवो जगदनुग्रहायावीरयन्—नमः

स्तीर्थ्याय च । तीर्थं प्रयागादि तत्र भवाय । पूर्ववत्प्रत्ययः स्वरश्च । कूल्याय च । कूलं कावेर्यादीनां तीरं तत्र भवाय ॥ १२ ॥

नमः पार्याय चावार्याय च ॥ १३ ॥

नमः पार्याय च अवार्याय च ॥ १३ ॥

सा०भा० पारे संसारसमुद्रस्य परतीरे मुमुक्षुभिर्ध्येयत्वेनावस्थित इति पार्यः। अवारेऽर्वाक्तीरे संसारमध्ये काम्यफलप्रदत्वेनावस्थित इत्यवार्यः ॥ १३ ॥

भ०भा०भा० नमः पार्याय च । नद्यादीनां पारं परतीरं तत्र भवाय । पूर्ववदाद्युदात्तत्वाभावः । अवार्याय च । अवारमर्वाक्तीरं तत्र भवाय । कश्चिदाह—"संसारविषयं तीर्थादिकम्" तीर्थस्थानीयाः सम्प्रदायाः वेदादयस्तीर्थानि तत्र भवाय । तत्र स्थितया जगदनुगृह्णातीति । कूलं कालादि तत्र भवाय । परतीरं विशुद्धं पारं तेषामविशुद्धमवारतीरमिति ॥ १३ ॥

नमः प्रतरणाय चोत्तरणाय च ॥ १४ ॥

नमः प्रतरणायेति प्र—तरणाय च उत्तरणायेत्युत्—तरणाय च ॥ १४ ॥

सा० भा० प्रकृष्टेन मन्त्रजपादिरूपेण पापतरणहेतुः प्रतरणः । तत्त्वज्ञानरूपेण कृत्स्नसंसारोत्तरणहेतुरुत्तरणः ॥ १४ ॥

भ०भा०भा० नमः प्रतरणाय च । तरणं प्लवनम् । उच्चासु योनिषु जन्म प्रकर्षः । करणे ल्युट् । कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । 'लिति' इति प्रत्ययात्पूर्वस्योदात्तत्वम् । संसारप्रतरणे प्लवरूपत्वम् । अस्मिन्संसारे प्रकर्षेण तरणहेतवे । उत्तरणाय च । अस्मात्संसारादुत्तरणहेतवे निर्गमनहेतवे । प्रत्ययस्वरादि पूर्ववत् ॥ १४ ॥

नम आतार्याय चाऽऽलाद्याय च ॥ १५ ॥

नमः आतार्यायेत्या—तार्याय च आलाद्यायेत्या—लाद्याय च ॥ १५ ॥

सा०भा०संप्रत्यपि संसारोत्तरणहेतौ तत्त्वज्ञाने तदुपेक्ष्य काम्यकर्मानुष्ठाने

१ क. °नेम पं°।

संसारे पुनरागमनमातारस्तमर्हतीत्यातार्यः। अलं संपूर्णं यथा भवति तथा कर्मफलमर्त्तीत्यलादो जीवः। "तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति" इति श्रुतेः। तस्य भेदकत्वेन तत्संबन्धित्वादालाद्यः॥ १५॥

भ॰भा॰भा॰ नम आतार्याय च। संसारतीरं प्राप्यापि कर्मशेषेण पुनरावर्तनमातारः। 'अचे तुरलोर्घञ्' सर्वत्र बहुलवचनादाङ्यपि भवति। तत्र भवः। यानुग्राहकतया तत्र स्थिताय। आलाद्याय च। आलादः मर्गः। भूयो भूयः संसारसागरे आवर्तरूपेण परिभ्रमणमालादः। 'लल ललि भर्त्सने'। वर्णव्यत्ययेन लकारस्य दकारः। लदिरेव वा प्रकृत्यन्तरं तत्र भवाय। केचिदाहुः—आलादः स्वर्ग इति। स हि सुखान्तरं भर्त्सयतीति॥ १५॥

नमः शष्प्याय च फेन्याय च॥ १६॥

नमः शष्प्याय च फेन्याय च॥ १६॥

सा॰ भा॰ शष्पं बालतृणं गङ्गातीरादावुत्पन्नं कुशाङ्कुरादि तदर्हतीति शष्प्यः। नदीमध्यगतं फेनमर्हतीति फेन्यः॥ १६॥

भ॰ भा॰ भा॰ नमः शष्प्याय च। शष्पं कुशदर्भादि पवित्रभूतं तत्र भवाय। फेन्याय च। फेने भवाय॥ १६॥

नमः सिकत्याय च प्रवाह्याय च॥ १७॥

नमः सिकत्याय च प्रवाह्यायेति प्र—वाह्याय च॥ १७॥

इति रुद्राध्यायेऽष्टमोऽनुवाकः।

सा॰ भा॰ सिकतामर्हतीति सिकत्यः। प्रवाहमर्हतीति। प्रवाह्यः यः पुरुषः श्रद्धालुः सन्स्नानादितत्परो निरन्तरं गङ्गादितीरे वर्तते तद्रूप इति शष्प्यादिशब्दानां चतुर्णां तात्पर्यार्थः॥ १७॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्येऽष्टमोऽनुवाकः॥ ८॥

भ॰ भा॰ भा॰ नमः सिकत्याय च। सिकतासु भवाय। प्रवाह्याय च। प्रवाहे नदीस्रोतसि भवाय॥ १७॥

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्नेऽष्टमोऽनुवाकः॥८॥

इत्यष्टमोऽनुवाकः।

सा०भा० अष्टमेऽनुवाके यान्यन्यतरतोनमस्काराणि यजूंष्युक्तानि तेभ्योऽन्यानि कानिचिन्नवमेऽनुवाक उच्यन्ते ।

तत्र विद्यमानान्येकोनविंशतिसंख्याकानि यजूंष्याह—

नम इरिण्याय च प्रपथ्याय च ॥ १ ॥

नमः इरिण्याय च प्रपथ्यायेति प्र-पथ्याय च ॥ १ ॥

सा० भा० इरिणमूषरं तत्र भव इरिण्यः । प्रपथो बहुभिः सेवितो मार्गस्तत्र भवः प्रपथ्यः ॥ १ ॥

भ० भा० भा० नम इरिण्याय च । इरिणमूषरं तत्र भवाय । प्रपथ्याय च । प्रकृताः पन्थाः प्रपथो बहुभिः सेवितो मार्गस्तत्र भवाय ॥ १ ॥

नमः किंशिलाय च क्षयणाय च ॥ २ ॥

नमः किंशिलाय च क्षयणाय च ॥ २ ॥

सा०भा०कुत्सिताः क्षुद्राः शिला यत्र प्रदेशे तादृशः शार्करिलः प्रदेशः किंशिलः । क्षयणो निवासयोग्यो देशः ॥ २ ॥

भ० भा० भा०नमः किंशिलाय च । कुत्सिताः क्षुद्राः शिला यत्र किंशिलः शार्करिलः प्रदेशस्तद्रूपाय । तात्स्थ्यात्ताच्छब्द्यम् । यद्वा किं शिला उत स्फटिकादिकमिति यत्र संदेहः स प्रदेशविशेषः किंशिलस्तद्रूपाय । क्षयणाय च । 'क्षि निवासगत्योः'[1] । अधिकरणे ल्युट् । क्षयणो निवासयोग्यो देशस्तद्रूपाय । पूर्ववदुपचारः । अन्य आह—संसारिविशेषाः सर्व एते शष्पादय इति । शष्पाः शष्पकल्पाः स्वल्पप्राणाः । फेनाः फेनकल्पाः स्वल्पायुषः । सिकताः सिकताकल्पा अतिक्षुद्राः । प्रवाहाः प्रवाहरूपाः महाविभूतयः । इरिणाः । इरिणकल्पाः शून्यप्रकृतयः । प्रपथाः प्रकृष्टमार्गवर्तिनः । किंशिलाः । कुत्सितशीलाः । छान्दसं ह्रस्वत्वम् । क्षयणाः क्षयशीलाः । तेषु सर्वेष्वविशेषेणानुग्राहकतया वर्तते । सर्वानुग्राहकत्वादिति भावः ॥ २ ॥

नमः कपर्दिने च पुलस्तये च ॥ ३ ॥

नमः कपर्दिने च पुलस्तये च ॥ ३ ॥

---

१ ग पूर्ते ।

सा० भा० कपर्दी जटाबन्धवान् । भक्तानां पुरतस्तिष्ठतीति पुलस्तिः ॥३॥

म०भा०भा०नमः कपर्दिने च । गतम् । पुलस्तये च । पुलस्तयः कुन्तलाः स्तद्वते । मत्वर्थीयो लुप्यते । प्रसादकाले कदाचित्कपर्दी कदाचित्कुन्तलवान्देव आगच्छतीति । केचिदाहुः—सर्वदा सर्वेषां पुरस्तिष्ठतीति पुलस्तिः । पुलस्तिरिति पृषोदरादित्वाद्रूपसिद्धिः । एवं महानुभावोऽपि सर्वदा सुलभ एवेति दर्शितम् ॥ ३ ॥

नमो गोष्ठ्याय च गृह्याय च ॥ ४ ॥

नमः गोष्ठ्यायेति गो-स्थ्याय च गृह्याय च ॥ ४ ॥

सा०भा०गवां स्थानं गोष्ठं तत्र भवो गोष्ठ्यः । गृहे भवो गृह्यः ॥ ४ ॥

म०भा०भा० भगवति तामेव सुलभतां प्रपञ्चयितुमाह—नमो गोष्ठ्याय च । गवां स्थानं गोष्ठम् । गावस्तिष्ठन्त्यस्मिन्निति । ' सुपि स्थः ' इति कः । 'अम्बाम्बगो' इति मूर्धन्यः । तत्र भवाय । गृह्याय च । गृहे भवाय ॥४ ॥

नमस्तल्प्याय च गेह्याय च ॥ ५ ॥

नमः तल्प्याय च गेह्याय च ॥ ५ ॥

सा०भा०तल्पे खट्वायां शयानस्तल्प्यो गेहे प्रासादे भवो गेह्यः ॥ ५ ॥

म०भा०भा० नमस्तल्प्याय च । तल्पं खट्वादि तत्र भवाय । गेह्याय च । गेहं प्रासादादि तत्र भवाय ॥ ५ ॥

नमः काट्याय च गह्वरेष्ठाय च ॥ ६ ॥

नमः काट्याय च गह्वरेष्ठायेति गह्वरे-स्थाय च ॥ ६ ॥

सा०भा०कुत्सितमटतीति कटं कण्टकितलतादि तत्पूर्णतया दुष्प्रवेशत्वं प्राप्नोतीति वा दुर्गमरण्यविशेषः काटस्तत्र भवः काट्यः । गह्वरे विषमे गिरिगुहादौ तिष्ठतीति गह्वरेष्ठः ॥ ६ ॥

म०भा०भा० नमः काट्याय च । व्याख्यातमेतत् । कूपस्थजलरूपेण वा जगदनुगृह्णाति । गह्वरेष्ठाय च । गिरिगह्वरादिषु स्थिताय । पूर्ववत्कः । तत्पुरुषे कृति बहुलम् ' इत्यलुक् । सुषामादित्वात्षत्वम् ॥ ६ ॥

१ ख. ग. जटाजूटवान् । २ क ग. घ ङ. कटति कण्टकितलतादिपूर्णतया दुष्प्रवेशत्वं प्राप्नोतीति दुर्गमं ।

नमो॑ ह्रद॒य्या॑य च निवे॒ष्प्या॑य च ॥ ७ ॥

नम॑ः ह्रद॒य्या॑य च नि॒वे॒ष्प्या॑येति॑ नि–वे॒ष्प्या॑य च ॥७॥

सा० भा० ह्रदेषु अगाधजलेषु भवो ह्रदय्यः । निवेष्पं नीहारजलं तत्र भवो निवेष्प्यः ॥ ७ ॥

भ० भा० भा० नमो ह्रद्य्याय च । ह्रदे भवाय । पूर्ववद्यत् । ह्रदय्या उप-संख्यानमिति वचनाद्यादेशः । निवेष्प्याय च । निवेष्पमवश्यायोदकम् । ' विष्लृ व्याप्तौ ' औणादिकः पप्रत्ययः । तत्र भवाय ॥ ७ ॥

नम॑ः पांस॒व्या॑य च रज॒स्या॑य च ॥ ८ ॥

नम॑ः पांस॒व्या॑य च रज॒स्या॑य च ॥ ८ ॥

सा० भा० पांसुषु परमाणुष्ववस्थितः पांसव्यः। रजसि विरजत्वाद्यां धूरवा-भवस्थितो रजस्य. ॥ ८ ॥

भ० भा० भा० नमः पांसव्याय च । पांसुषु सूक्ष्मरेणुषु भवाय । रज-स्याय च । विपरीतेषु स्थूलरेणुषु भवाय । गुणवचनो वा रजःशब्दो लोक-वचनो वा । " परस्य पारे रजसः " इति ॥ ८ ॥

नम॑ः शुष्क्या॑य च हरि॒त्या॑य च ॥ ९ ॥

नम॑ः शुष्क्या॑य च हरि॒त्या॑य च ॥ ९ ॥

सा० भा० शुष्केषु काष्ठेषु भवः शुष्क्यः। हरितमार्द्रं तत्र भवो हरित्यः ॥९॥

भ० भा० भा० नमः शुष्क्याय च । शुष्कं नीरसं तत्र भवाय । हरित्याय च । हरितमार्द्रं तत्र भवाय ॥ ९ ॥

नमो॒ लोप्या॑य चोल॒प्या॑य च ॥ १० ॥

नम॑ः लोप्या॑य च उल॒प्या॑य च ॥ १० ॥

सा० भा० लुप्यते तृणादिकं यस्मिन्निति लोपः कठिनप्रदेशस्तत्र भवो लोप्यः । उलपा वल्वजास्तृणादयस्तत्र भव उलप्यः ॥ १० ॥

भ० भा० भा० नमो लोप्याय च । लुप्यते तृणादिकमस्मिन्निति लोपः कठिनप्रदेशः। तत्र भवाय । उलप्याय च । उलपा वल्वजास्तृणादयः । तत्र भवाय । तद्वति वा देशे भवाय ॥ १० ॥

नम॑ ऊर्व्या॑य च सूर्म्या॑य च ॥ ११ ॥

नमः॑ ऊर्व्या॑य च सूर्म्या॑य च ॥ ११ ॥

सा० भा० उर्व्यां पृथिव्यां भव ऊर्व्यः । शोभना ऊर्मयो यस्यां नद्यां सेयं सूर्मिस्तत्र भवः सूर्म्यः ॥ ११ ॥

भ० भा० भा० नम ऊर्व्याय च । उर्व्यां पृथिव्यां भवाय । छान्दसं दीर्घत्वम् । भूतत्वमार्षं गृह्यते । सूर्म्याय च । सूर्मिरन्तःसुषिरा प्रतिकृतिः । सूर्म्यां सुषिरामिवेति दर्शनात् । तत्र भवाय । ' सूर्मि ज्वलन्तीं वा श्लिष्येत् ' इति वचनात् ॥ ११ ॥

नमः॑ पर्ण्या॑य च पर्णशद्या॑य च ॥ १२ ॥

नमः॑ पर्ण्या॑य च पर्णशद्यायेति॑ पर्ण—शद्या॑य च ॥ १२ ॥

सा० भा० पर्णेषु पत्रेषु भवः पर्ण्यः । शुष्काणां पर्णानां संघातः पर्णशदस्तत्र भवः पर्णशद्यः ॥ १२ ॥

भ० भा० भा० नमः पर्ण्याय च । पर्णेषु पत्रेषु भवाय । एतेषूर्व्यादिषु त्रिष्वपि पूर्ववदाद्युदात्तत्वाभावः । पर्णशद्याय च । शुष्काणां पर्णानां संघातः पर्णशदस्तत्र भवाय । एवं नाम सुलभोऽसीति । एवमनुग्रहप्रकारा देवस्योक्ताः ॥ १२ ॥

नमो॑ऽपगुरमा॑णाय चाभिघ्नते च ॥ १३ ॥

नमः॑ अपगुरमाणायेत्य॑प—गुरमा॑णाय च अभिघ्नत इत्य॑भि—घ्नते च ॥ १३ ॥

सा० भा० अपगुरमाण उद्यतायुधः । अभिघ्नन्प्रहरन् ॥ १३ ॥

भ० भा० भा० अथ निग्राह्येषु दुरात्मसु कथं देव आचरतीत्याह—नमोऽपगुरमाणाय च । आयुधमुद्यच्छमानाय निग्राह्यान्हन्तुम् । ' गुरी उद्यमने ' कुटादित्वप्रकृतिस्वरत्वम् । लसार्वधातुकानुदात्तत्वे विकरणस्योदात्तत्वम् । अभिघ्नते चायमर्थं हन्तव्यानाभिमुख्येन हिंसते । ' शतुरनुमः ' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् ॥ १३ ॥

नम॑ आक्खिदते च॑ प्रक्खिदते च॑ ॥ १४ ॥

नमः आक्खिदत इत्या—क्खिदते च प्रक्खिदत इति प्र— . क्खिदते च ॥ १४ ॥

सा० भा० आक्खिदद्भ्यः ईषत्खेदयन् । प्रक्खिदत्प्रत्यन्तं खेदयन् ॥ १४ ॥

भ० भा० नम आक्खिदते च । अभिपीडनेन कांश्चिदीषत्खेदयते । प्रक्खिदते च । कांश्चित्प्रकर्षेण खेदयते यथापराधम् । 'खिद परिघाते' उदात्तेदौदादिकः । परिघातः परिखेदः । उभयत्रापि च्छान्दसो वर्णोपजनः । प्रातिशाख्ये प्रोक्तम् "उपसर्गात्पूर्व एषः" इत्यादि । 'शतुरनुमः' इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । एवं निग्राह्याभिगृह्णातीति ॥ १४ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणादिकं ब्रूमः—कृच्छ्रद्वयं चरित्वाऽष्टौ पञ्चशतं जपेत्कृतपुरश्चरणो भवति । पूर्वं राज्ञामुपक्रमे—राजा यदा साम्राज्यमिच्छति तदा पुरश्चरणं कुर्यात् । कालो वसन्तो देशो गिरिः नद्याश्रयः कान्तारं वा शिवालये वा देवस्य संनिधौ ब्राह्मणैः कार्यसिद्धिं वाचयित्वा तान्संपूज्य प्रारम्भः । आर्द्रायाममावास्यायां वा तयोरन्यतरस्यां प्रारम्भः । ब्राह्मणान्मन्त्रसिद्धान्गृह्णीयात् । यद्वा—आचार्यः सद्यः कर्मसिद्धिं कुर्यात् । आचार्य इति कथमित्यसिद्ध उच्यते । स यथा वदेत्तथा सिद्धिर्भवति । तत्र सद्यःसिद्धिकल्पः—ब्राह्मणास्तस्मादाचार्यात्संगृह्यान्यमपाद्याश्च पञ्चदश दिनानि निरन्तरं जपेयुः । ततः कर्मयोग्या भवन्ति । पूर्वं सिद्धेर्होमः कार्यः । प्रतिनमस्कारमाहुतिप्रक्षेपः । होमद्रव्याणि तिलव्रीहियवादयः साज्याः । होमकाला उच्यन्ते—उदयात्प्रभृत्यास्तमयमनवरतमेकादशाहिकोऽष्टौ दिनानि कारयेदेवम् । होमकर्तृभ्य उत्तरीयादयः पात्रेण दातव्याः । आचार्यस्यापि कुण्डलादयः । होमादेरुपरि सर्पिष्पात्रे सदा स्रोतो भवेदनुधारमेवं कर्म यावत्समाप्यते तावदेवस्यापि प्रतिदिनमष्टसहस्रं भोजनं कार्यम् । ब्राह्मणानपि तावतः प्रतिदिनं भोजयेदन्यदिने निरपाद्द्विगुणम् । आचार्यो भगवानेवेति मन्तव्यम् । आचार्यस्य सारभूता भूमिर्दातव्या । ऋत्विजां शतं शतं निष्काणामर्धमपि वा दक्षिणा दातव्या । तद्द्विगुणमाचार्यायेति । तत्र शिवपूजायां गन्धः कर्पूरमिश्रितः । कमलानि पुष्पाणि । धूपः कर्पूरमिश्रितो गुग्गुलुः । दीपो गव्याज्य इति । नैवेद्यं सूक्तम् । एवं रुद्राराधनं प्रतिसंवत्सरं कार्यम् । एवमाराधनाद्राजा सम्राड्भवेत् । राजानो ये सागरमध्यस्थास्ते रुद्ररूपैर्हन्यमाना भवन्ति । इह सर्वं सुखं भुक्त्वाऽन्ते रुद्ररूपैरनुगृह्यमाणः शिवपुरं व्रजेत् । तत्र रुद्ररूपी भूत्वा कल्पायुतं शिवपुरे भोगान्भुक्त्वा सप्तद्वीपाधिपती राजा शिवभक्तो जायते । तस्य करयोः पिनाकाङ्को भवति ।

तेनाङ्केन रुद्राराधनकारीत्यवगन्तव्यम् । अन्यस्यापि यस्य राज्ञो हस्तयो-रङ्को भवति सोऽपि रुद्राराधनकारीति मन्तव्यः । एवमेकादशब्राह्मणैः प्रति-संवत्सरं रुद्राराधनं कर्तव्यम् । अत्रैवापरमुच्यते—राजा शत्रुनाशकामोऽतिश्र-फेन ब्राह्मणेन कारयेत् । शत्रुं राजानं महाखदिररूपिणं कृत्वा कस्मिंश्चि-द्विविक्ते देशे जलपूर्णकुम्भे देवतामावाह्य तत्संनिधावभिमाधाय शमीसमिद्भिः सकण्टकाभी रुधिराक्ताभिः अयुतदशं जुहुयात् । रुधिरं च बैडालं ग्राह्यं भवति । ततस्तद्रूपं प्रत्यक्षं लोहशङ्कुभिः प्रतिनमस्कारं खानयित्वा तदुपरि राजा स्वपादं विन्यसेत् । विन्यासकाले गुरुर्जपेत् । ततो राजा ब्राह्मणानां शतं भोजयेत् । ततो देवं विसर्जयेत् । एवं कृते परराजा संवत्सरत्रयाभ्यन्तरे म्रियते । अन्यस्य तदेव रूपं सशङ्कुकं कार्यं पूर्ववद्धोमः । ततो राजाऽचिरा-च्छत्रुभी राजपदस्थं प्रजेत् । अन्यदपि कल्प्यते—शत्रुराजनगरे कर्मक्षेप-कारिणो राजपुरुषाः सम्प्राप्ताः सिद्धाः प्रविश्य चतुष्पथेषु क्षेत्रेषु देवाल-येषु राजसभासु राजद्वारे च लोहशङ्कूनपि तावत्सहस्राभिमन्त्रितान्कृत्वा गुप्तान्न्यसेयुः । ततो भस्माभिमन्त्रितं सर्वतो विकिरेयुः । जलमपि विकिरेयुः । एवं कृते तत्पुरमा संवत्सरत्रयाभ्यन्तरं भवति । तत्र खदिरशर्दादयो वनस्पतयो रोहन्ति । ततो निकृतवेषाः परराजपुरजलाशयेषु कण्ठप्रमाणे जले जपः कुर्वन्तः सूर्याभिमुखा अष्टशतदिनानि प्रतिदिनमष्टोत्तरगुणं जपेयुः । जपकाले भगवतो हालाहलधरस्य कराभ्यामभिमन्त्रयेयुः । एवं कृते तज्जलपायिनो बाह-लादयो विपदग्धा इव नश्यन्ति । एवं कुर्वन्तो विद्वांसो गुप्तमेव कुर्युः । प्रत्य-क्षेण राजभयं सद्यो जायते । अत एव गुप्तमेव कार्यमिति । एषां कर्तृणां राज्यार्धसमा दक्षिणा स्यादिति । ततो ध्यानम्—

पिनाकपाणिं भुजगेशयुक्तं युगान्तवह्निप्रतिमद्युतिम् ।
भूषितं भुजगैर्ध्यायेत्सर्वलोकैकशङ्करम् ॥

नमो॑ वः किरि॒केभ्यो॑ दे॒वाना॒ᳪं हृद॑येभ्यः ॥ १५ ॥

नमः वः किरिकेभ्यः देवानाम् हृदयेभ्यः ॥ १५ ॥

सा॰ भा॰ किरन्ति भक्तेभ्यो धनानीति किरिका उदारा रुद्रावताराः । ते च देवानां हृदयभूताः । सर्वदेवप्रियत्वात् । तादृशेभ्यो वो युष्मभ्यं नमः ॥ १५ ॥

भ॰ भा॰ भा॰ अथ नमो वः किरिकेभ्य इत्यारभ्यानुवाकान्तमेको मन्त्रः । अस्य मन्त्रस्य ऋषिर्देवता च भगवाञ्छंभुरेव । जगती षट्पदा छन्दः । अयं च मन्त्रः परपक्षकृतः । युष्मच्छब्दप्रयोगात् । एवं देवस्य लीलाविग्रहमूर्त्यपरा-

रगुणक्रियाजात्याकृतिभेदभिन्नाः प्रत्येकं प्रतिनमस्कृताः । इदानीं तु समूह-रूपेण नमस्क्रियन्ते । देवं नमस्कृत्येदानीं तदनुचरा नमस्क्रियन्त इति केचित् । प्रसिद्धवेषाकारा देवस्य नमस्कृताः । अज्ञातस्वभावा अन्ये जगतां शासितारो गुप्ता वर्तन्ते । त इदानीं नमस्क्रियन्त इत्यपरे । इयांस्तु पक्षः साधिष्ठः । अज्ञा-तविषयः प्रत्येक उपपन्नतरो भवति । उक्तम्—देवानां हृदयेभ्य इति देवानामेव हृदयवर्तनं वयं जानीम इति नमस्कारयोगाद्धि सर्वेषामेतद्विशेष-णम् । अन्य उक्तव्यतिरिक्ता जगतां शासितारः किरिकादिस्वभावा यान् देवादय एव जानन्ति न मनुष्यादयः । तेभ्यो युष्मभ्यमपि नमोऽस्तु । यूयं च प्रसीदत । आयुधानि चोपसंहरतेत्यर्थः ।

नमो वः किरिकेभ्य । किरतिर्हिंसाकर्मा किरन्ति स्वेच्छया लोकानिति किरयः । ' कृगृशृपृकुटिभिदिच्छिदिभ्यश्च ' इति इप्रत्ययः । किदिति हि तत्रा-नुवर्तते । अज्ञातार्थे ' प्रागिवात्कः ' करोतेर्वा ' अच इः ' इति इप्रत्ययो गुणे कृते छान्दसमुपधाया इत्वम् । कुर्वन्त्युत्पादयन्ति स्वेच्छया लोकानिति किरयः । त एव किरिकाः । देवानां हृदयेभ्य । देवानामेव हृदये परिवर्त-मानेभ्यः । तादर्थ्यात्ताच्छब्द्यम् । देवा एव युष्माञ्जानन्ति । यद्वा देवानां हृदयेऽनुग्रहायाऽऽविर्भवद्भ्यः । स्वाभिमतसिद्धये तैः सदा स्मर्यमाणेभ्य इति यावत् । यद्वा देवानां हृदयभूतेभ्यस्तेषां विशेषेणाऽऽप्ततमेभ्यः । देवाश्च पृथि-व्यन्तरिक्षद्योस्था अग्निवायुसूर्याः सविभूतय एकादश । एकादश यथा-“ये देवासो दिव्येकादश स्थ” इत्यादि । ततस्त्रिषु लोकेषु त्रयस्त्रिंशद्भवन्ति । तेषामेकस्य विभूतिभूताः शतं देवास्तेषां च त्रयस्त्रिंशत्संख्याकास्त्रयो गणा अग्निवायुसूर्यप्रधानास्ते सम्भूयैकोनशतं भवन्ति । एकैकतमो गणस्य प्रधान-भूतः । एवं पृथिव्यामेकादश प्रधानभूतास्ते च प्रत्यग्रयः क्रियमाणास्त्रयस्त्रिंश-द्भवन्ति । ते च त्रयस्त्रिंशत्संख्याकास्त्रयस्त्रिंशद्भवन्ति गणा गणाधिपश्चैकादश । उक्तं च 'त्रयो देवा एकादश त्रयस्त्रिंशाः सुराधसः' इत्यादि । एता एव ता देवता अग्नेर्विभूतयो वायुसूर्यविशेषौ चाग्न्यनुविधायिनौ द्वौ । एवं सर्वे संभूयैको-नचत्वारिंशत्सहितं शताधिकं सहस्रम् । तावन्तोऽन्तरिक्षस्था वायुविभूतयो देवास्तत्र स्वाग्निसूर्यविशेषौ [illegible] सूर्यानुविधायिनौ द्वौ । एवं सर्वे संभूयैकोन-चत्वारिंशत्सहितं शतत्रयाधिकं सहस्रत्रयं देवा भवन्ति । श्रूयते च—' त्रीणि शता त्रीसहस्राण्यग्निं त्रिंशच्च देवा नव चासपर्यन्' इति । सर्वेऽपि चैते नानावे-षाधिकारा इष्टापूर्तभागधेया महतो भूतस्य विस्फुलिङ्गाः । इयमेकस्मिन्ब्र-ह्माण्डे प्रक्रिया । अनन्तान्येवंविधा ब्रह्माण्डपिण्डका इत्यलमतिप्रसङ्गेन ॥१५॥

नमो विक्षीणकेभ्यः ॥ १६ ॥

नमः विक्षीणकेभ्य इति वि—क्षीणकेभ्यः ॥ १६ ॥

सा० भा० क्षीणेभ्यो विपरीता विक्षीणकाः । कदाचिदपि क्षयरहिता इत्यर्थः ॥ १६ ॥

भ० भा० भा० नमो विक्षीणकेभ्यः । अभक्तानां व्याधिचोरनरकादिभिर्विविधां हिंसां प्राणिनां कुर्वद्भ्यः। क्षिणु हिंसायाम्, उदात्तस्वरितेत्तानादिकः। विविधं क्षिण्वन्तीति विक्षीणकाः 'इगुपधज्ञाप्रीकिरः कः' । तदन्तात्पूर्ववत्स्वार्थिकः कः। धातोरिकारस्य छान्दसं दीर्घत्वम् । अपर आह—' क्षीष् हिंसायाम् ' क्र्यादिकस्ततः शब्दन्तात्पूर्ववत्स्वार्थिकः क.। विविधं क्षीणस्य त्राता इति ते विक्षीणकाः । छान्दसी रूपसिद्धिः। विक्षीणकेभ्य इति यावत्। तथैव वाजसनेयिनः पठन्ति ॥ १६ ॥

नमो विचिन्वत्केभ्यः ॥ १७ ॥

नमः विचिन्वत्केभ्य इति वि—चिन्वत्केभ्यः ॥ १७ ॥

सा० भा० विचिन्वन्ति अपेक्षितमर्थं संपादयन्तीति विचिन्वत्काः ॥ १७ ॥

भ०भा०भा० नमो विचिन्वत्केभ्यः। इमे सुकृतिन इमे दुष्कृतिन इति निग्रहीतुमनुग्रहीतुं च ये जन्तून्विचिन्वन्ति ते विचिन्वत्कास्तेभ्यः। पूर्ववत्कः ॥१७॥

नम आनिर्हतेभ्यः ॥ १८ ॥

नमः आनिर्हतेभ्य इत्यानिः—हतेभ्यः ॥ १८ ॥

सा० भा० आ समन्तान्निःशेषेण हतं पापं यैस्त आनिर्हताः ॥ १८ ॥

भ०भा०भा० नम आनिर्हतेभ्यः। हननं हतं हिंसा। आकारो मर्यादायाम्। निरिति निश्चये। यन्मर्यादया क्रियते यच्च निश्चितमेव क्रियते तदानिर्हतं तद्वद्भ्यः। अर्शआदित्वादच्। न चाऽन्यायेन कुर्वन्ति न चापराधिपूदासत इति। यद्वा व्यत्ययेन कर्तरि निष्ठा। मर्यादया निश्चयेन हन्तृभ्य इत्यर्थः। कदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम्। अपरे तु ब्रुवते—हन्तेर्गतिवृत्तेरियं कर्मणि निष्ठा। मर्यादया निर्गमिता आनिर्हता इति। सहयजनसंकीर्तनाधनौचित्यभयाद्देवतान्तरेभ्यः पृथक्कृता इत्यर्थः। मन्त्रान्तरं च भवति। "मा त्वा रुद्र चुक्रुधामा नमोभिर्मा दुष्टुती वृषभ मा सहूती" इति। ब्राह्मणं च भवति—"स्वायामेव दिशि रुद्रं निरवदयते" इति। यद्येवं 'गतिरनन्तरः' इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं

माप्नोति । महद्भ्यादीनां चेत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं भविष्यतीत्यदोषः ॥ १८ ॥

नम॑ आमीवत्केभ्यः ॥ १९ ॥

नमः॑ आमीवत्केभ्य॒ इत्या—मीवत्केभ्यः ॥ १९ ॥

इति रुद्राध्याये नवमोऽनुवाकः ।

सा० भा० आ समन्तान्मीवन्ति स्थूलीभावं प्राप्नुवन्तीत्यामीवत्काः ।—अत्र विलीनकाविच्छिन्नत्कानिर्हिताभीवत्केषु देवानां हृदयेभ्य इत्यनुषज्यते ॥ १९ ॥

पञ्चमानुवाकमारभ्य नवमान्तेष्वनुवाकेष्वन्यपरतोनमस्काराणि बहूनि यजूंष्यभिहितानि । तैः सर्वैः परमेश्वरस्य सार्वात्म्यं प्रतिपादयितुमेकैकेन यजुषा स्थावरं जङ्गमं चैकैकं रूपमभिहितम् । अनुवाकभेदस्तु ऋग्वेदविनियोगे मन्त्रभेदाभिप्रायेण द्रष्टव्यः । एकैकोऽनुवाक एकैको मन्त्रः । तत्र तस्य पुरश्चरणादिप्रकारस्तु रुद्रकल्पेऽभिधास्यते ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नम आमीवत्केभ्यः । सर्पनैवाद्भिमर्मयाणेभ्यः । 'मीव स्थौल्ये' उदात्तेत्त्वोपादिकः । ततः धन्वन्वात्पूर्ववत्कः । अन्ये ब्रुवते—पम-म्यादिसंदृश्य इति । इतरेतरव्यापृत्यौ न कश्चिदपकारो यतो दुरात्मानोऽपसर्पेयुरिति भावः । 'मीञ् हिंसायाम्' उदात्तेत्त्वेत्यादिकः । ततः वमन्वादपूर्ववत्कः । वर्णव्यत्ययेन नकारस्य वकारः 'मीनातेर्निगमे' इति ह्रस्वत्वं व्यत्ययेन न क्रियते । एवंविधेभ्यो युष्मभ्यं नमोऽस्तु ॥ इति ॥ १९ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—पयोव्रतो चरित्वा चत्वारिंशत्सहस्रं जपेत्कृतपुरश्चरणो भवति । मन्त्रशोधनार्थं गुरुसंनिधावष्टसहस्रं जपेत् । ततः कर्मयोग्यो भवति । अनेन मन्त्रेण दुःसाध्यं किंचिन्न विद्यते । मन्त्रप्रभावात्सर्वं संपद्यते । अनेन काम्यं कर्मोच्यते—देवस्य दक्षिणापूर्वेः संनिधावग्नौ मथिताग्नौ लाजतिलानां लक्षं जुहुयात्सुवर्णमुत्पद्यते । अपामार्गवेणुबीजयवानां दधिमधुघृताक्तानामयुतं जुहुयात् । स्वर्णसहस्रमुत्पद्यते । कन्याकामो गुग्गुलेन श्वेतकन्यासमाकृतिं कृत्वा तामुपलभ्य पञ्चसहस्रं जप्त्वा ततस्तां छित्त्वा षट्सहस्रं जुहुयात् । सर्वाभरणभूषितामिष्टां कन्यां लभते । पद्मोत्पलकुमुदानां लक्षं जुहुयात् । तस्य राजलक्ष्मीः प्रत्यक्षा भवति । शालाखाङ्कुराणां पयोक्तानां लक्षं जुहुयात् । यक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचाद्यो वश्यानुवश्याश्च भवन्ति । महाकान्तारमूलकेऽग्निकुण्डं विधाय मथिताग्नौ बिल्वफला-

प्राप्नोति । प्रहृदादीनां चेत्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं भविष्यतीत्यदोषः ॥ १८ ॥

नम॑ आमीव॒त्केभ्यः॑ ॥ १९ ॥

नमः॑ । आमी॒व॒त्केभ्य॒ इत्या—मी॒व॒त्केभ्यः॑ ॥ १९ ॥

इति रुद्राध्याये नवमोऽनुवाकः ।

सा० भा० आ समन्तान्मीवन्ति स्थूलीभावं प्राप्नुवन्तीत्यामीवत्काः । अत्र विलीनकविचित्रवल्कानि हैताभीवत्केषु देवानां हृदयेभ्य इत्यनुषज्यते ॥ १९ ॥ पञ्चमानुवाकमारभ्य नवमान्तेष्वनुवाकेष्वन्यपरतोनमस्काराणि बहूनि यजूंष्यभिहितानि । तैः सर्वैः परमेश्वरस्य सार्वात्म्यं प्रतिपादयितुमेकैकेन यजुषा स्थावरं जङ्गमं चैकैकं रूपमभिहितम् । अनुवाकभेदस्तु कर्तोर्विनियोगे मन्त्रभेदाभिप्रायेण द्रष्टव्यः । एकैकोऽनुवाक एकैको मन्त्रः । तत्र तस्य पुरश्चरणादिप्रकारस्तु रुद्रकल्पेऽभिधास्यते ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

भ० भा० भा० नम आमीवत्केभ्यः । सर्वतोऽभिजृम्भमाणेभ्यः । "मीव स्थौल्ये" उदात्तेत्त्वाद्वादिकः । ततः समन्तात्पूर्वैवल्कः । अन्ये ब्रुवते—ममभेदादिसत्त्वम्य इति । इतरेतरव्यावृत्तो न कश्चिदवकाशो यतो दुरात्मानोऽपसर्पेयुरिति भावः । 'मीव् हिंसायाम्' उदात्तेत्करपादिकः । ततः समन्तात्पूर्वैवल्कः । वर्णव्यत्ययेन लकारस्य वकारः 'मीनातेर्निगमे' इति ह्रस्वत्वं च्छान्दसत्वेनेन न क्रियते । एवंविधेभ्यो युष्मभ्यं नमोऽस्तु ॥ इति ॥ १९ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—पराकं चरित्वा चत्वारिंशत्सहस्रं जपेत्कृतपुरश्चरणो भवति । मन्त्रशोधनार्थं गुरुसंनिधावष्टसहस्रं जपेत् । ततः कर्मयोग्यो भवति । अनेन मन्त्रेण दुःसाध्यं किंचिन्न विद्यते । मन्त्रप्रभावात्सर्वं संपद्यते । अनेन काम्यं कर्मोच्यते—देवस्य दक्षिणामूर्तेः संनिधावाज्यामौ मथिताग्नौ लाजतिलानां लक्षं जुहुयात्सुवर्णमुत्पद्यते । अपामार्गवेणुबीजयवानां दधिमधुघृताक्तानामयुतं जुहुयात् । स्वर्णसहस्रमुत्पद्यते । कन्याकामो गुग्गुलेन स्वेष्टकन्यासमाकृतिं कृत्वा तामुपलभ्य पञ्चसहस्रं जप्त्वा तदस्त्रां छित्त्वा पञ्चसहस्रं जुहुयात् । सर्वाभरणभूषितामिष्टां कन्यां लभते । पद्मोत्पलकुमुदानां लक्षं जुहुयात् । तस्य राजलक्ष्मीः प्रत्यक्षा भवति । पालाशार्ककुराणां पयोक्तानां लक्षं जुहुयात् । यक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचाद्यो वश्यानुचराश्च भवन्ति । महाकान्तारमूलकेऽग्निकुण्डं विधाय मथिताग्नौ बिल्वफला-

रिद्रेति यावत् । 'दरिद्रा दुर्गतौ' शतरि जक्षित्यादित्वेनाभ्यस्तत्वान्नाभ्यस्तादिति नुमभावः । स्वयमन्यसम्पत्तिरपि दुर्गतस्वभाव इति । पूर्वयोरामन्त्रितयोरविद्यमानत्वात्पादादित्वाच्चेदं न निहन्यते । पाष्ठिकमाद्युदात्तत्वमेव । हे नीललोहित । देवस्य हृदयादाविर्भूतो रुद्रो नीललोहितो यो हि भिक्षाटनादिकं चकार तस्यार्धं नीलमर्धं लोहितं नरनार्यात्मकत्वात् । नामरूपात्मकत्वाद्वा । अन्य आह—कण्ठे नीलमन्यत्र लोहितमिदं रूपमिति । यद्वा—निलीनं नितरां निरस्तं कालुष्यमस्येति नीललोहितः । पूर्ववन्निघातस्याभाव आद्युदात्तत्वम् । एवं भगवन्तं संबोध्याभयं याचते—एषां पुरुषाणामिति । एषामस्मदीयानां पुरुषाणां पुत्रादीनामेषां चास्मदीयानां पशूनां च गवादीनां मा भेर्मा भीपयथाः । क्रियाग्रहणं कर्तव्यमिति संप्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे बहुलं छन्दसीति षष्ठी । यथा समुद्रस्य न पिबन्तीति मात्र इत्यर्थः । अन्तर्भावितण्यर्थाद्बिभेतेर्लुङ् 'बहुलं छन्दसि' इतीडभावः । सिचि वृद्धिं बाधित्वा छान्दसत्वाद्व्यत्ययेन गुणः क्रियते । भिनत्तेर्लुङि 'दन्त' इति दकारस्य तत्वम् । पूर्ववदीडभावे पूर्ववद्गुणश्च । इमान्मा भेर्मा हिंसीरित्यर्थः । पुरुषव्यत्ययो वा । माऽरः । ऋच्छतिरयमाङ्पूर्वो व्यसनकर्मा । यथा 'आर्तिमार्छेद्यजमानः' इति । अत्राऽऽङ्पना केवल एव समर्थमाचष्टे । धोतका ह्युपसर्गाः । अर्तेरन्तर्भावितण्यर्थाल्लुङि 'सर्तिशास्त्यर्तिभ्यश्च' इत्यङ् । 'ऋदृशोऽङि गुणः' इति गुणः । इमान्माऽरो माऽऽर्तिमर्पयः । आर्तिं मा जनीत्यर्थः । पूर्ववत्पुरुषव्यत्ययेन वा । एषां मध्ये कश्चिदपि माऽरत् । माऽऽर्तिमरत् । आर्तिं मा गमदित्यर्थः । अत्र च मा भेर्मा चार इति चार्थस्य गम्यमानत्वात् । 'चादिलोपे विभाषा' इति प्रथमा निङ्विभक्तिर्न निहन्यते । द्वितीया तु निहन्यते । एवं मा च मो उक्थार्थे । मा चेत्यर्थः । किंचिदपि ज्वरादिकमेषां पश्वादीनामामयत् । इमान्पश्वादीस्त्वरमसादेन मा हिंसीदित्यर्थः । 'रुजार्थानां भाववचनानामज्वरेः' इति कर्मणि षष्ठी । 'अम रोगे' ण्यन्ताल्लुङि च्लेश्चङादेशः । सन्वद्भावाभावश्छान्दसः । 'अत्स्मृदृत्वरप्रथम्रद' इति विधीयमानमत्वं व्यत्ययेनात्रापि भवति । यद्वा कश्चिदाह—आमो मङ्गः । आमं करोति आमयति । आमयतेर्लुङ् । किमपि ज्वरादिकमेषां पुरुषादीनामामयदामं मा कार्षीदिति । अग्लोपित्वादेव सन्वद्भावाभावः । पुरुषव्यत्ययो वा । एषां पश्वादीनां संबन्धि किंचिदप्यपत्यादिकं वस्तु त्वं मा हिंसीरिति । अत्राव-षचनकर्मत्वाद्रुजार्थानामिति षष्ठ्यभावः । अन्येषामिति निरभिधीयते । पशु तृतीयः 'इदमोऽन्वादेशे' इत्यन्वादेशे सर्वानुदात्त इदमोऽशादेशः इति विभु-

तत्र प्रथमामृचमाह—

द्रापे अन्धसस्पते दरिद्रन्नीललोहित । एषां पुरुषाणामेषां पशूनां मा भेर्माऽरो मो एषां किंचनाऽऽममत् ॥ १ ॥

द्रापे अन्धसः पते दरिद्रत् नीललोहितेति नील—लोहित ॥ एषाम् पुरुषाणाम् एषाम् पशूनाम् मा भेः मा अरः मो इति एषाम् किम् चन आममत् ॥ १ ॥

सा० भा० द्रापयति कुत्सितां गतिं प्रापयतीति द्रापिः । पापिनो नरकप्रदानेन क्लेशयतीत्यर्थः । अन्धोऽन्नं तस्य पतिः पालकः । भक्तानामन्नं पालयतीत्यर्थः । दरिद्रदकिंचनः स्वयं विरक्तः केवल इत्यर्थः । "एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म । नेह नानाऽस्ति किंचन" इति श्रुतेः । कण्ठे नीलोऽन्यत्र लोहित इति नीललोहितः । एतैः शब्दैः संबोध्यमान हे रुद्र । एषामस्मदीयानां पुरुषाणां पुत्रपौत्रादीनाम् । एषामस्मदीयानां पशूनां गोमहिष्यादीनां च समूहं मा भेर्मा भीषय । एषामुक्तानां सर्वेषां मध्ये किंचनैकमपि वस्तु माऽरो मा गच्छतु मा विनश्यत्वित्यर्थः । मो आममन्मैव रुग्णं भूत् ॥ १ ॥

भ० भा० द्रापे अन्धसस्पत इत्यस्य ऋषिः पुलहः । छन्द आस्तारपङ्क्तिः, 'परो चेद्द्वादश्याक्षरावास्तारपङ्क्तिः' । श्रीरुद्रो देवता । एवं विश्वरूपेण देवं स्तुत्वाऽतः परमभयं याचते—द्रापे इति । निकृष्टाया यातनानुभवात्मिकाया दारिद्र्यात्मिकाया वा गतेर्निकर्षेण गमयितः । यद्वा सर्वस्य लोकस्योपसंहारलक्षणायाः शोच्याया गतेः कारयितः । 'द्रा कुत्सायां गतौ' । ण्यन्तात् 'अच इः' इतीप्रत्ययः । 'अर्तिह्री' इत्यादिना पुक् । यद्वाऽऽप्नोतेर्ण्यन्तादिप्रत्ययः । आपयिताऽऽप्तिर्द्रापिर्द्रा सैव कुत्सिता गतिस्तस्या आपयिता द्रापिः । यद्वा—द्रापिरिति कवचनाम । उपचारेण तद्वति वर्तते । मत्वर्थीयो नेकारो द्रापिः । सर्वत्र षाष्ठिकमामन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । हेऽन्धसस्पते । अन्धोऽन्नम् । अदन इत्यन्धः । 'अदेर्नुम् धश्च' इत्यसुन्प्रत्ययः । तस्य पते स्वामिन् 'षष्ठ्याः पतिपुत्र' इति सत्वम् । 'सुबामन्त्रिते पराङ्गवत्स्वरे' इति षष्ठ्यन्तस्य पराङ्गवद्भावः । 'आमन्त्रितं पूर्वमविद्यमानवत्' इति पूर्वस्याऽऽमन्त्रितस्याविद्यमानत्वात्ततः परस्य षष्ठ्यामन्त्रितसमुदायस्य षाष्ठिकमामन्त्रितत्वादाद्युदात्तत्वम् । हे दरिद्र निष्परिग्रह । अनादृतप-

रिप्रेहीति यावत् । 'दरिद्रा दुर्गतौ' अतरि जक्षित्यादित्वेनाभ्यस्तत्वान्नाभ्यस्तादिति नुमभावः । स्वयमन्धसस्पतिरपि दुर्गतस्वभाव इति । पूर्वयोरामन्त्रितयोरविद्यमानत्वात्पादादित्वाच्चेदं न निहन्यते । षाष्ठिकमाद्युदात्तत्वमेव । हे नीललोहित । देवस्य हृदयादाविर्भूतो रुद्रो नीललोहितो यो हि भिक्षाटनादिकं चकार तस्यार्धं नीलमर्धं लोहितं नरनार्यात्मकत्वात् । नामरूपात्मकत्वाद्वा । अन्य आह—कण्ठे नीलमन्यत्र लोहितमिदं रूपमिति । यद्वा—निलीनं नितरां निरस्तं कालुष्यमस्येति नीललोहितः । पूर्ववन्निघातस्याभाव आद्युदात्तत्वम् । एवं भगवन्तं संबोध्याभयं याचते—एषां पुरुषाणामिति । एषामस्मदीयानां पुरुषाणां पुत्रादीनामेषां चास्मदीयानां पशूनां च गवादीनां मा भेर्मा भीपयथाः । क्रियाग्रहणं कर्तव्यमिति संप्रदानत्वाच्चतुर्थ्यर्थे बहुलं छन्दसीति षष्ठी । यथा समुद्रस्य न पिबन्तीति भाव इत्यर्थः । अन्तर्भावितण्यर्थाद्बिभेतेर्लुङ् 'बहुलं छन्दसि' इतीडभावः । सिचि वृद्धिं बाधित्वा छान्दसत्वाद्व्यत्ययेन गुणः क्रियते । भिनचेर्लुङि 'दश्च' इति दकारस्य रत्वम् । पूर्ववदीडभावे पूर्ववद्गुणश्च । इमान्मा भेर्मा हिंसीरित्यर्थः । पुरुषव्यत्ययो वा । माऽरः । ऋच्छतिरयमाङ्पूर्वो व्यसनकर्मा । यथा 'आर्तिमार्छेद्यजमानः' इति । अथाऽऽरयता केवल एव समर्थमाचष्टे । द्योतका ह्युपसर्गाः । अर्तेरन्तर्भावितण्यर्थाल्लुङि 'सर्तिशास्त्यर्तिभ्यश्च' इत्यङ् । 'ऋदृशोऽङि गुणः' इति गुणः । इमान्माऽरो माऽऽर्तिमर्पयः । आर्तिमा जनीत्यर्थः । पूर्ववत्पुरुषव्यत्ययेन वा । एषां मध्ये कश्चिदपि माऽरत् । माऽऽर्तिमरत् । आर्तिं मा गमदित्यर्थः । अत्र च मा भेर्मा चार इति चार्थस्य गम्यमानत्वात् । 'चादिलोपे विभाषा' इति प्रथमा तिङ्विभक्तिर्न निहन्यते । द्वितीया तु निहन्यते । एवं मा उ मो उभार्थे । मा चेत्यर्थः । किंचिदपि ज्वरादिकमेषां पश्वादीनामामयत् । इमान्पश्वादींस्तवप्रसादेन मा हिंसीदित्यर्थः । 'रुजार्थानां भाववचनानामज्वरेः' इति कर्मणि षष्ठी । 'अम रोगे' ण्यन्ताल्लुङि च्लेश्चङादेशः । सन्वद्भावाभावश्छान्दसः । 'अत्स्मृदृत्वरप्रथम्रद' इति विधीयमानमत्वं व्यत्ययेनास्यापि भवति । यद्वा कश्चिदाह—आमो भङ्गः । आमं करोति आमयति । आमयतेर्लुङ् । किमपि ज्वरादिकमेषां पुरुषादीनामामयदामं मा कार्षीदिति । अग्लोपित्वादेव सन्वद्भावाभावः । पुरुषव्यत्ययो वा । एषां पश्वादीनां संबन्धि किंचिदप्यपत्यादिकं वस्तु त्वं मा हिंसीरिति । अथाववचनकर्मत्वाद्रुजार्थानामिति षष्ठ्यभावः । अनेषामिति निराशिर्धीयते । [illegible] तृतीयः 'इदमोऽन्वादेशे' इत्यन्वादेशे सर्वानुदात्त इत्येषोऽस्त्विदपीति त्रिपु-

क्रेवद्दात्तत्वम् । एतन्नामित्यत्र 'नाभन्यत्तरस्याम्' इति नाप उदात्तत्वम् ॥ १ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—एकाहमुपवासं कृत्वाऽयुतं जपेत् । कृतपुरश्चरणो भवति । कपिलाज्येनाऽर्द्रीयामयुतमाहुतीर्जुहुयात् । कृतपनो भवति । ज्वरे अग्निपाते तस्य शिरस्तो दूर्वाग्राणां पञ्चसहस्रं जुहुयात् । तस्माज्ज्वरान्मुक्तो दीर्घायुर्भवति । अभिचारसोमकामो वैकङ्कतानामयुतं जुहुयात् । तस्याभिचारेभ्यो भयं न विद्यते । महाजनद्वारे बिलाऽज्यासिक्तमयुतं जुहुयात् । ततो भयं न विद्यते । उदुम्बरसमिधानामयुतं जुहुयात् सर्वभूतेभ्यो भयं न विद्यते । ग्रामनगरमध्येऽग्निमुपसमाधाय तत्र घृताक्तबिल्वपिष्टान्नमयुतानि जुहुयात् । अथ स्वप्नेषु दर्शनमुपहरेत् । आदावष्टसहस्रं जुहुयात् । तस्य रुद्रो भैरवरूपी भूतैः सह स्वयं दृश्यो भवति । दृष्ट्वा यदि चलेदुन्मादी भवति । अचलस्य तस्य महासिद्धिर्भवति । आमादि तद्रूपं स्मरेदापत्स्वपि मुक्तिर्भवति ।

तत्रो ध्यानम्—

आगुल्फासितकञ्चुको डमरुकाश्लिष्टो लसत्कुन्तकी
शूली कुण्डलिवक्त्रः सविल्को मन्दं कपालस्फुरः ।
श्रीमद्भिर्मृदवलद्धिकिंकिरणैः श्वेतायमानाननो
देवो भैरववेषभूषितवपुर्देयो मृडानीपतिः ॥

अथ द्वितीयामृचमाह—

या ते रुद्र शिवा तनूः शिवा विश्वाहभेषजी ।
शिवा रुद्रस्य भेषजी तया नो मृड जीवसे ॥ २ ॥

या ते रुद्र शिवा तनूः शिवा विश्वाहभेषजीति विश्वाह-भेषजी । शिवा रुद्रस्य भेषजी तया नः मृड जीवसे ॥ २ ॥

जन्मादात्यन्तिकदुःखनिवृत्तिभेषजत्वाच्च। तत्र प्रथमपात्रपरिग्रहे धनपुत्रस्वर्गा- दिसांसारिकसुखप्राप्तिप्रदानेन देवो मृडयेत्। द्वितीयपात्रपरिग्रहे तु निःश्रेयस- लक्षणमेव देवः शिवं कुर्यात्। तस्मादुभयविधसुखप्राप्त्याशासान आह— शिवा विश्वाहभेषजीति। विश्वान्यहानि विश्वाहाः। राजाहःसखिभ्यष्टच्। तेषु भेषजी विश्वेष्वप्यहस्सु भेषजभावं न जहातीति भेषजान्तरं देशकालसं- कलशरीरावस्थादिभेदेन हि कदाचिदेव भेषजं स्यात्। 'केवलमामक' इति ङीप्सप्तमीपूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। पूर्वपदे च 'परादिश्छन्दसि' इत्युत्तरपदा- द्युदात्तत्वम्। ईदृशी या शिवेदृशस्वभावा तया शिवव्यपदेशं भजत' इत्यर्थः। किंच शिवा रुद्रस्य भेषजीति। अयं रुद्रशब्दः क्रियानिमित्तकः। 'रुजं संसाराख्यं रोगं द्रावयतो विनाशयतस्तव भेषजी तनूः। तया तन्वा संसार- रोगाद्भुतां त्वं भिषज्यसि। तादृशी च तया या शिवा तादृशस्वभावा तया च शिवव्यपदेशमितया शिवव्यपदेशं भजत इत्यर्थः। तदुभयविधशिवत्वस्वभाव- शालिन्या तन्वा नोऽस्मान्मृड सुखय। 'छन्दस्युभयथा' इति श्रप आर्धधातु- कत्वाण्णिलोपः। जीवसे जीवितुम्। यथा वयं स्वस्था जीवेम तृप्तियोगेन जीवात्मकाभेन च। यद्वाऽस्माञ्जीवयितु त्वया हि सर्वे जीवयितव्याः। अभिमतप्रदानेन धारयितव्याः। 'तुमर्थे सेसे' इत्यसेन्प्रत्ययः॥ २॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—अष्टाक्षरप्राणायामान्कृत्वा पञ्चसहस्रं जपेत्। कृतपुरश्चरणो भवति। अनेन केवलं गर्भरक्षा विधातव्या। नान्यत्। व्यक्ते गर्भे तृतीये मासि रक्षां कुर्यात्। रुद्रमन्त्रसिद्धेन ब्राह्मणेन तदभिज्ञो रत्नवि- भवानुगुणमलंकृत्य शंभुमिव त नमस्कुर्यात्। साधुगर्भेऽपाश्रयो न भेसि- तव्याः। यदाऽपि गर्भिर्भवति तदेव कर्तव्यम्। रात्रौ गृहान्तराले विविक्तेऽ- र्धाङ्गयोगाभिद्वयं स्वीकृत्य ध्वजाद्यलंकारैरलंकृत्य मन्त्रद्वयेन पञ्चशुद्धतण्डु- लैर्विकीर्य तस्मिन्नग्निकुण्डं वेदिकां च कृत्वा वेदिकायां साधारणघटस्योपरि महासेनमन्त्रेण स्वर्णपुष्पेण शंभुमावाह्य तस्मिन्नर्धाङ्गाभिद्वयेन कलशान्विन्दु- युतास्तन्तुवेष्टितान्स्वर्णगर्भाञ्छरावपिहितान्समुद्रगामिनदीजलपूर्णान्नवपटच्छ- न्नान्निधाय तस्मिन्मध्ये जलपूर्णं घटमेकमार्द्रादिदिवसगणने सुवर्णेनान्यत्र नव- रत्नपूर्णं कृत्वा त्रीणि नीरघटे प्रक्षिप्य महार्घ्यवसनैः प्रच्छाद्य सुस्थिरान्कृ- त्वा देवस्याऽऽराधनं गन्धलेपं श्रीकण्ठं तामरसपुष्पं श्रीवासधूपं दीपं याव- दन्त सर्पिषा सर्वत्र कर्पूरमिश्रमेवमाराध्य तत्र संनिधापनस्थानमन्त्रं जपित्वा ततः पटांस्कारमन्त्रेण होमं कुर्यात्। होमद्रव्यं च बिल्वदूर्वाप्लाजतुलसपृथीए-

दधिमध्वाज्यसंयुक्तं जुहुयात् । ततो हविष्पूजा । अर्वाधमस्यतण्डुलपक्वं हवि-ष्येनाग्नौ होमं कुर्यात् । तेन मन्त्रेण होतव्यं ततो गन्धवासं कर्पूरयुक्तं दद्या-दुच्छिष्टो वाऽन्यो भुङ्क्ते तदेव गुर्वोः संभवन् । एवं सायं तद्युगं च स्पृष्ट्वा जपेदाचार्यः । तत्र नित्यवदन्नपरिशिष्टचिर्वसनोत्तरीये च भवतः । एवमर्वाग्दर्श पूजा । ब्राह्मणानपि तावतो भोजयेन्नित्यम् । एवं विधानस्य राज्ञ एव शक्तिः । एवं कृते सदपत्यमायुष्मद्भवेत् । गर्भपातो न विद्यते । सर्वं गन्धादन्यदुपदेशतः प्रधानम् । होमदेशं स्त्रीशूद्रा न प्रविशेयुः । न पाखण्डादयो वैदिकत्वान्मन्त्रस्य । अन्त्यदिने स्नानम् । तदन्ते दानरूपेण दद्याद्गुरवे । ततः कुमारग्रहार्थं गणपूजां कुर्यात् । तदपत्यमायुष्मद्भवति । यथेदं प्रसङ्गादन्यदुच्यते—

कन्यार्थी लभते कन्यां हुत्वा लाजान्घृतप्लुतान् ।
अपामार्गसमिद्धोमैरलक्ष्मीं नाशयेद्बुधः ॥
सर्वकल्मषनाशाय जुहुयाच्च तिलाहुतीः ।
ब्राह्मणादीन्वशे कुर्याद्धुत्वा खादिरसंभवान् ॥
सितरक्तैर्नीलपीतैः सूत्रैः संवेष्टितान्क्रमात् ।
लक्षं हुत्वा घृतं सर्वान्कामानाप्नोति साधकः ॥
जुहुयाद्ब्रह्मकामस्तु कुसुमैः कुमुदादिभिः ।
यद्वर्णं जुहुयात्पुष्पं तद्वर्णं वस्त्रमाप्नुयात् ॥
पुष्टिकामः शुचौ देशे गोमयेनोपलेपिते ।
रक्तद्रव्येण तत्रैव मण्डलं परिलेखयेत् ॥
मण्डलस्य पुरस्तात्तु नवं कुम्भं निधापयेत् ।
सूत्रेण वेष्टितं सम्यक्पूरितं गन्धवारिणा ॥
आवाहयेत्ततः कुम्भे सूर्यमेकाग्रमानसः ।
तत्रस्थमर्चयेद्देवं पूर्ववत्साधकोत्तमः ॥
पयसा जुहुयात्तत्र शतमष्टोत्तरं बुधः ।
ध्यायन्नेकाग्रधीः सूर्यं जपेन्मन्त्रसहस्रकम् ॥
एवं कुर्वीत सप्ताहं द्वादशाहमथापि वा ।
ततः प्रसन्नो भगवान्महावर्षं प्रयुञ्जति ॥
अहोरात्रमुपोष्यैव पुत्रकामः शुचिव्रतः ।
पायसं जुहुयादग्नावष्टोत्तरशताहुतीः ॥
ऋतुस्नातां ततो भार्यां शुचिवस्त्रामलंकृताम् ।
भोजयेद्धुतशेषं तु जपन्नष्टशतं बुधः ॥

ब्राह्मणान्भोजयेच्चैव कारयेत्स्वस्तिवाचनम्।
ततः पुत्रमवाप्नोति तेजस्विनमनामयम्॥
अनिष्टदर्शने चैव तथा दुःस्वप्नदर्शने।
अभिचारकृतैर्दोषैरलक्ष्म्या च समावृते॥
विग्रहाद्युपसर्गे च भये च समुपस्थिते।
तथा च ग्रहपीडायां भूतावेशकृतेषु च॥
एवमादिषु चान्येषु दोषेष्वाहितेषु च।
पूर्वोक्तं मण्डलं कृत्वा नवं कुम्भं तथैव च॥
गन्धोदकेन संपूर्णं सर्वमङ्गलसंयुतम्।
पल्लवाङ्कुरकर्पूरनिम्बशालिफलैर्युतम्॥
देवमावाह्य कलशे त्वर्चयेत्तत्र होमयेत्।
मन्त्रेणानेन तद्वेनमष्टोत्तरसहस्रकम्॥
अभिमन्त्र्य ततस्तेन ह्यात्मनो वा परस्य वा।
अभिषेकं प्रकुर्वीत सर्वदोषैर्विमुच्यते॥
यस्तु मन्त्रं जपेन्नित्यं प्रातः स्नात्वा सहस्रकम्।
श्रीरारोग्यं च तेजश्च वर्धते तस्य सर्वदा॥
संवत्सरं जपेद्यस्तु क्षीराहारो जितेन्द्रियः।
अर्चनं च यथाशक्ति कुर्वन्नयुतमन्वहम्॥
संसिद्धिमतुलां गच्छेदणिमादिगुणैर्युताम्।
किं तस्य मानुषैर्भोगैः प्रसन्ने वै जगत्पतौ॥
बहुना किमिहोक्तेन तच्चित्तस्तत्परायण।
तद्भावभावितो मन्त्रं जपेन्मुक्तो भवेन्मुनिः॥ इति।

ध्यानम्—हुतचामीकरप्रख्यं शक्तिपाणिं षडाननम्।
मयूरवाहनारूढं स्कन्दरूपं शिवं स्मरेत्॥

तृतीयामृचमाह—

इमा॑ रु॒द्राय॑ त॒वसे॑ कप॒र्दिने॑ क्ष॒यद्वी॑राय॒ प्रभ॑रामहे म॒तिम्।
यथा॑ नः॒ शमस॑द्द्वि॒पदे॒ चतु॑ष्पदे॒ विश्वं॑ पु॒ष्टं ग्रामे॑ अ॒स्मिन्न॑ना॒तुरम्॥ ३॥

इमाम् रुद्राय तवसे कपर्दिने क्षयद्वीरायेति क्षयत्ऽवीराय प्रेति भरामहे मतिम् । यथा नः शम् असत् द्विपद इति द्वि–पदे चतुष्पद इति चतुः–पदे विश्वम् पुष्टम् ग्रामे अस्मिन् अनातुरमित्यना–तुरम् ॥ ३ ॥

सा० भा० यथा येन प्रकारेण नोऽस्मदीयाय द्विपदे पुत्रपौत्रादिरूपाय मनुष्याय । चतुष्पदे गोमहिष्यादिरूपाय पशवे च शमसत्सुखं स्यात् । किंचास्मिन्ग्रामे विश्वं सर्वं प्राणिजातं पुष्टं सुखपूर्णमनातुरमुपद्रवरहितं च यथा भवति तथा वयं रुद्राय रुद्रार्थं इमां मतिं पूजाध्यानादिविषयां बुद्धिं प्रभरामहे प्रकर्षेण पोषयामः । कीदृशाय रुद्राय । तवसे बलयुक्ताय । अस्मदपेक्षितं कर्तुं समर्थायेत्यर्थः । कपर्दिने जटाबन्धयुक्ताय तापसवेषायेत्यर्थः । क्षयद्वीराय क्षीयमाणप्रतिपक्षपुरुषाय । अन्यथाभानरूपपापविनाशायैव इत्यर्थः॥३॥

भ०भा०भा० इमा रुद्राय तवसे कपर्दिन इति द्वयोर्मण्डव्य ऋषिः । द्वे अपि जगत्यौ । रुद्रो देवता । केचिदाहुः–ऋग्द्वयसमुदायात्मक एको मन्त्रः । अनुष्टुप् छन्द इति । इमा रुद्रायेति । इमां मतिमीदृशीं बुद्धिं मानसपूजाख्यां रुद्राय प्रभरामहे प्रकर्षेण धारयामः । रुद्रं सर्वदा मनसा पूजयाम इति यावत् । मध्यवेदिरिच्छाकर्मणः । किंनि रूपम् । मतिरिति स्तुतिनाम । इमां मम मतिं स्तुत्यात्मिकां पूजां रुद्राय प्रभरामहे । सर्वदा रुद्रं स्तुत्याऽऽराधयाम इत्यर्थः । मन्त्रे वृषेत्यादिनोदात्तः क्तिन् । 'भृञ् भरणे' भौवादिकः । स्तुतिर्निर्हविषां मदानैष तद्विषयां मतिमविच्छिन्नां कुर्म इत्यभिप्रायः । यद्वा रुद्र एव स्तोतव्य उपासितव्यः प्रार्थयितव्यो द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य इति । तद्विषयामेव मतिं सर्वदा बिभृम इति । कीदृशाय । तवसे वर्धयित्रे । तु इति सौत्रो धातुर्वृद्ध्यर्थः । ततो ण्यन्तादसुनि उदात्तनिवृत्तिस्वरेणासुन एवोदात्तत्वम् । यद्वा तवो बलं तद्वते तवसे । मत्वर्थीयो लुप्यते । ततश्च तद्वति वृत्तेरतद्विषयत्वादाद्युदात्तत्वाभावः । कपर्दिने गतम् । क्षयद्वीराय । क्षियन्ति निवसन्ति वीरा विक्रान्ता यस्मिन्नुपाश्रित्य स क्षयद्वीरः । 'क्षि निवासगत्योः' तौदादिकः । छन्दस्युभयथेति शस्याऽऽर्धधातुकत्वान्ङित्त्वाभावः । यद्वा 'क्षि क्षये' भौवादिकः । क्षयन्ति विनश्यन्ति वीरा यं प्राप्य स क्षयद्वीरः । पूर्ववच्छतुरार्धधातुकत्वात्सार्वधातुकानुदात्तत्वाभावात्तत

१ क. ङ. "पचेद्" । २ ङ. च. "या पुरुषरूपाय पाप" ।

एकादेशस्योदात्तत्वम्। यद्वा विकरणव्यत्ययेन शः। अथ, प्रथमपक्षं विशे-ष्यते—यथा यादृशे प्रभरणे सति नोऽस्माकं सर्वभूताय द्विपदे पुत्रादये चतुष्पदे पश्वादये च शं सुखमसत्स्यात्पञ्चमो लकारः। 'लेटोऽडाटौ' इत्य-डागमः। 'संख्यासुपूर्वस्य' इति पादस्य लोपे 'पाद. पत्' इति पद्भावः। क्रियाग्रहणं कर्तव्यमिति संप्रदानत्वाच्चतुर्थी। तत्र प्रथमे द्वित्रिभ्यां पाद्दन्मू-र्धसूत्तरपदान्तोदात्तत्वम्। द्वितीये तु बहुव्रीहिलक्षणं पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम्। पुनश्च विशेष्यते—यथा च प्रभरमाणेष्वस्मासु विश्वमपि प्राणिजातं यदस्म-दीयं न भवति तदपि पुष्टमनातुरं च स्यात्। अस्मिन्ग्रामे यत्र वयं वसामः। कीदृशे दर्शी मति प्रभरायेति। आहुश्च पौराणिकाः—

> रुद्राध्यायी वसेद्यत्र ग्रामे वा नगरेऽपि वा।
> न तत्र क्षुत्पिपासाद्या दुर्भिक्षव्याधयोऽपि च॥ इति।

अथवा यथा नोऽस्माकं ग्रामेऽस्मिन्द्विपदे चतुष्पदे च शं स्यात्। विश्वमपि वस्तु धनधान्यादिकं समृद्धमनामयं च स्यादित्यस्मिन्नित्यत्र—ऊडिदमिति विभक्तेरुदात्तत्वम्॥ ३॥

चतुर्थीमृचमाह—

मृडा नो रुद्रोत नो मयस्कृधि क्षयद्वीराय नमसा विधेम ते। यच्छं च योश्च मनुरायजे पिता तदश्याम तव रुद्र प्रणीतौ॥ ४॥

मृड नः रुद्र उत नः मयः कृधि क्षयद्वीरायेति क्षयत्—वीराय नमसा विधेम ते। यत् शम् च योः च मनुः आयज इत्या—यजे पिता तत् अश्याम तव रुद्र प्रणीताविति प्र-नीतौ॥ ४॥

सा०, भा० हे रुद्र नोऽस्मान्मृडयेह लोके सुखय। उतापि च नोऽस्माकं परलोकेऽपि मयः सुखं कृधि कुरु। क्षयद्वीराय क्षपितास्मदीयपापाय ते तुभ्यं नमसा नमस्कारेण विधेम परिचरेम। पिता पालको मनुः प्रजापतिः शं च सुखं च योश्च दुःखपृथग्भावं च यदायजे यत्किंचित्संपादितवांस्तत्सर्वं वयं

हे रुद्र तव प्रणीतौ प्रणये स्नेहातिशयं सत्यश्याम प्राप्नुयाम ॥ ४ ॥

भ० भा० भा० अथ द्वितीया—मृळा नो रुद्रोति । हे रुद्र नोऽस्मान्मृळय । पुत्रधनादिसमृद्ध्या सुखिताः कुरु । पूर्ववर्णिलोपः । 'द्व्यचोऽतस्तिङः' इति दीर्घत्वम् । उतापि च नोऽस्माकं मयः सुखं निरतिशयानन्दात्मकं कृधि कुरु । 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक् धिभावश्च । 'कः करत्करति' इत्यादिना सत्वम् । क्षयद्वीराय । व्याख्यातम् । पूर्ववत्कर्मणः संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । क्षयद्वीरं त्वां नमसा नमस्कारेणान्नेन वा चरुपुरोडाशादिलक्षणेन विधेम परिचरेम । विधतिः परिचरणकर्मा । यथा त्वामेव सर्वदा परिचरेम तथाऽस्मान्मृळय मयश्च कुरु । यद्वा हे रुद्रास्मान्मृळय मयश्च कुरु । तदर्थं त्वां क्षयद्वीरं परिचरेमेति विभक्तिव्यत्ययः । इत्थं सुखप्राप्तिः प्रार्थिता । अधुना दुःखनिवृत्तिमाशास्ते—शं शमनमागतानां दुःखहेतूनाम् । योः पृथग्भावोऽनागतानां दुःखहेतूनामनुत्पादः पृथग्भावः । पृथग्भावकर्मणो यौतेरन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति विच्प्रत्ययेन प्रथमा णिद्वद्भावाभावश्च । यद्वा—असुनवादेशाभावः । यदाहशं शं च योश्च मनुर्मन्वाना सर्वज्ञः पिता प्रजानां पिता प्रजापतिस्त्वया सृष्टत्वे सुनियुक्तः । आयजे । आङ् पर्यादायाम् । पर्यादया दत्तवान् । वर्णाश्रमादिभेदेन व्यवस्थितं कृतवान् । इत्यवसौ दुःखप्रहाणं कुर्यात् । अत्रेरत्वाभ्यासलोपयोः कृतयोर्वर्णव्यत्ययेनेकारस्याकारः । बह्वृचास्तु "आयेजे" इत्येवाधीयते । केचिदाहुः 'आयजे' आचचान्पयसत्वेन स्वीकृतवानिति । तदेवाश्याम, अश्नुवीमहि त्वत्प्रसादेन प्रमत्ता मा भूम । सत्यपि प्रमादे त्वत्प्रसादेनाहितरूपदोषप्राप्तो वा भूमेति । अश्नोतेर्लिङ् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । बहुलं छन्दसीति विकरणस्य लुक् । यद्वा—आशिषि लिङ् । 'छन्दस्युभयथा' इति सार्वधातुकत्वात्सलोपः । हेतुमाह—तव रुद्र प्रणीतौ । रुद्रेति पुनर्वचनमाभिमुख्यातिशयप्रतिपत्त्यर्थम् । हे रुद्र प्रणीतौ शासने यस्माद्वर्तामहे । यद्वा तवास्मासु प्रणीतौ प्रणये भृत्यस्वामिभावनिमित्तेऽनुग्रहे सति तदश्यामेति । 'तादौ च निति' इति गतेः प्रकृतिस्वरत्वम् । केचिदाहुः—प्रसिद्ध एव मनुः स्रष्टृत्वे त्वया नियुक्तः प्रजानां पिता हितकारित्वेन पितृस्थानीयः शं दुःखप्रहाणप्रकारं यादृशं व्यवस्थितवांस्तथैवाश्नुवीमहि, यस्मात्त्वा परिचराम इति । अपरे तु ब्रुवते—यत्त्वदीयं शं योश्चोभयनिवृद्धःखप्रहाणप्रकारं मनुः सर्वज्ञोऽपि जगतां पिता प्रजापतिरायज आभिमुख्येनाऽऽयजति मर्त्यं सति स्वयमप्यादत्ते वा तद्वयमश्याम तादृशरक्षाभाजनं भूयास्म इति । यजेरात्मनेपदं प्रथमपुरुषैकवचने 'लोपस्त आत्मनेपदेषु' इति तकारलोपे 'अतो

गुणे' इति पररूपत्वं विकरणव्यत्ययेन श्नः। तेन सत्यपि श्नसार्वधातुकानुदात्तत्व एकादेशस्वरेणान्तोदात्तत्वम् ॥ ४ ॥

अथानयोः पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वा नवसहस्रं जपेत्। कृतपुरश्चरणो भवति। अमावास्यायां चतुष्पथेऽग्निमुपसमाधाय दधिसारमयुताहुतिमात्रं जुहुयात्। गवादीनां शान्तिर्भवति। एताभ्यामेव राजवाहनानां शान्तये जलं स्पृष्ट्वा मत्याद्र्यमयुतं जपं कृत्वा जपजलेन वाहनशालां प्रोक्षयेत्। वाहनानां शान्तिर्भवति। वाहनानां किंचिदुपयोज्यं तेन जलेन मिश्रितं कृत्वोपयोजयेत्। तिरश्चां शान्तये तिलमाज्यमिश्रं जुहुयादयुतम्। अन्येषां शान्तये दूर्वाणामयुतं जुहुयात्। तेषां शान्तिर्भवति। ध्यानम्—

दिव्यसिंहासनासीनं स्तूयमानं महर्षिभिः।
प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सोमं सोमार्धधारिणम् ॥

पञ्चमीमृचमाह—

मा नो॑ म॒हान्त॑मु॒त मा नो॑ अर्भ॒कं मा न॒ उक्ष॑न्तमु॒त मा न॑ उक्षि॒तम्। मा नो॑ वधीः पि॒तरं॒ मोत मा॒तरं॑ प्रि॒या मा न॑स्त॒नुवो॑ रुद्र रीरिषः ॥ ५ ॥

मा नः॒ म॒हान्त॑म् उ॒त मा नः॒ अ॒र्भ॒कम् मा नः॒ उक्ष॑न्तम् उ॒त मा नः॒ उ॒क्षि॒तम्। मा नः॒ व॒धीः पि॒तर॑म् मा उ॒त मा॒तर॑म् प्रि॒याः मा नः॒ त॒नुवः॑ रु॒द्र री॒रि॒षः ॥ ५ ॥

सा० भा० हे रुद्र नोऽस्मदीयं महान्तं पुरुषं स्थविरं मा रीरिषो मा हिंसीः। उतापि च नोऽस्मदीयमर्भकं बालं मा रीरिषः। किंच नोऽस्मदीयमुक्षन्तं सेचनसमर्थं पुरुषं मा रीरिषः। उतापि च नोऽस्मदीयमुक्षितं गर्भस्थं पुरुषं मा रीरिषः। नोऽस्मदीयं पितरं मा वधीः। उतापि च मातरं मा वधीः। नोऽस्मदीयाः प्रियाश्च तनुवः शरीराणि मा रीरिषः ॥ ५ ॥

म० भा० मा नो महान्तमित्यस्य ऋषिर्देवरातः। छन्दो जगती। नन्दीश्वररूपो रुद्रो देवता। मा नो महान्तमिति। हे रुद्र नोऽस्माकं संबन्धिनं महान्तं पितामहादिकमनुग्राह्यं विद्यावयोभिर्ज्येष्ठं पुत्रं वा श्रद्धेयगुणकं मा वधीः रोगादिभिर्मा हिंसीः। उतापि चास्माकमर्भकमल्पमज्ञानिनं शिशुं गुरुमपाक्षं मा

वधीर्मो न उक्षन्तं सेचनसमर्थं तरुणं संतानकरं मा वधीः। उतापि च मा न उक्षितम्। सिक्तं गर्भरूपमनुत्पन्नं मा वधीः। पितरम्। स्पष्टम्। उतापि च मातरमपि मा वधीः। श्रद्धेयवरावेतौ। तथा नोऽस्माकं प्रियास्तनुवः शरीराणि प्रियत्वादेव मा रीरिषो मा हिंसीः। रोगादिभिः पीडिता मा कृथाः। भार्यापुत्राद्यपेक्षं च बहुवचनम्। अस्माकमस्मदीयानां च प्रियास्तनूर्मा रीरिष इति ॥ ५ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—उपवासत्रयं कृत्वा पञ्चसहस्रं जपेत्। कृतपुरश्चरणो भवति। अनेन स्वजनरक्षा कर्तव्या। यथाविज्ञानमाज्याक्तानामयुतं जुहुयात्। अश्वत्थसमिधामयुतं जुहुयात्। आज्येनायुतं जुहुयात्। प्रतिसंवत्सरमार्द्रायामयुतं जुहुयात्। एवं कृते आत्मीयपरीयाक्रन्दजनस्य शान्तिर्भवति। अन्यस्मिन्नपि शान्तिकरणे जपमयुतं कुर्यात्। विशेषेण राजा प्रतिमासं मन्त्रेणानेन कान्त्यर्थमार्द्रायां होमं कारयेत्। तेन राज्ञोऽन्तःपुरादयोऽपि वर्धन्ते। ध्यानम्—

बालेन्दुमुकुटं देवं वरुणादित्यविग्रहम्।
ध्यायेच्चन्द्रीश्वराकारं गणेश्वरसमाह्वयम्॥

पश्चीमुच्चदाह—

म०भा०भा० मा नस्तोक इत्यस्य मन्त्रस्य ऋषिर्भगवान्। छन्दो जगती। देवोऽपि भगवानेव। मा नस्तोक इति। हे रुद्र नोऽस्माकं तोके पुत्रे तनये तत्पुत्रे च मा रीरिषः। मा हिंसां कृथाः। वाद्धिंनये रोगादिभिर्हिंसको मा भूः। द्वितीयार्थे वा व्यत्ययेन सप्तमी। तोकं तनयं च मा हिंसीरित्यर्थः। "आयुः षोडशं-वर्षशतं म ह षोडशं वर्षशतमजीवत्। म ह षोडशं वर्षशतं जीवति" इति छान्दोग्ये श्रवणात्। "विंशतिवर्षशतं" इति सांवत्सरिकाः। "समविंशत्यधिकानि शतं वर्षाणि" इत्येके। "शतमेव" इत्यन्ये। तस्मिन्नायुषि मा रीरिषः। मा नो गोषु। गोमहिष्यादिषु मा रीरिषः। तथाऽश्वेषु अश्वगजादिषु मा रीरिषः। वीरानस्मदीयान्मा वधीः। भामितः। अपचारेण क्रोधितोऽपि सन्। वेदैः प्रजननरूपिणः। वीराः प्रजास्तस्य पुनग्रहणं सत्पुत्रपरिग्रहणार्थम्। विक्रान्ता वा वीराः। 'भाम क्रोधे' धातुर्भामितः। यद्वा संजातक्रोधो भामितः। कृतापराधेष्वप्यस्मासु भामितो भूत्वा मा वधीः। यदर्थं वयमपि हविष्मन्तश्चरुपुरोडाशादिलक्षणेन हविषा वहन्तो नमसा नमस्कारेण वै तव विधेम परिचरेम। पूर्ववत्षष्ठी द्वितीयार्थे वा। त्वां परिचरेमेत्यर्थः ॥ ६ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वोदुम्बरपात्रेण कापिलं सर्पिः सहस्राभिमन्त्रितं कृत्वा तेन स्वाग्नौ मथिते वाऽष्टसहस्रं हुत्वा व्याहृतिभिर्हुत्वा सर्वं शेषमश्नित्वा त्रिरात्रमुपवसेत्ततश्चरपोभी पश्चाशत्सहस्रं जपेत्। गुरवे पञ्चनिष्कं दद्यात्। ततः कृतपुरश्चरणो भवति। अनेन राज्ञामायुष्कामानामुच्यते—नित्यवद्राजा स्वाग्नौ मथितेऽपि वा केवलमाज्यसिक्तैस्तिलैरयुतं जुहुयात्। अष्टभिर्ब्राह्मणैरष्टासु दिक्षु राजानमभितो भस्माक्षतामिमन्त्रितमादाय राजरक्षां कुर्यात्। एतदपि नित्यवत्कार्यम्। अनेनैवापमृत्युपवनेऽश्वेऽक्षमर्जैर्दधिमधुघृताक्तैरयुतं जुहुयात्। एकादशरुद्रजपैर्ब्राह्मणैर्मन्त्रसिद्धेः सद्यः सिद्धेर्वा [होमः] कार्यः। अथ सद्यःसिद्धिरुच्यते। आचार्यान्मन्त्रं लब्ध्वा निराहारमुपोष्य त्रिरात्रं निरन्तरं जपेत्सद्यः सिद्धो भवति। यथात्कर्मयोग्यतेयावता। एवं कृते राजा श्रीर्वर्धते। अनेन दूर्वाणां घृताक्तानामयुतं नित्यवदेव जुहुयात्। राजा चिरजीवी भवति। अनेन कलशानष्टसहस्रपञ्चसनं वा जलपूर्णान्स्वर्णरजतताम्रमयानभिमन्त्र्य गन्धादिभिराराध्य नववस्त्रवेष्टितान्कृत्वाऽन्यान्यपि मङ्गलानि कृत्वाऽऽचार्यो राजजन्मदिने राजानं स्नापयेद्यावन्तो हि कलशाः स्युः। एवं कृते राजा दोषैः कायिकैः पातकादिभिरप्यलिप्तो भवति। राज्ञो वा तदभ्युदयनेन नित्यवदेकेन स[द]ब्राह्मणेनाष्टसहस्रं जपं कारयेत्।

वाहनायुधशालासु रत्नाकरादिषु च मासि मासि सौम्ये नक्षत्रे शान्तिं कुर्यात् । अश्वत्थापामार्गसमिधां दधिमधुघृताक्तानामयुतं जुहुयात् । गतायुषोऽप्यायुर्वर्धते । द्यूते व्यवहारे च मन्त्रमेतं जपेन्न पराजितो भवति । त्रिरात्रमुपोष्य निरन्तरं जपेत् । ततश्चरुभोजी बिल्वफलानां मध्वाक्तानामयुतं जुहुयात् । स्वर्णसहस्रं लभते । कुमुदानां दधिमधुघृतानामयुतं जुहुयात् । कन्यां लभते । अनेनैव संवत्सरं चरुभोजी कपिलाघृतेन स्वाग्नौ नित्यमष्टसहस्रमष्टशतं वाऽऽहुतीर्जुहुयात् । सर्वस्मान्महापातकान्मुच्यते । अनेन मलयजसोदपमभिमन्त्र्य ललाटे धारयेत्सर्वे वश्याः स्युः । अपामार्गसमिद्भिरष्टसहस्रं प्रतिजन्मदिने जुहुयादपमृत्युं जयति । लक्ष्मीकामः सूर्यं जपापुष्पैरर्घैराराधयेद्रक्तोष्णीषवसनानुलेपनो भूत्वाऽऽदित्यवारे । भगवानादित्यो महावृष्टिं मुञ्चति । दूरमार्गगामी दश शर्करा गृहीत्वाऽष्टसहस्राभिमन्त्रिता दिक्षु दशसु प्रक्षिप्य गच्छेत् । स तु यावद्गमनं क्षेमी भवति । कर्मणामविघ्नकामो मन्त्रमयुतं जपित्वा कर्माऽऽरभेत । अनायासेन कर्मणामन्तं गच्छेत् । पुत्रकामोऽनेन लक्षमाज्येन जुहुयाद्वंशकरं पुत्रं लभते । यं यं जेतुमिच्छेत्तं तं सिकताकारं विधाय तस्य शिरसि स्थित्वाऽयुतं जपेत्सर्वत्र विजयी जायते । अन्यदपि सर्वमनेन संभवति । मन्त्रप्रभावादेवस्य साक्षात्सिद्धानामेव फलति । अन्येषामुपाया प्रयासा इति मन्तव्यम् । ध्यानम्—

दधानमेकादशधा विभक्त-
देहं विशुद्धस्फटिकप्रकाशम् ।
तेजोनिधिं शूलिनमिन्दुमौलिं
विचिन्तयेत्तत्र सदैव रुद्रम् ॥

सप्तमीमृचमाह—

आरात्ते गोघ्न उत पूरुषघ्ने क्षयद्वीराय सुम्नमस्मे ते अस्तु । रक्षा च नो अधि च देव ब्रूह्यधा च नः शर्म यच्छ द्विबर्हाः ॥ ७ ॥

आरात् ते गोघ्न इति गो–घ्ने उत पूरुषघ्न इति पूरुष–घ्ने क्षयद्वीरायेति क्षयत्–वीराय सुम्नम् अस्मे इति ते अस्तु । रक्ष च नः अधीति च

देव ब्रूहि अधा च नः शर्म यच्छ द्विबर्हा इति द्वि–बर्हाः ॥ ७ ॥

सा० भा० गोघ्नं गोघ्नस्य पूरुषघ्नं पुत्रपौत्रादिपूरुषघ्नस्य क्षयद्वीराय क्षपितभृत्यस्य ते तवोग्रं रूपमारादस्तु दूरे तिष्ठतु । यत्तु सुम्नं त्वदीयं सुखकरं रूपं तदस्मे अस्मास्वस्तु । "घोराऽन्या शिवाऽन्या" इति । यच्छरीरद्वयमुक्तं तयोर्द्वयोर्मध्ये यद्घोरं शरीरं तद्दूरे गच्छतु । शिवं शरीरमत्राऽऽगच्छत्वित्यर्थः । किंच नोऽस्मान्रक्ष सर्वतः पालय । किंच हे देवाधिब्रूह्यस्मानितरेभ्यो यजमानेभ्योऽधिकान्देवेषु ब्रूहि । अधा च अपि च । द्विबर्हा द्वयोर्लोकयोर्वर्धयिता त्वं शर्म यच्छ सुखं देहि ॥ ७ ॥

म० भा० मा० आरात्त इति मन्त्रस्य कुत्सऋषिः । त्रिष्टुप्छन्दः । रुद्रो देवता । आरात्त इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी वक्तव्येति सर्वत्र चतुर्थ्यर्थः । तवात्यर्थे । गाः पुरुषांश्च घ्नतो हिंसतस्तव यत्सुम्नं सुखं गवां पुरुषाणां च हिंसया या तव तृप्तिः साऽऽरादूरे अस्तु । अस्मत्तोऽन्यत्र तथा कुर्वन्क्रीडतु देव इत्यर्थः । हन्तेः 'बहुलं छन्दसि' इति क्विपि उदात्तनिवृत्तिस्वरेण विभक्तेरुदात्तत्वम् । क्षयद्वीरस्य तव यत्सुम्नं तदस्मे अस्मास्वस्त्वित्यर्थः । यत्सुम्नं सुखं तदस्मास्वस्त्विति अहिंसामात्रेणैव । एतेन कृतार्थो देवो न भवतुमर्हतीत्याह—रक्षा च नोऽस्मान् । 'द्व्यचोऽतस्तिङः' इति दीर्घत्वम् । इदं चाध्यास्त्वित्याह । यद्वा रूपमित्यध्याह्रियते । गवादीनां हन्तुस्तव यद्रूपं क्रूरं तदारादस्तु । सुपां सुलुगिति ङे आदेशः । क्षयन्ति निवसन्ति वीराः यस्मिन्नस्मिन्निति क्षयद्वीरो व्याख्यातः । अभिगम्योऽनुग्राहकस्वभावः । सर्वेषामिति यावत् । तादृशस्य तव यत्सुम्नमनुग्राह्यरक्षणमयी तृप्तिः साऽस्मास्वस्त्वित्यर्थः । अधि च देव ब्रूहि । अधिवचनं व्याख्यातम् । किमस्मत्प्रार्थनया देव एव "मा भेष्ट रक्षिष्यामि च" इत्यस्मानाधिपत्येनासकृद्वदत्वित्यर्थः । यद्वा पक्षपातेनास्मभ्यं हि न सर्वलोकसाधारणमिति । अधा च अपि च । 'निपातस्य च' इति दीर्घत्वम् । नोऽस्मभ्यं शर्म सुखं यच्छ देहि । द्विबर्हा लोकद्वयमधिकमैहिकमामुष्मिकं चेत्यर्थः । 'बृह बृहि वृद्धौ' । द्वयोर्लोकयोरपि बृंहते इति द्विबर्हाः । गतिकारकयोरिति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं चेत्यसुन् । 'परादिश्छन्दसि बहुलम्' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वं च । बहुव्रीहिर्वा । नपुंसकैकवचने छान्दसं दीर्घत्वम् । यद्वा देवस्येदं विशेषणम् । इह चामुत्र च सुखस्य वर्धयिता त्वमिति । "द्वयोरेव लोकयोर्वर्धयिता" इत्यन्ये । यद्वा बर्ह इति पक्षनाम । द्विबर्हाः पक्षद्वयावलम्बी । ऐहिकमामुष्मिकं च शर्म यच्छेति ॥ ७ ॥

अथास्य पुरश्चरणम्—त्रिरात्रमुपोष्य त्रिरात्रं निरन्तरं जपेत्। कृतपुरश्चरणो भवति। अनेनाऽऽयुष्कामानामेव नान्येषामित्याहुः। "शतायुः पुरुष उच्यते" इति श्रुतेः। एवं सति इह जन्मनि जन्मान्तरे वाऽऽयुषः क्षयकारणैः कर्मभिर्दोषादयो म्रियन्ते तेषामायुर्वर्धनाय मन्त्रेणानेन प्रयोग उच्यते। नित्यवदनेन स्वाग्नौ सर्पिषाऽष्टसहस्रमष्टशतं वाऽऽहुतीर्जुहुयात्। दूर्वाणामष्टसहस्रं दधिमधुघृताक्तानां जुहुयात्। स्वजन्मनक्षत्रे नित्यमेवाष्टसहस्रं जपेत्। आर्द्रायां विशेषेण प्रत्याद्रं दूर्वापामार्गशमीतिलानां दधिमधुघृताक्तानां प्रत्येकमयुतमाहुतीर्जुहुयात्। रात्रौ यावत्पञ्चसहस्रं जपेत्तावत्प्रदक्षिणाः कुर्यात्। राजा जन्मदिने दूर्वापामार्गादि प्रत्येकमयुतं जुहुयाद्राजा दीर्घायुर्भवति। अशक्तानां सोऽपि होमः। ततोऽप्यन्याशक्तानां जप एव। शुद्धतण्डुलैर्मध्वाज्याक्तैरयुतं जुहुयात्तस्यायुर्वर्धते। मन्त्रेणानेन देवस्योपरि अर्कसुमनोभिरयुतमाराधयेत्। तस्य श्रीर्वर्धते। पश्चिमद्वारालये वा चरुभोज्यधःशायी ब्रह्मचर्यवान् सत्यवचनाशी देवमभितः सहस्रं जपेत्। एवं कृते शतायुः सप्तजन्मसु भवति। अयुतकृत्य भिक्षाहारः प्रशस्त इति। अथ ध्यानम्—

कुर्वाणं संनिधौ देव्या देवमानन्दताण्डवम्।
हुताशनधरं ध्यायेत्पद्मरागाञ्जनसंनिभम्॥

अस्यामिन्नमाह—

स्तुहि श्रुतं गर्तसदं युवानं मृगं न भीममुपहत्नुमुग्रम्।
मृडा जरित्रे रुद्र स्तवानो अन्यं ते अस्मन्निवपन्तु
सेनाः॥ ८॥

स्तुहि श्रुतम् गर्तसदमिति गर्त-सदम् युवानम् मृगम् न भीमम् उपहत्नुम् उग्रम्। मृड जरित्रे रुद्र स्तवानः अन्यम् ते अस्मत् नीति वपन्तु सेनाः॥ ८॥

सा० भा० हे मदीयवचः श्रुतं प्रसिद्धं रुद्रं स्तुहि। कीदृशम्। गर्तसदं गर्तसदृशे हृदयपुण्डरीके सर्वदा तिष्ठन्तम्। "ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति" इति स्मृतेः। युवानं नित्यतरुणम्। उपहत्नुमुग्रं प्रलयकाले सर्वं जगत्संहर्तु-

युग्ररूपिणम् । तत्र दृष्टान्तः । भीमं मृगं न । भयंकरं सिंहमिव । यथा गज-विदारणाय उग्रः सिंहो भवति तद्वत् । हे रुद्र स्तवानोऽस्मद्वचसा स्तूयमानो जरित्रे जरणशीले दिने दिने क्षीयमाणेऽस्मच्छरीरे मृड सुखं कुरु । ते त्वदीयाः सेना अस्मदन्यं वैरिणं निवपन्तु विनाशयन्तु ॥ ८ ॥

म० भा० भा०स्तुहि श्रुतमित्यस्य वैयाघ्र ऋषिः । त्रिष्टुप् छन्दः । रुद्रो देवता । विग्रहस्यात्युग्रत्वाद्घोरया पूर्वार्धेन देवं परोक्षीकृत्याऽऽह—स्तुहि श्रुतमिति । आत्मन एवायमन्तरात्मनः प्रैषो विग्रवे च वाक्यम् । हे मदीयान्तरात्मन्स्तुहीति । यद्वा पुरुषव्यत्ययः । ईदृशं त्वां स्तवानीति । श्रुतं ख्यातयशसम् । गर्तसदं गर्तमिति रथनाम तत्र सीदति तिष्ठतीति त्रिपुर-दहनादाविति गर्तसत् । यद्वा हृदयाभ्यन्तरं गर्तम् । केचिदाहुः—'गिरति कवलयति विश्वमिति गर्ते विश्वस्याधारकत्वेनोविशेषः कश्चित्' इति । अन्य आहुः—'गीर्यन्तेऽग्निना भक्ष्यन्ते प्रजा अत्रेति गर्ते श्मशाने' इति । 'शब्दधानाकाशो गर्तम्' इत्यपरे । युवानं नित्यतरुणम् । 'युवा पिता स्वपा रुद्र एषाम्'' इति च मन्त्रान्तरम् । मृगं न भीमम् । मृगः सिंहादिः सिंह एव वा मृगराटमिव भीमं भयंकररूपम् । उपरिष्टादुपचारत्वादुपमार्थीयो नशब्दः । उपहत्नुम् । उपसंहर्तव्यानां शत्रुप्रभृतीनामुपसंहरणायोद्यतम् । 'कृहनिभ्यां क्नुः' इति क्नुप्रत्ययः । छान्दसस्तकारोपजनः । उग्रम् । अनभिभवनीयमुद्गूर्णं च । "उपसंहर्तु मृत्युम्" इति केचित् । उग्रं मृत्युसदृश-मित्ययों वेदितव्यः । एवंविधं भगवन्तं स्तुहीति । द्वितीयोऽर्धर्चः प्रत्यक्षकृतो देवसंकीर्तनेन किंचिद्दयपेतत्वात्तु भयस्य । अत्र देवसकाशात्सुखमाशास्ते । मृड मृडय सुखय । पूर्ववद्दीर्घत्वम् । जरित्रे स्तोत्रे । पूर्ववत्संप्रदानत्वाच्चतुर्थी । जरितारं मां मृडयेत्यर्थः । 'जॄष् वयोहानौ' दिवादिः । त्वरादिराधृषीयः स्तुतिकर्मा छन्दसि । उदात्तवता इति विभक्तेरुदात्तत्वम् । स्तवानः स्तोतव्य-स्तवम् । रुध्यानच् स्तुत्र इति विधीयमानो बहुलवचनात्केवलादपि भवति न च भवति । किंच तव सेना अनुचरसंघाता जगत्क्षोभकारिणो मरीचिनि-श्च्या वाऽस्मदस्मत्तोऽन्यमन्यत्र निवपन्तु निघ्नन्तु । निवपतिर्वधकर्मा ॥८॥

अथास्य पुरश्चरणम् । एकरात्रमुपोष्य त्रिरात्रं निरन्तरं जपेत् । कृतपुरश्च-रणो भवति । वैकङ्कतसमिधा विषतैलाक्तानां श्मशानाग्नौ लक्षं जुहुयात् । शत्रवो नश्यन्ति । शत्रुनामग्रहणं कृत्वा देवस्य संनिधौ भस्मपाणिरयुतं जपेत् । तस्य शत्रोर्महाज्वरो भवति । श्वेतसिद्धार्थैरयुतं जुहुयात् । शत्रोर्मसूरिका

1 म. क. रूपधारिणम् ।

जायन्ते साग्निरेव भिद्यते । शत्रोर्गृहक्षेत्रादिषु मन्त्रेणानेनावटं खानयित्वा तत्र फलं रोमास्थिशर्करादिकं स्थापयेत् । तस्य शीघ्रं नाशो भवति । ध्यानम्—

उद्यद्भास्करकोटिप्रकाशमादीप्तदहनमूर्धानम् ।
अम्बरनिकषं भीमं ध्यायेदभयं शिवं सुरौघनुतम् ॥

शरभाकृतिर्देवो ध्यातव्य इति केचित् ।

नवमीमृचमाह—

परि णो रुद्रस्य हेतिर्वृणक्तु परि त्वेषस्य दुर्मतिरघायोः । अव स्थिरा मघवद्भ्यस्तनुष्व मीढ्वस्तोकाय तनयाय मृडय ॥ ९ ॥

परीति नः रुद्रस्य हेतिः वृणक्तु परीति त्वेषस्य दुर्मतिरिति दुः–मतिः अघायोरित्यघ–योः अवेति स्थिरा मघवद्भ्य इति मघवत्–भ्यः तनुष्व मीढ्वः तोकाय तनयाय मृडय ॥ ९ ॥

सा० भा० हन्यतेऽनयेति हेतिरायुधं रुद्रस्य हेतिर्नोऽस्मान्परिवृणक्तु परितो वर्जितान्करोतु । कदाचिदपि मा विध्यत्वित्यर्थः । त्वेषस्य क्रोधोज्ज्वलितस्याघायोरघं पापं प्रहाररूपमिच्छतो रुद्रस्य या दुर्मतिरशुभबुद्धिः साऽप्यस्मान्परिवृणक्तु । स्थिरा विरोधिनाशनाय या दृढदुर्मतिरस्ति तां मघवद्भ्यो हविर्लक्षणधनयुक्तेभ्यो यजमानेभ्यः सकाशादवतनुष्वावततामपनीतां कुरु । हे मीढ्वः कामाभिवर्षक तोकायास्मत्पुत्राय तनयाय तदीयपुत्राय च मृडय सुखं देहि ॥ ९ ॥

भ०भा०भा० परि णो रुद्रस्येत्यस्य छन्दस्त्रिष्टुप्। ऋषिर्देवता च भगवानेव। अत्रापि विग्रहस्य पूर्ववदुग्ररूपत्वात्परोक्षप्रत्यक्षकृतत्वमर्धर्चयोर्वाक्यभेदश्च। परि णो रुद्रस्येति। हन्यतेऽनयेति हेतिरायुधम्। 'ऊतियूति' इत्यादौ क्तिन्नोदात्तो निपातितः। नोऽस्मान्रुद्रस्य हेतिः परिवृणक्तु सर्वतो वर्जयतु। पुत्रपौत्रसहितानित्यर्थः। 'वृजी वर्जने' रौधादिकः। 'उपसर्गाद्बहुलम्' इति णत्वम्।

१ ख. 'नाशिनीह' ।

किंच त्वेषस्य क्रोधोज्ज्वलितस्य देवस्य। 'त्विष दीप्तौ' पचाद्यच्। अघा-योरघं व्यसनं पुरुषाणां पापकारिणामिच्छतीत्यघायुः। 'छन्दसि परेच्छाया-मपि' इति क्यच्। 'अश्वाघस्याऽऽत्' इत्यात्वम्। 'क्याच्छन्दसि' इत्युप्रत्ययः। तादृशस्य देवस्य या दुर्मतिर्निग्रहात्मिका बुद्धिः सा चास्मान्परिवृणक्तु निग्राह्याः पापकर्मिणो वयं मा भूमेति प्रार्थितं भवति। कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन मतिशब्देऽन्तोदात्तत्वम्। 'मन्त्रे वृष' इति क्तिन उदात्तत्वात्। किंच स्थिरा स्थिरम्। 'सुपां सुलुक्' इति द्वितीयैकवचनस्याऽऽकारः। धनुषि वर्तते स्थिरत्वयोगात्। "इमा रुद्राय स्थिरधन्वने" इत्यादौ च दर्शनात्। अवतानस्य च ज्याविषयत्वात्। अयमर्थः। स्थिरधनुरवतनुष्वावततज्यं कुरु। शिथिलयेत्यर्थः। यद्वा वचनव्यत्ययेनैकस्मिन्बहुवचनम्। 'शेश्छन्दसि' इति शेर्लोपः। स्थिराणि धनूंष्यवततज्यानि करोषि। सन्त्येव वा देवस्य कार्यवशेन बहूनि धनूंषि तानि सर्वाण्यवतनुष्वेति। क्षेमाय प्रार्थयामः। मघवद्भ्यो मघवदर्थम्। मघमिति धननाम। हविर्लक्षणेन धनेन तद्वन्तो मघवन्तस्तदर्थं त्वं धनुरवतनुष्व। तान्मा हिंसीरित्यर्थः। को नाम मघवतो हिनस्तीति चेत्। अयं भावः। यथा हविष्मन्तो वयं निर्भयास्तव यष्टारः स्याम तदर्थमवतनुष्वेति। अपर आह—"स्थिरग्रहणेन दुर्मतिर्विशिष्यते। या स्थिरा निश्चलरूपा दुर्मतिरस्मै न दातव्या" इति। तां मघवद्भ्योऽवतनुष्व मघवतां कृते तां शिथिलय। मघवत्सु तादृशमध्यवसायं मा कृथा इति यावत्। स्थिरशब्दात् 'सुपां सुलुक्' इति द्वितीयैकवचनस्य लुक्। सांहितिको वा मकारस्य लोपः। "स इमन्द्रा स्थिति" यथाऽनवधारणाद्यथाश्रुतमेव पदकारा मन्यन्ते। इदं चापरं याचामहे। हे मीढ्वः सेक्तः। व्याख्यातो मीढ्वान्। 'मतुवसोः' इति रुत्वम्। तोकाय पुत्राय तनयाय तत्पुत्राय च मृडय सुखय। पूर्ववत्कर्मणः संप्रदानत्वम्। 'मृड सुखने' इगुपधलक्षणः कः। मृडं करोतीति णिच्। यद्वा हेतुमण्णिचि 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति लघूपधलक्षणो गुणो न क्रियते॥९॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वा नव दिनानि प्रतिदिनमष्टसहस्रं जपेत्। कृतपुरश्चरणो भवति। अनेन पुत्रकामानामेव कर्तव्यम्। एतद्दपि गुप्तं कुर्यात्। दावानलदग्धस्य पलाशखदिरादेः समिधां दधिमधुघृताक्ता पश्चिमद्वारे शिवालये त्वयुतं जुहुयात्। शिवसदृशं पुत्रं लभते। देवालयेऽश्वत्थच्छायायामात्मगृहगोष्ठयोर्वाऽऽर्द्रायाममावास्यायां वा कृष्णपक्षेऽष्टम्यां वा प्रारम्भः। पूर्वेद्युरुपभोगिनौ दम्पती भवतः। प्रतिमन्त्राक्षरं कलशांस्तन्तुवेष्टिताक्षतपूर्णान्प्रतिष्ठाप्य तेषां मध्ये कुम्भमुच्चैस्तरं निधाय तस्मिन्देवं

सोमभावाहयेत्। 'आयातु भगवान्कैलासात्' इत्यावाह्य गन्धादिभिरभ्यर्च्य ततः पूर्ववन्मध्यकलशमारभ्य प्रतिकलशं मन्त्रादित एकैकमक्षरं न्यसेत्। ततो नवसहस्रं जपेत्। तत उद्देशकाष्ठैः इध्माकाष्ठाज्याभ्यां मधुपृक्तानामष्टसहस्रं हुत्वा तन्मात्रमाज्येन च हुत्वा तत आदिकलशमारभ्य तत्तदक्षररूपिणं भगवन्तं स्मरन्स्नापयेत्। एवमासनमेतं प्रतिष्ठाप्य कुम्भजलेन च स्नापयित्वा ब्राह्मणानष्टसहस्रमष्टशतं वैकशतमन्ते भोजयेत्। तत्र कलशवस्त्रगोधादीनामाचार्याय दत्त्वा तं भोजयित्वा दक्षिणाकाले पञ्चनिष्कं त्रयं वा दद्यादेवमुपाया दक्षिणायाः किंचिदपि न्यूनं न भवेदेवं दत्त्वा दम्पती भुञ्जीयातामेवं तयोः पुत्रः चिरतमो दीर्घायुरुत्पद्यते। अथ पूर्वोक्तकर्माशक्तावपरमुच्यते- अशक्तो मन्त्रमिमं जपेत्पश्चिमद्वारे। देवालयेऽहोरात्रं प्रदक्षिणं कुर्यात्। उदयात्प्रभृत्यास्तमयादस्तमयात्प्रभृत्योदयात्तत्र विप्रो यदि विषयेऽशक्ता न सन्ति चेच्छक्तः स्वयमेवात्मानं मत्वा कुर्वन्न नश्यति। तस्मात्पुरश्चरणयुक्तो गुरुरप्रमत्तः कुर्यादिति। अशक्तानां भजतामपानामगतीनामनुग्रहं वक्ष्यामः। अष्टशतमेकचत्वारिंशतमेकविंशतिं वा दिनानि दीक्षितवा चरुभोजी पश्चिमद्वारालये प्रतिदिनमष्टशतं जपेत्। प्रदक्षिणमष्टशतं कुर्यात्। नित्यवदश्वत्थस्य पूर्वोत्तरमूलादारभ्याष्टसहस्रं जपेत्। अश्वत्थचतुर्दिक्षु प्रतिदिनमष्टसहस्रं जपेत्। एवं समाप्य यावच्छक्ति तावद्वा ब्राह्मणान्दीक्षायुक्तान्भोजयेदेव कुले वंशकरं पुत्रं लभत इति। ध्यानम्—

गजचर्मावृततनुं स्फुरत्प्रहरणोज्ज्वलम्।
सर्वपापहरं ध्यायेद्देवं कुञ्जरभेदिनम्॥ इति।

दशमीमृचमाह—

मीढुष्टम शिवतम शिवो नः सुमना भव। परमे वृक्ष आयुधं निधाय कृत्तिं वसान आ चर पिनाक बिभ्रदा गहि॥ १०॥

मीढुष्टमेति मीढुः—तम शिवतमेति शिव—तम शिवः नः सुमना इति सु—मनाः भव। परमे वृक्षे आयुधम् निधायेति नि—धाय कृत्तिम् वसानः एति चर पिनाकम् बिभ्रत् एति गहि॥ १०॥

सा० भा० हे मेढुष्टमातिशयेन सेचक कामाभिवर्षक हे शिवतमातिशयेन शान्तस्वरूप। नोऽस्मान्प्रति शिवः शान्तः सुमनाः सौमनस्येन स्नेहेन युक्तश्च भव। आयुधं त्रिशूलादिकं परमेऽत्युन्नते वृक्षे वटाश्वत्थादिरूपे निधाय यथाऽस्माभिर्न दृश्यते तथाऽवस्थाप्य कृत्तिं वसानो व्याघ्रचर्ममात्रं परिदधान आचरास्मदाभिमुख्येनाऽऽगच्छ। आगच्छन्नपि पिनाकं बिभ्रद्भूषणार्थं धनुर्मात्रं हस्ते धारयन्बाणादिकं परित्यज्याऽऽगह्यागच्छ ॥ १० ॥

म०भा०भा० मीढुष्टमेत्यस्य वैराज ऋषिः। पञ्चपदा त्रिष्टुप्छन्दः। यथाहुः—"चतुर्भिरष्टाक्षरैर्द्वादशाक्षरेण चैकत्रिष्टुप्" इति। तत्र तृतीयव्यतिरिक्ताश्चत्वारोऽष्टाक्षराः। देवता शंभुरेव।

मीढुष्टमेति। हे मीढुष्टमातिशयेन सेक्तः। उत्तमपुंस्त्वेति यावत्। व्याख्यातं चेदम्। हे शिवतमातिशयेन शिवंकर। प्रथमस्याऽऽमन्त्रितस्याविद्यमानत्वान्न द्वितीयमपीदं निहन्यते। द्वयोः पाणिकपाद्युदात्तत्वम्। इत्थं देवेन कर्तव्यमित्याह—नोऽस्माकं सम्बन्धास्माकीनो भूत्वा शिवः सुमनाः भव। अस्माकमपि शिवं कुर्वस्माकमपि शोभनं मनः कुरु। उपकरोमीत्येवं वर्तस्वेति यावत्। 'सौमनसी' इत्युत्तरपदाद्युदात्तत्वम्। तदर्थमित्थं देवेन कर्तव्यमित्याह—परम उच्छ्रिते वटकर्णिकारादौ त्वदीये वृक्ष आयुधं त्रिशूलादिकं भीषणं निधाय क्षेपं निक्षिप्य। यत्र निहितं वयं न पश्यामः। यद्वा परमे दूरप्रदेशे वृक्षादावस्मदृष्टिगोचरे निधाय कृत्तिं वैयाघ्रं चर्म वसानः परिदधान आचर वर्तस्व। यद्वाऽस्मदाभिमुख्येनाऽऽगच्छ। वसेरनुदात्तेत्वाल्लसार्वधातुकानुदात्तत्वम्। किंचाऽऽगच्छंस्त्वं पिनाकं केवलं ज्याबाणरहितं दण्डमात्रं भूषणमात्रं हस्ते बिभ्रदागहि। आगच्छास्मान्प्रति। गमेः 'बहुलं छन्दसि' इति शपो लुक्। बिभर्तेः शतरि 'अभ्यस्तानामादिः' इत्याद्युदात्तत्वम् ॥१०॥

अथास्य पुरश्चरणम्—एकरात्रं पञ्चदशसहस्रं जपेत्कृतपुरश्चरणो भवति। अर्थनाशभये प्राणसंशये घोराग्निभये वा चोरादिभये केवलाज्येन पञ्चसहस्राहुतीर्जुहुयात्। तेभ्यो मुच्यते। ध्यानम्—

मङ्गलायतनं देवं युवानमतिसुन्दरम्।
ध्यायेद्वनचराकारमाच्छन्नं पिनाकिनम् ॥ इति।

एकादशीमृचमाह—

विकि॑रिद॒ विलो॑हित॒ नम॑स्ते अस्तु भगवः। यास्ते॑

१ ख. ग. ङ. "मेऽभ्युपनं। २ ग. ङ. "स्यादेस्परि नि"।

सहस्रं॑र हे॒तयो॒ऽन्यम॒स्मन्नि व॑पन्तु ताः ॥ ११ ॥

विकि॑रिदेति॒ वि—कि॒रि॒द॒ विलो॑हितेति॒ वि—लो॒हि॒त॒ नमः॑ ते

अ॒स्तु॒ भ॒ग॒व॒ इति॑ भग—व॒ः । याः ते॒ स॒हस्र॑म् हे॒तयः॑ अ॒न्यम्

अ॒स्मत् नीति॑ व॒प॒न्तु॒ ताः ॥ ११ ॥

सा०भा० कीर्यन्ते भक्तानां संनिधौ बहुधा प्रक्षिप्यन्त इति किरयो धनानि तानि ददातीति किरिदः । विशेषेण किरिदो विकिरिदः । विलोहितो लोहित्यरहित श्वेत इत्यर्थः । अत एव मान्त्रिकाः पञ्चाक्षरध्याने स्मरन्ति—“ध्येयो मुक्तापरागामृतरसकलिताद्रिप्रभः” इति । यद्वा—विशेषेण लोहितो विलोहितः । अत एवाष्टाक्षरध्याने स्मरन्ति—“ काञ्चनाभो ध्येयः पद्मासनस्थः ” इति । भगवो भगवन्षड्गुणसंपन्न । भगवच्छब्दस्य षड्गुणवाचित्वं स्मर्यते—

ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ।
ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा ॥ इति ।

प्रकारान्तरेण भगवच्छब्दनिर्वचनं च—

उत्पत्तिं च विनाशं च भूतानामागतिं गतिम् ।
वेत्ति विद्यामविद्यां च स वाच्यो भगवानिति ॥

यथोक्तविशेषणत्रयविशिष्ट हे रुद्र ते तुभ्यं नमोऽस्तु । ते तव सहस्रं सहस्रसंख्याका या हेतयो यान्यायुधानि सन्ति ताः सर्वा अस्मदन्यं विरोधिनं निवपन्तु विनाशयन्तु ॥ ११ ॥

म०मा०भा० विकिरिदेत्यस्य मन्त्रस्य ऋषिः पुलहः । छन्दोऽनुष्टुप् । शंभुर्देवता ।

विकिरिदेति । हे विकिरिद विकिरिदशब्दो व्याख्यातः । किरतिर्हिंसाकर्मा किरिं हिंसां ददातीति किरिदान्यायुधानि तद्रहितो वा विकिरिदः । परमार्थतः परपीडनान्यायुधानि तव न सन्तीति भावः । यद्वा विविधं हिंसन्ति प्राणिन इति विकिरयः पापन्याधयः संसाराद्यस्तेषां दाता खण्डयिता विकिरिदः । ‘ दो अवखण्डने ’ । आमन्त्रिताद्युदात्तत्वम् । विकीर्णपूर्वहन्तव्यान्खण्डयतीति विकिरिदेति केचित् । हे विलोहित । विगत लोहित्यमर्थे यस्य स विलोहितः । अर्थे नीलोऽर्धोऽन्यतरे लोहित इति कृत्वा । उक्तं च—“दरिद्रनीललोहितः” इति । “पुरुषं कृष्णपिङ्गलं” इति च मन्त्रान्तरम् । केचिदाहुः—

विगतं लौहित्यं कालुष्यं स विलोहितः निर्विकार इति । परमार्थतस्तव विकारहेतवः क्वापि न सन्ति । दूरे हि मन्युप्रभृतयो विकाराश्चित्तकालुष्यप्रभवाः । यत्राऽऽयुधानि गृह्णीरंस्तैश्च प्राणिनो निगृह्णीरन्निति भावः । एतदेव प्रकटयन्नाह—भगशब्दस्य षड्गुणवाचित्वं स्मर्यते—

उत्पत्तिं च विनाशं च भूतानामागतिं गतिम् ।
वेत्ति विद्यामविद्यां स च वाच्यो भगवानिति ॥

भगवो हे भगवंस्तुभ्यं नमोऽस्तु ।

ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः ।
ज्ञानवैराग्ययोश्चापि षण्णां भग इतीरणा ॥

'मतुवसो रु' इति रुत्वं पूर्वपदाद्युदात्तत्वं प्रथमयोरामन्त्रितयोः । एवमेकमप्यायुधं परमार्थतस्तव नास्त्यथापि जगदुपसंहारादौ यास्ते सहस्रं हेतयो यानि सहस्रसंख्याकान्यायुधानि विद्यन्ते ता अस्मदस्मत्तोऽन्यं निवपन्तु निघ्नन्तु त्वत्प्रसादात् । यद्वा कोऽपि विकारहेतुः परमार्थतस्तव नास्ति तथापि यास्ते सहस्रं हेतयो हिंसा निष्कर्मणां निग्रहप्रकारास्ता अस्मत्तोऽन्यं निवपन्तु पीडयन्तु । निग्राह्या वयं तव मा भूमेति प्रार्थयते ॥ ११ ॥

अथास्य पुरश्चरणम्—त्रिरात्रं चरुभोजी दशसहस्रं जपेत् । तदन्ते दशसहस्रं प्रदक्षिणाः कुर्वञ्जपेत् । कृतपुरश्चरणो भवति । अनेन महाजनविरोधे सकलसंपातं दधिमधुघृताक्तानां समिधामयुतं जुहुयात् । भयं न भवति । सर्वाञ्जेतुकामोऽपामार्गसमिधां कापिलाज्यसिक्तानां शतसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् । एतेनैव वराहादयो वश्या भवन्ति । तिरश्चो जेतुकामो बिल्वसमिधां दधिमधुघृताक्तानां शतसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् । अपो जेतुकामो जलस्य मध्य आत्माग्निमाधाय कापिलेन पयसा शतसहस्रमाहुतीर्जुहुयात् । अद्भ्यो भयं न जायते । एवमन्यदपि यद्यज्जेतुकामो भवति तत्तन्नामग्रहणं कृत्वा कापिलाज्येन शतसहस्रं जुहुयात् । तत्तत्सर्वं जयति । ततो ध्यानम् ।

प्रसन्नवदनं सौम्यं रश्मिवोद्गाढमण्डनम् ।
अम्बया सहितं ध्यायेत्सुरसंघैरभिष्टुतम् ॥ इति ॥

द्वादशीमृचमाह—

सहस्राणि सहस्रधा बाहुवोस्तव हेतयः । तासामीशानो भगवः पराचीना मुखा कृधि ॥ १२ ॥

सहस्राणि सहस्रधेति सहस्र—धा बाहुवोः तवं हेतयः । तासाम्
ईशानः भगव इति भग—वः पराचीना मुखा कृधि ॥१२॥

इति रुद्राध्याये दशमोऽनुवाकः ।

सा०भा० हे रुद्र तव बाहुवोर्हस्तयोर्हेतयः सहस्रधा सहस्रप्रकाराः सहस्राणि सहस्रसंख्याका विद्यन्ते । धनुः खड्गाङ्कुशशूलादिरित्येवं जातिभेदेन सहस्रप्रकारत्वम् एकैकस्यां जातौ बहवः सहस्रसंख्याकाः । हे भगवः षड्गुणोपेत त्वमीशानः समर्थः संस्तासां हेतीनां मुखानि शल्यानि पराचीना कृधि अस्मत्तः पराङ्मुखानि कुरु ॥ १२ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

भ०भा०भा० सहस्राणि सहस्रधेत्यस्य नारद ऋषिः । कण्वो वा ऋषिः । अनुष्टुप् छन्दः । रुद्रो देवता । राजोपद्रवशान्तौ विनियोगः ।

सहस्राणि सहस्रधेति । सहस्राणि बहुतराः सहस्रधा सहस्रप्रकारास्तव बाह्वोरवस्थिता हेतय आयुधानि । द्विवचनमतन्त्रमित्युक्तम् । यद्वा सत्स्वपि बहुषु सायुधेषु बाहुद्वयमेव प्रहारे व्याप्रियत इति बाह्वोरित्युक्तम् । तन्वादीनां 'छन्दसि बहुलं' इत्युवङादेशः । एकैकस्या एव वा सहस्रसंख्योपपद्यते । एकैकैव सहस्रं तव बाह्वोर्हेतय इति । अथ तव बाह्वोर्या हेतयो हिंसाप्रकाराः सहस्राणि सहस्रधा च सन्तीति । हे भगवस्तासां हेतीनां मुखा मुखानि पराचीनान्यस्मान्प्रत्यनभिमुखानि कृधि कुरु । तासां वा हिंसानां मुखानि उपक्रमानस्मदनभिमुखान्कुरु । ईशानस्त्वं सर्वेश्वरः । तासां वा हेतीनामीशानः प्रयोक्तुमुपसंहर्तुं यथेष्टविषये च प्रवर्तयितुं समर्थस्त्वमिति तासां मुखानि पराचीनानि कुर्विति गम्यत एव । 'शेश्छन्दसि' इति शेर्लोपः । करोतेर्लोटि 'बहुलं छन्दसि' इति विकरणस्य शपो लुक् धिभावश्च । ईशेरनुदात्तेत्त्वाल्लसार्वधातुकानुदात्तत्वम् ॥ १२ ॥

अथास्य मन्त्रस्य पुरश्चरणमुच्यते—कृच्छ्रार्धं चरित्वा पञ्चदशसहस्रं जपेत् । कृतपुरश्चरणो भवति । अनेन मन्त्रेण पुरुषाणां राजोपद्रवशान्तिं कुर्यात् । शाल्मलीवैकङ्कतसमिद्भिर्व्रीहिपललिकानि सर्पिःसिक्तान्ययुतं जुहुयात् । उपद्रवा नश्यन्ति । भगवतो दक्षिणामूर्तेः संनिधौ शतसहस्रं जपेत् । प्रधानपुरुषमारणे वल्मीकमृत्तिकालिङ्गं कृत्वाऽनेन मन्त्रेण यावज्जीर्णमभि-

पिष्टेचवस्तां मृदमादाय नद्यां प्रक्षिप्य तत्तीरे स्नात्वा शुद्धतण्डुलैर्घृताक्तैरयुतं जुहुयात् । तस्य मरणमुपशाम्यति । महाकान्तारगामी यस्त्वष्टसहस्रमभिमन्त्र्य सर्वं तेन शरीरमवलिप्य गच्छेत् । तस्य क्वापि भयं न भवति । कृष्णचतुर्दश्यां रात्रौ श्मशाने बिडालमांसेन सौदनेन बलिमुपहरेत् " राक्षसेभ्यो बलिमुपाहरामि " इति । ततस्तेभ्यो भयं न विद्यते । महीशास्तुः कोपोपहतानां सुवर्णमहाशास्तुः संनिधावनेनाष्टसहस्रमाज्येन जुहुयात् । कुक्कुटमांसेन बलिमुपहरेत् । तत्र नववसनानि सुवर्णादिकं च होमस्य दक्षिणां दद्यात् । निष्कमथैकं वा शाटकशतभागो वा दातव्य इति । अन्येषामपि दैवोपहतानामनेन मन्त्रेण सर्पिषाऽष्टसहस्रं जुहुयात् । देवोपद्रवा नश्यन्ति । ततो ध्यानम्—

सर्वपापहरं देवं सर्वाभरणभूषितम् ।
सर्वायुधधरं ध्यायेत्सर्वलोकमहेश्वरम् ॥

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्ये श्रीरुद्रप्रश्ने दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

इति दशमोऽनुवाकः ।

भा० मा० दशमेऽनुवाके ऋग्रूपाः केचिन्मन्त्रा उक्ताः । अथैकादशे शिष्टा ऋचः शिष्टानि यजूंषि चोच्यन्ते । तत्राऽऽदौ दशसंख्याका ऋचः ।

तत्र प्रथमामृचमाह—

सहस्राणि सहस्रशो ये रुद्रा अधि भूम्याम् । तेषाꣳ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ १ ॥

सहस्राणि सहस्रश इति सहस्र—शः ये रुद्राः अधीति भूम्याम् । तेषाम् सहस्रयोजन इति सहस्र—योजने अवेति धन्वानि तन्मसि ॥ १ ॥

भा० मा० भूम्यामधि भूमेरुपरि, ये रुद्राः सहस्रशः सहस्रप्रकाराः सहस्राणि सहस्रसंख्याकाः सन्ति । सहस्रश इति जात्युक्तिः । विनायकप्रमथशैलादयो जातिभेदास्ते सर्वेऽपि रुद्रविशेषाः । तत्राप्येकस्यां जातौ बहुभिः सहस्रैः संख्याता मूर्तिविशेषास्तेषां सर्वेषां धन्वानि धनूंषि सहस्रयोजनेऽस्मत्तः सहस्रयोजनव्यवहितदेशेऽवतन्मसि अवततज्याकानि स्थापयामः ॥ १ ॥

म०भा०भा०सहस्राणि सहस्रश इत्यानुष्टुभोऽनुवाकोऽवतानसंज्ञको दशर्चः। तेषां सहस्रयोजन इति सर्वत्रानुषज्यते। जपादावाद्यन्तयोस्त्वाम्नायते। नमो रुद्रेभ्य इत्यादीनि त्रीणि यजूंषि। अत्राऽऽहुः—"ब्रह्मणा प्रार्थितेन देवेन सृष्टा देवतुल्या रुद्राः सर्वेषां स्थावरजङ्गमानां रक्षणपोषणोपसंहारादि कुर्वाणाः कर्मानुरूपं फलं प्रापयन्तः सर्वत्र ब्रह्माण्डे नानारूपा वायुभूता रश्मिमनुष्यादिरूपाश्चाधिवसन्ति त इदानीं प्रसाद्यन्ते"। अन्ये त्वाहुः—"देवोऽयमनुग्राहकत्वेन शतधा सहस्रधा शतसहस्रधाऽऽत्मानं विभज्य प्रत्येकं दर्शनाभिमतप्रदानादिकमनुग्रहं करोति। ते च तथा विभक्ता अनादौ संसारेऽसंख्याता अनुग्रहाय जगतः प्रवर्तन्ते। तानभिकृत्यैते मन्त्राः प्रवर्तन्ते" इति। अन्ये त्वाहुः—"संहर्तुर्देवस्य कोपात्प्रविस्फुलिङ्गाः प्राणिनोऽभिमन्यमानाः सर्वेषु लोकेषु संचरन्ति तेषामियं प्रसादना" इति। "रुद्रसदृशा गणेश्वरा रुद्राः" इत्यपरे। तत्राऽऽदौ चतुर्णां मन्त्राणां दुर्वासा ऋषिः। शेषाणां देवल ऋषिः। अनुष्टुप् छन्दः। सर्वेषां रुद्र एव देवता।

तत्र प्रथमा। सहस्राणि सहस्रश इति। सहस्राणि अनेकसहस्रपरिमाणाः। सहस्रशः सहस्रं सहस्रं भूत्वाऽवस्थिताः। 'संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्' इति शस्। एकैकशोऽनेकसहस्रप्रकारापरिमिता अनेकसहस्रात्मानः सन्तो ये रुद्रा अधि भूम्यां भूमेरुपरि वर्तन्ते। अधिरुपरिभावे। यद्वा 'अधिरीश्वरे' अधि भूम्याम्। भूमेरीश्वरा इत्यर्थः। 'अधिरीश्वरे' इति कर्मप्रवचनीयत्वम्। यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनमिति सप्तमी। कर्मानुरूपं प्राणिनो निगृह्णन्तोऽनुगृह्णन्तश्च ये पृथिव्यामीशितृत्वेन वर्तन्ते तेषां धन्वानि धनूंषि अवतन्मसि अवतन्मः अवततज्यानि कुर्मः। 'इदन्तो मसि'। स्तुतिभिर्नमस्कारैर्हविर्भिश्च प्रसादयामस्ततोऽन्यथा धनूंष्यवततज्यानि शान्ता भवन्तीति भावः। सहस्रयोजने योजनानां सहस्रं सहस्रयोजनम्। अष्टौ धनुःसहस्राणि योजनम्। अयमर्थः। यन्नाहमस्मि तत्र समन्तात्सहस्रयोजनादर्वाग्वर्तमानानां तेषां धनूंष्यवतन्मस्ततः परस्तात्त्वधिज्यधन्वान एव तिष्ठन्त्विति। अथवा योजनानां सहस्रमपीत्य वर्तमानानामपि तेषां धनूंष्यवतन्मः किं पुनस्ततोऽर्वाग्वर्तमानानामिति ॥१॥

द्वितीयामृचमाह—

अस्मिन्महत्यर्णवेऽन्तरिक्षे भवा अधि ॥ २ ॥

अस्मिन् महति अर्णवे अन्तरिक्षे भवाः अधि ॥ २ ॥

सा० भा० अस्मिन्नुपपत्याने महत्यर्णवे महासमुद्रवद्रये योदेऽन्तरिक्षेऽपि-

श्रित्य वर्तमाना भवा रुद्रमूर्तिविशेषा ये सन्ति तेषां सहस्रयोजन इत्याद्युक्तार्थमुत्तरार्धं द्वितीयादिषु नवमान्तास्वृक्ष्वनुषज्यते । तदनुषङ्गद्योतनायैव दशम्यामृचि पुनः पठितम् ॥ २ ॥

म० भा० भा० अथ द्वितीया । अस्मिन्महत्यर्णव इति य इत्यध्याह्रियते । अस्मिन्महति अधिकेऽर्णवे । अर्णसा बहुधुदकेन तद्वति । अन्तरिक्षे । ' अर्णसो लोपश्च ' इति मत्वर्थीयो वप्रत्ययः । अधि उपरि वर्तमाना अन्तरिक्षस्येश्वरा वा ये भवा रुद्राः । तेषामित्यादि गतम् । अथवा "अर्णवे समुद्रे अन्तरिक्षे च ये भवा " इत्येके । द्यावापृथिव्योरन्तरा मध्ये क्षियति निवसतीत्यन्तरिक्षम् । पृषोदरादिः ॥ २ ॥

तृतीयामृचमाह—

नील॑ग्रीवाः शितिक॒ण्ठाः श॒र्वा अ॒धः क्ष॑माच॒राः ॥ ३ ॥

नील॑ग्रीवा॒ इति॒ नील॑—ग्री॒वाः॒ शि॒ति॒क॒ण्ठा॒ इति॑ शि॒ति—क॒ण्ठाः॒ श॒र्वाः॒ अ॒धः क्ष॒मा॒च॒राः ॥ ३ ॥

सा० भा० ग्रीवायामेकस्मिन्प्रदेशे नीलवर्णा नीलग्रीवाः प्रदेशान्तरे श्वेतवर्णाः शितिकण्ठास्तादृशाः शर्वा रुद्रमूर्तिविशेषाः । कीदृशाः । अधः क्षमाचरा भूमेरधस्तात्पातालेषु संचरन्ति तेषामित्यादि पूर्ववत् ॥ ३ ॥

म० भा० भा० अथ तृतीया । नीलग्रीवा इति । अत्रापि य इत्यध्याह्रियते । नीलग्रीवाः शितिकण्ठा इति । गते । अधः क्षमाचराः पृथिव्या अधः पाताललोके ये चरन्तीश्वरत्वेन वर्तन्ते । शर्वा रुद्राः । तेषामित्यादि समानम् ॥ ३ ॥

चतुर्थीमृचमाह—

नील॑ग्रीवाः शितिक॒ण्ठा दिव॑ꣳ रु॒द्रा उप॑श्रिताः ॥ ४ ॥

नील॑ग्रीवा॒ इति॒ नील॑—ग्री॒वाः॒ शि॒ति॒क॒ण्ठा॒ इति॑ शि॒ति—क॒ण्ठाः॒ दिव॑म् रु॒द्राः उप॑श्रिता॒ इत्युप॑—श्रि॒ताः॒ ॥ ४ ॥

सा० भा० दिवमुपाश्रिताः स्वर्गे वर्तमानाः ॥ ४ ॥

म० भा० भा० अथ चतुर्थी । नीलग्रीवा इति । य इत्यध्याहार्यमेव । नीलग्रीवाः शितिकण्ठा रुद्रा दिवमैन्द्रादिकं लोकमुपाश्रिताः स्वामित्वेनोपसंप्राप्ताः । तेषामित्यादि स्पष्टम् । कर्तर्यपि क्तप्रत्ययेन क्तः । गतिरनन्तर इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् ॥ ४ ॥

एषां चतुर्णां मन्त्राणां पुरश्चरणादिकं ब्रूमः। चान्द्रायणं चरित्वा कायशोधनार्थं पञ्चसहस्रं जपेत्। ततः कृतपुरश्चरणो भवति। आभिचारिकं कर्म मन्त्रैरेतैः कुर्यात्। राजा ब्राह्मणैः स्वदेशजातैर्होमं कुर्यात्। शाल्मलीसालवेत्रवेणुशराणामर्कतूलवेष्टितानां अश्वरुधिराक्तानां अष्टसहस्रं जुहुयात्। अत्र पिष्टेन लिप्तेन सूक्ष्मेण शत्रुप्रतिकृतिं कृत्वा माषान्संस्थाप्य क्रमेण छित्वाऽष्टसहस्रं जुहुयात्। ततः अश्वरुधिरेणाक्तान्कूर्चानष्टसहस्रं जुहुयात्। एतैः प्रयोगैः शत्रवो नश्यन्ति। एतैरेव मन्त्रैरभिचारं प्रतिकुर्वाणो दूर्वाणां दधिमधुघृताक्तानां पञ्चसहस्रं जुहुयात्। राजस्तस्याभिचारदोषा नश्यन्ति कारयितुः। ततो ध्यानम्—

दंष्ट्राकरालवदनं ज्वलज्ज्वलनमूर्धजम्।
बिभ्राणं निशितं दीप्तं ध्यायेद्भुजगभूषणम्॥

पञ्चमीमृचमाह—

ये वृक्षेषु शष्पिञ्जरा नीलग्रीवा विलोहिताः ॥ ५ ॥

ये वृक्षेषु शष्पिञ्जराः नीलग्रीवा इति नील-ग्रीवाः विलोहिता इति वि-लोहिताः ॥ ५ ॥

सा० भा० यथा लोकेष्ववस्थिता रुद्रास्तथा वृक्षेष्वपि स्थिताः। तेषु केचित् शष्पिञ्जराः शष्पवद्बालतृणवत्पिञ्जरवर्णाः। नीलग्रीवा नीलवर्णग्रीवाः। केचित् ग्रीवादेशे नीलवर्णोपेताः। अपरे पुनर्विलोहिता विशेषेण रक्तवर्णाः। ईदृशा ये सन्ति तेषामित्यादि ॥ ५ ॥

भ० भा० भा० अथ पञ्चमो मन्त्रः। ये वृक्षेष्विति। वृक्षेषु स्थावरजङ्गमात्मसु जीवेषु वृक्षेष्वेव वा ये रुद्राः। शष्पिञ्जराः शष्पपिञ्जराः। शष्पं बालतृणम्। लोकपीडकानां जरयितारो नीलग्रीवा नीलकण्ठाः। विविधलोहिता विगतकालुष्या वा। स्वामित्वेन रक्षितृत्वेन चाधिकाः सन्ति तेषामित्यादि सुबोधम् ॥ ५ ॥

षष्ठीमृचमाह—

ये भूतानामधिपतयो विशिखासः कपर्दिनः ॥ ६ ॥

ये भूतानाम् अधिपतय इत्यधि-पतयः विशिखास इति वि-शिखासः कपर्दिनः ॥ ६ ॥

सा०भा० भूतशब्देनान्तर्हितशरीराः सन्तो मनुष्योपद्रवकारिणो गणविशेषा उच्यन्ते । तेषामधिपतयो ये रुद्रास्तेषु केचिद्विशिखासो मुण्डितमूर्धानः । अपरे कपर्दिनो जटाबन्धोपेतास्तेषामित्यादि ॥ ६ ॥

म०भा०भा० अथ षष्ठो मन्त्रः । ये भूतानामिति । भूतानां पञ्चमहाभूतानां गणानां वाऽधिपतयो ये रुद्राः मद्वृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतास्तत्सुखहाश्च तेष्वधिवसन्ति । विशिखासः शिखारहिता विविधशिखा वा विविधरश्मयो वा । निरुद्कादित्वादुत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । 'आज्जसेरसुक्' (इति जसोऽसुक्) । ईदृशा ये च कपर्दिनो जटामुकुटधारिणस्तेषामित्यादि गतमेव ॥ ६ ॥

सप्तमीमृचमाह—

ये अन्नेषु विविध्यन्ति पात्रेषु पिबतो जनान् ॥ ७ ॥

ये अन्नेषु विविध्यन्तीति वि-विध्यन्ति पात्रेषु पिबतः जनान् ॥ ७ ॥

सा०भा० ये रुद्रा अन्नेषु भुज्यमानेषु गूढत्वेनावस्थिताः सन्तो जनान्विविध्यन्ति विशेषेण धातुवैषम्यादिना बाधन्ते । तथा पात्रेषु पानपात्रेषु क्षीरोदकादिषु गूढत्वेनावस्थिताः सन्तः पिबतो जनान्विविध्यन्ति । तेषामित्यादि ॥ ७ ॥

म०भा०भा० अथ सप्तमः । ये अन्नेष्विति । ये रुद्रा अन्नेषु अदनीयेषु भुज्यमानेष्वोदनादिषु वस्तुषु तिष्ठन्तो विविध्यन्ति । अन्नं खादिनो धातुवैषम्यादिना विविधं पापानुरूपं व्याध्यादिभिः पीडयन्तीत्यर्थः । पात्रेषु पानपात्रेषु पयःप्रभृतिषु तिष्ठन्तो विविध्यन्ति पिबतः पायिनः । पिबत इत्युपलक्षणम् । अन्ने तिष्ठन्तोऽदतः पात्रेषु तिष्ठन्तो विविध्यन्तीति । यद्वाऽन्नेष्वदनीयेषु तिष्ठन्तो विविध्यन्ति पात्रेष्वमत्रादिषु चषकादिषु तिष्ठन्त इति । तेषामित्यादि गतम् ॥ ७ ॥

एषां त्रयाणां पूर्ववज्जपस्वरणादिकं सर्वम् ।

अष्टमीमृचमाह—

ये पथां पथिरक्षय ऐलबृदा यव्युधः ॥ ८ ॥

ये पथाम् पथिरक्षय इति पथि–रक्षयः ऐलबृदाः यव्युधः ॥८॥

सा०भा० ये रुद्राः पथिरक्षयो लौकिकवैदिकमार्गाणां रक्षकाः । नात्र केषां-चिदेव मार्गाणां किंतु सर्वेषां पथां ते च रक्षकाः । ऐलबृदाः । इरा अन्नं तस्य समूह ऐरं ऐरमेव ऐलं तद्बिभ्रतीत्यैलभृत ऐलभृत एव ऐलबृदाः । अन्नप्रदा-नेन पोषका इत्यर्थः । ते च यव्युधो यौति मिश्री भवति विरोधं करोतीति युः शत्रुः । युभिः शत्रुभिः सह युध्यन्तीति यव्युधः । अस्मदनिष्टनिवारका इत्यर्थः । तेषामित्यादि ॥ ८ ॥

भ०भा०भा० अथाष्टमः । ये पथामित्युपये पन्थानः । लौकिकाश्च वैदिकाश्च । तेषां पथां रक्षितारो ये रुद्रास्तेषामीशितारस्तान्निरोद्धुं तेषु प्राणिनः प्रस्था-पयितुं समर्थाः । पथां सर्वेषां संबन्धिनः । पथि रक्षय इति समस्तव्यस्ताऽऽख्या मतिपाद्यते । यथा "वसूयवो वसुपते वसूनाम्" । "भवापरसि गोपतिरेक इन्द्र" इति । "निधीनां त्वा निधिपतिं हवामहे" इत्यादि । पथो रक्षन्ति । 'छन्दसि वनसन' इत्यादिना इन्प्रत्ययः । ते विशेष्यन्ते । पथामिति साकल्य-प्रतिपादनार्थं वृत्तौ संख्याविशेषाप्रतिपत्तेर्द्वन्द्वस्यन्तर्भूतविशेषलाभायाऽऽवृत्तिरपि समासेऽपि च इति । ऐलबृदाः । इरा अन्नं रलयोरेकत्वं स्मर्यते । इला दिश्रावि सन्मार्गवर्तिभ्यो दातुमिति इलाभृतः । इयापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलम्' इति ह्रस्व-त्व इलभृतः । प्रज्ञादित्वात्स्वार्थिकोऽण् ऐलभृताः परोक्षत्वाय वर्णव्यापत्तिः क्रियते । 'परोक्षप्रियाः' इति । चतुर्थपञ्चमयोस्तृतीयो । ऐलबृदाः । यद्वा–अप-क्षयादित्वेन पदत्वात्तकारस्य जश्त्वेन दकारः । वर्णव्यत्ययेन भकारस्य बकारः । अपर आहुः–इराणां समूह ऐरं तस्य भर्तार ऐलबृद इति । शेषं समानम् । वृणोतेर्वा संवरणकर्मणः । क्विपि दत्वादि समानम् । यव्युधः । यौतेर्विधि यो इति युवशब्दपर्यायः । युवाभिरेव युध्यन्त इति यव्युधः । महा-भूयांसः । छान्दसोऽयादेशः । यद्वा युवशब्द एव समस्यते । 'स्थूलदूर' इत्या-दिनोत्तरपदे व्यत्ययेन यणादिपरं लुप्यते पूर्वस्य च गुणः पूर्ववदयादेशः । केचिदाहुः–यूयन्ते–भिद्यन्ते शरीरेन्द्रियमाणा अनेन इति यवशब्देनाऽऽयुरु-च्यते । तस्य संप्रहर्तारो यव्युधः । अकारलोपश्छान्दसः । एतदुक्तं भवति–लौकि-कवैदिकमार्गेषु वर्तमानानां कर्मानुगुणं केभ्यश्चिदन्नमायुश्च ददाति, केभ्यश्चि-दुभयमपहरन्ति केभ्यश्चिदन्नं दत्त्वाऽऽयुरपहरन्ति केभ्यश्चिदायुर्दत्त्वाऽन्नमप-हरन्ति । अपरे तु युनते याद्भिर्यन्तीति यव्युधः । यद्वैष्यं तदेव विध्यन्तीति नु

कदाचिदविश्रमकारिणः। विध्यवेविधि पूर्ववदन्येदाचत्रा यातोदपथाया प्रकारः। तेषामित्यादि समानमेव ॥ ८ ॥

नवमीमृचमाह—

ये तीर्थानि प्रचरन्ति सृकावन्तो निषङ्गिणः ॥ ९ ॥

ये तीर्थानि प्रचरन्तीति प्र-चरन्ति सृकावन्त इति सृका-वन्तः निषङ्गिण इति नि-सङ्गिनः ॥ ९ ॥

सा० भा० ये रुद्रास्तीर्थानि काशीप्रयागादीनि रक्षितुं प्रचरन्ति। कीदृशा रुद्राः। सृकावन्तः सृकाः क्षुरिका हस्ते धार्यमाणास्तीक्ष्णाग्रा आयुधविशेषा-स्तद्युक्ताः केचित्। अपरे निषङ्गिणः खड्गयुक्तास्तेषामित्यादि ॥ ९ ॥

म०भा०भा० अथ नवमः। ये तीर्थानीति। ये रुद्रास्तीर्थानि अविमुक्तादीनि प्रचरन्ति केऽप्यश्चित्तीर्थफलं दातुं केऽप्यथिनिरोद्धुं सृकावन्त आयुधवन्तः। 'अन्येषामपि दृश्यते' इति दीर्घत्वम्। निषङ्गिणः खड्गवन्तो नितरां वा सङ्गवन्तस्तेषामित्यादि सुबोधम् ॥ ९ ॥

अनयोः पुरश्चरणम्—कृच्छ्रं चरित्वा पञ्चसहस्रं जपेत्। कृतपुरश्चरणो भवति। एताभ्यामृतुगमनादिने स्थालीपाकसहस्रं कापिलेन पयसा सर्पिर्विमिश्रेण जुहुयात्। तत ऋतुगामी भवेत्। तत्र विद्वान्वंशकरः पुत्रो जायते एताभ्या-मेव महातीर्थगमने स्वाग्नौ मुद्गतण्डुलैराज्यसिक्तैरयुतं जुहुयात्। तीर्थयना-कल्पनाच्छेत्स्नात्वाऽऽगत्य स्वाग्निमाराध्य वाचं विसृजेत्तीर्थफलं यथार्थमश्नुते। ध्यानादि पूर्ववत्।

दशमीमृचमाह—

य एतावन्तश्च भूयांसश्च दिशो रुद्रा वितस्थिरे। तेषाꣳ सहस्रयोजनेऽव धन्वानि तन्मसि ॥ १० ॥

ये एतावन्तः च भूयांसः च दिशः रुद्राः वितस्थिर इति वि-तस्थिरे। तेषाम् सहस्रयोजन इति सहस्र-योजने अवेति धन्वानि तन्मसि ॥ १० ॥

सा०भा०, ये रुद्रा एतावन्तश्च सहस्राणि सहस्रश इत्यादृग्भिर्यावन्त उक्ता-स्तावन्तोऽपि । भूयांसस्तेभ्योऽप्यधिका अन्ये बहवोऽपि दिशो वितस्थिरे, सर्वा दिशः प्रविश्य स्थितास्तेषामित्यादि । इत्थं दशसंख्याका ऋच उक्ताः ॥ १० ॥

भ०भा०भा० अथ दशमः । य एतावन्तश्चेति । यावन्तोऽभ्युक्ताः 'सहस्राणि सहस्रशः' इत्यारभ्य 'ये तीर्थानि' इत्येवमन्तेषु मन्त्रेषु निर्दिष्टा रुद्रा एतावन्तश्च भूयांसश्च रुद्रा इतोऽपि बहुतरा दिशो वितस्थिरे सर्वा दिशो व्याप्य स्थिताः । यद्वा—एतावन्तः । एतावत्तया परिच्छेत्तुमशक्याः । एताव-त्त्वं भूमिष्ठत्वादिभिः परिच्छेदैः परिच्छिद्यमाना ये रुद्रा भूयांसश्च सर्वा-स्तानेतावत्त्वमतीत्य वर्तमाना दिशो वितस्थिर इति । 'छन्दसि लुङ्लङ्' इति वर्तमाने लिट् । 'समवप्रविभ्यः स्थः' इत्यात्मनेपदम् । तेषामित्यादि व्याख्यातमेव । पुनराम्नानं सर्वानुषङ्गप्रदर्शनार्थम् ॥ १० ॥

पुरश्चरणादिकं सर्वं पूर्ववद्द्रष्टव्यम् ।

अथ त्रीणि यजूंष्युच्यन्ते—

नमो॑ रु॒द्रेभ्यो॒ ये पृ॑थि॒व्यां ये॑ऽन्तरि॑क्षे॒ ये दि॒वि येषा॒मन्नं॒ वातो॑ व॒र्षमिष॑व॒स्तेभ्यो॒ दश॒ प्राची॒र्दश॑ दक्षि॒णा दश॑ प्र॒तीची॒र्दशोदी॑ची॒र्दशो॒र्ध्वास्तेभ्यो॒ नम॒स्ते नो॑ मृडयन्तु॒ ते यं द्वि॒ष्मो यश्च॑ नो॒ द्वेष्टि॒ तं वो॒ जम्भे॑ दधामि ॥ ११ ॥

नमः॑ रु॒द्रेभ्यः॑ ये पृ॒थि॒व्याम् ये अ॒न्तरि॑क्षे ये दि॒वि येषा॑म् अन्न॑म् वातः॑ व॒र्षम् इष॑वः तेभ्यः॑ दश॑ प्राचीः॑ दश॑ द॒क्षि॒णा दश॑ प्र॒तीचीः॑ दश॑ उदी॑चीः दश॑ ऊ॒र्ध्वाः तेभ्यः॑ नमः॑ ते न॒ः मृ॒ड॒य॒न्तु॒ ते यम् द्वि॒ष्मः यः च॒ न॒ः द्वेष्टि॑ तम् व॒ः जम्भे॑ द॒धा॒मि॒ ॥ ११ ॥

सा० भा० अत्र पृथिव्यादिलोकभेदादिषु भेदाच्च यजुस्त्रयं द्रष्टव्यम् । तदेवं पाठः संपद्यते । 'नमो रुद्रेभ्यः' इत्युपक्रम्य 'ये पृथिव्यां येषामन्नमिषवः' इत्याद्यो मन्त्रः । 'येऽन्तरिक्षे येषां वात इषवः' इति द्वितीयो मन्त्रः । 'ये दिवि येषां वर्षमिषवः' इति तृतीयो मन्त्रः । तेभ्यो दश प्राचीरित्यादि सर्वत्र समानम् ॥ ११ ॥

ये रुद्राः पृथिव्यां वर्तन्ते तेष्वपि रुद्रेषु येषां रुद्रविशेषाणामन्नमेवेषवो बाणाः अपथ्यान्नभक्षणेनानर्थं वाऽकार्यं चौर्यं कारयित्वा वा प्राणिनो हिंसन्ति यान्यपि हिंसकानि रुद्राणामन्नमेवेषवस्तेभ्यः पृथिव्यां स्थितेभ्योऽन्नबाणेभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। तथा ये रुद्रा अन्तरिक्षे वर्तन्ते तेषामपि मध्ये येषां वात इषवस्तीव्रेण वायुना रोगानुत्पाद्य हिंसन्ति तेभ्योऽन्तरिक्षवर्तिभ्यो वातेषुभ्यश्च रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। तथा ये रुद्रा दिवि वर्तन्ते तेष्वपि येषां रुद्रविशेषाणां वर्षमेवेषवोऽतिवृष्टिघनावृष्टिभ्यां प्राणिनो हिंसन्ति तेभ्यो दिवि स्थितेभ्यो वर्षेषुभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। कीदृशो नमस्कार इति स एव विशेष्यते। दश प्राचीः प्राङ्मुखत्वेनाञ्जलिकरणे दशाङ्गुलयः प्रागग्रा भवन्ति। एवं दक्षिणादिदिक्षूर्ध्वान्तेषु योज्यम्। ईदृशैरञ्जलिविशेषैस्तेभ्यो रुद्रेभ्यो नमोऽस्तु। ते च रुद्रा नोऽस्मान् मृडयन्तु सुखयन्तु। ते वयं नमस्कृतरुद्राः सन्तो यं वैरिणं तूष्णीमवस्थितमपि द्विष्मो यश्च वैरी नोऽस्मांस्तूष्णीमवस्थितानपि द्वेष्टि। तमुभयविधं वैरिणं हे रुद्रा वो युष्माकं जम्भे विदारितास्ये दधामि स्थापयामि ॥ ११ ॥

भ० भा० भा० नमो रुद्रेभ्य इत्यादियजुषो मन्त्रः। अस्य ऋषिर्भगवानेव। अनुष्टुबेव छन्दः। रुद्र एव देवता। अनेन मन्त्रेण पृथिव्यादिलोकत्रयवर्तिनो रुद्रान्नमस्कृत्य तेभ्य आत्मनः सुखमात्मद्वेषिणां च विनिपातं प्रार्थयते। अत्र त्रयाणां यजुषां "नमो रुद्रेभ्यः" इत्येवमेव दशेत्यादि च सर्वं समानम्। ये पृथिव्याम्, येषामन्नमिषव इति प्रथमस्य विशेषः। येऽन्तरिक्षे येषां वात इषव इति द्वितीयस्य। ये दिवि येषां वर्षमिषव इति तृतीयस्य।

नमो रुद्रेभ्यो ये पृथिव्यां वर्तन्ते येषामन्नमिषवोऽन्नमेवेषुस्थानीयं हिंसासाधनमिति यावत्। तत्र केचिदन्नं भक्षयन्तोऽपथ्याशनादिना व्याधीनुत्पादयन्तो विध्यन्ति। केचिदनशनं कृत्वा बुभुक्षया विध्यन्ति। केचिदन्नार्थं स्तेयादि कारयित्वा वधादिकं प्रापयन्ति। एवं दुष्कर्मसु हिंसासाधनं येषामन्नं तेभ्यो नमोऽस्त्विति। अथ नमस्कारो विशेष्यते। दश प्राचीः प्राच्योऽङ्गुलयो दश प्राङ्मुखाञ्जलिरूपा एवं दश दक्षिणा दक्षिणामुखाञ्जलिरूपा दश प्रतीचीः प्रत्यङ्मुखाञ्जलिरूपा दशोदीचीः उदङ्मुखाञ्जलिरूपा दशोर्ध्वा ऊर्ध्वमुखाञ्जलिरूपा एवं प्रतिदिशं दशभिरङ्गुलीभिर्यः क्रियते ईदृशोऽयं नमस्कारस्तेभ्यो रुद्रेभ्योऽस्तु ते च नो मृडयन्तु। ते वयमीदृशं नमस्कारं कुर्वाणा यं द्विष्मः यश्च नोऽस्मानीदृशनमस्कारकारिणो द्वेष्टि तं वो युष्माकं जम्भे दध्मे। जातावेकवचनम्। जम्भेषु दधामि स्थापयामि। तं भक्षयत इत्यभिप्रायः। पार्श्व-

श्रुतं रुद्रप्रसादेन सर्वमेव यथाक्रमम् ।
एकादशैकादशको दानमुक्तं तथाऽनघ ॥
पञ्चगोकर्णिकं दानं शंभुदानं तथैव च ।
सार्वभौमकरं भूमेः कलशस्थापनं तथा ॥
शिखास्फुटितसंस्कारखण्डनिर्माणदानकम् ।
रुद्रैकादशपूजा च सोपवासोक्तिसंश्रुता ॥
जातिस्मराश्रिया पुण्या कुलदानं तथैव च ।
राज्ञामन्यच्च संकल्पं सर्वमुक्तमशेषतः ॥
भूयोऽपि रुद्रमन्त्रेण वदस्व भवनाशनम् ।
अपमृत्युजयं कर्म राज्ञामेव विशेषतः ॥
समन्त्रकं सोपदेशं कालदेशं तथैव च ।
सर्वमेतदनेनैव साध्यमुक्तं हि शंभुना ॥
(तैत्तिरीयसंहिता ५ । ४ ।)

तमिममेकादशानुवाकात्मकं रुद्राध्यायं विनियुङ्क्ते—

रुद्रो वा एष यदग्निः स एतर्हि जातो यर्हि सर्वश्चितः स यथा वत्सो जातः स्तनं प्रेप्सत्येवं वा एष एतर्हि भागधेयं प्रेप्सति तस्मै यदाहुतिं न जुहुयादध्वर्युं च यजमानं च ध्यायेच्छतरुद्रीयं जुहोति भागधेयेनैवैनꣳ शमयति नार्तिमार्छत्यध्वर्युर्न यजमानः ॥ १ ॥

रुद्रः वै एषः यत् अग्निः सः एतर्हि जातः यर्हि सर्वः चितः सः यथा वत्सः जातः स्तनम् प्रेप्सतीति प्र—ईप्सति एवम् वै एषः एतर्हि भागधेयमिति भाग—धेयम् प्रेति ईप्सति तस्मै यत् आहुतिमित्या—हुतिम् न जुहुयात् अध्वर्युम् च यजमानम् च ध्यायेत् शतरुद्रीयमिति शत—रुद्रीयम् जुहोति भागधेयेनेति-भाग—धेयेन एव एनम् शमयति न आर्तिम् एति ऋच्छति अध्वर्युः न यजमानः १ ॥

रेणं जुहोत्याग्नेयी वा एषा यदजाहुत्यैव जुहोति न ग्राम्यान् पशून्हिनस्ति नाऽऽरण्यान् ॥ ३ ॥

अथो इति खलु आहुः अनाहुतिरित्यना—हुतिः वै जर्तिलाः च गवीधुकाः च इति अजक्षीरेणेत्यजा—क्षीरेण जुहोति आग्नेयी वै एषा यत् अजा आहुत्येत्या—हुत्या एव जुहोति न ग्राम्यान् पशून् हिनस्ति न आरण्यान् ॥ ३ ॥

भा० भा० अदनीयं यद्द्रव्यं तदेवाऽऽहुतियोग्यम्। यदन्नः पुरुषो भवति तदन्नास्तस्य देवता इति न्यायात्। जर्तिला गवीधुकाश्च मनुष्यैर्नाद्यन्ते तस्मादाहुतियोग्या न भवन्तीत्याहुः। पूर्वपक्षोपन्यासादूर्ध्वमाहुः। तस्मादुभयं परित्यज्याजाक्षीरेण जुहुयात्। अजाग्न्योरुभयोः प्रजापतिमुखजन्यत्वेन साजात्यादियमजाग्नेयत्यत आहुतियोग्यैव। अतस्तत्क्षीरद्रव्येण जुहोति ग्राम्यारण्यपशूनोरस्वीकारात्तेऽपि पशवो न हिंस्यन्ते ॥ ३ ॥

होमसाधनभूता जुहूमपवदितुं साधनान्तरं विधत्ते—

अङ्गिरसः सुवर्गं लोकं यन्तोऽजायां घर्मं प्रासिञ्चन्सा शोचन्ती पर्णं परोजिहीत सोऽर्कोऽभवत्तदर्कस्यार्कत्वमर्कपर्णेन जुहोति सयोनित्वाय ॥ ४ ॥

अङ्गिरसः सुवर्गमिति सुवः—गम् लोकम् यन्तः अजायाम् घर्मम् प्रेति असिञ्चन् सा शोचन्ती पर्णम् परेति अजिहीत सः अर्कः अभवत् तत् अर्कस्य अर्कत्वमित्यर्क—त्वम् अर्कपर्णेनेत्यर्क—पर्णेन जुहोति सयोनित्वायेति सयोनि—त्वाय ॥ ४ ॥

भा० भा० प्रवर्ग्यकाले महावीरे संतप्तं घृतं क्षीरसहितं घर्मः। तं घर्मं प्रयाणाय प्राङ्गिरसः प्रमादादजायां मकर्षेणासिञ्चन्। सा शोचन्ती साऽप्यजा विशेषोष्णघृतेन तप्यमाना पर्णसदृशं स्वकीयं रोमसंघं प्रमाचपातयत्। स च रोमसंघातोऽर्कः प्रसिद्धार्करूपेण प्ररूढः। अर्चनीयेन पुष्पेन प्रवर्ग्यघृतेन

सा० भा० यस्मिन्काले चीयमानोऽग्निरशेषचितिनिष्पादनेन सर्वश्चितो भवति एतस्मिन्कालेऽयमग्निरुत्पन्नो भवति। सोऽयमुत्पन्नोऽग्निरेव रुद्र इत्युच्यते। देवैः स्वकीयभागस्वदाने सति रोदनाद्वा प्राणिनां रोदनहेतुदुःखस्य द्रावणाद्वाऽग्निरेव रुद्रः। यथा लोके जातो वत्सस्तदानीमेव स्तनं प्राप्तुमिच्छति एवमेवैष एतस्मिंश्चितिसंपूर्तिकाले समुत्पन्नो रुद्रनामकोऽग्निः स्वकीयं भागमिच्छति। तस्मा अग्नये कस्याश्चिदाहुतेरहोमेऽध्वर्युं यजमानं च भक्षयितुं ध्यायेदग्निः। अतस्तत्परिहाराय शतरुद्रीयं जुहुयात्। शतमित्यपरिमितत्वं लक्ष्यते। अपरिमिता रुद्रा यस्मिन्नध्याये प्रतिपाद्यन्ते सोऽध्यायः शतरुद्री यस्तेन होमे सति स्वकीयभागेन रुद्रस्य तुष्टत्वादध्वर्युयजमानौ न म्रियेते ॥ १ ॥

अथ होमद्रव्यं विधत्ते—

यद्ग्राम्याणां पशूनां पयसा जुहुयाद्ग्राम्यान्पशूञ्छुचाऽर्पयेद्यदारण्यानामारण्याञ्जर्तिलयवाग्वा वा जुहुयाद्गवीधुकयवाग्वा वा न ग्राम्यान्पशून्हिनस्ति नाऽऽरण्यान् ॥ २ ॥

यत् ग्राम्याणाम् पशूनाम् पयसा जुहुयात् ग्राम्यान् पशून् शुचा अर्पयेत् यत् आरण्यानाम् आरण्यान् जर्तिलयवाग्वेति जर्तिल-यवाग्वा वा जुहुयात् गवीधुकयवाग्वेति गवीधुक-यवाग्वा वा न ग्राम्यान् पशून् हिनस्ति न आरण्यान् ॥ २ ॥

सा० भा० शुचार्पयेत्संतापनरोगेण योजयेत्। जर्तिला आरण्यतिलाः। गवीधुका आरण्यगोधूमाः ॥ २ ॥

पक्षान्तरं विधत्ते—

अथो खल्वाहुरनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्चेत्यजक्षी-

१ क. संपातेन।

रेणं जुहोत्याग्नेयी वा एषा यदजाहुत्यैव जुहोति न ग्राम्यान् पशून्हिनस्ति नाऽऽरण्यान् ॥ ३ ॥

अथो इति खलु आहुः अनाहुतिरित्यना—हुतिः वै जर्तिलाः च गवीधुकाः च इति अजक्षीरेणेत्यजा—क्षीरेण जुहोति आग्नेयी वै एषा यत् अजा आहुत्येत्या—हुत्या एव जुहोति न ग्राम्यान् पशून् हिनस्ति न आरण्यान् ॥ ३ ॥

सा० भा० अदनीयं यद्द्रव्यं तदेवाऽऽहुतियोग्यम् । यदन्नः पुरुषो भवति तदन्नास्तस्य देवताः इति न्यायात् । जर्तिला गवीधुकाश्च मनुष्यैर्नाद्यन्ते तस्मादाहुतियोग्या न भवन्तीत्याहुः । पूर्वपक्षोपन्यासादूर्ध्वमाहुः । तस्मादुभयं परित्यज्याजाक्षीरेण जुहुयात् । अजाग्न्योरुभयोः प्रजापतिमुखजन्यत्वेन साजात्यादियमजाग्नेय्यत आहुतियोग्यैव । अतस्तत्क्षीरद्रव्येण जुहोति ग्राम्यारण्यपश्वोरस्वीकाराच्चेऽपि पशवो न हिंस्यन्ते ॥ ३ ॥

होमसाधनभूता जुहूमप्यदितुं साधनान्तरं विधत्ते—

अङ्गिरसः सुवर्गं लोकं यन्तोऽजायां घर्मं प्रासिञ्चन्त्सा शोचन्ती पर्णं परोजिहीत सोऽर्कोऽभवत्तदर्कस्यार्कत्वमर्कपर्णेन जुहोति सयोनित्वाय ॥ ४ ॥

अङ्गिरसः सुवर्गमिति सुवः—गम् लोकम् यन्तः अजायाम् घर्मम् प्रेति असिञ्चन् सा शोचन्ती पर्णम् परेति अजिहीत सः अर्कः अभवत् तत् अर्कस्य अर्कत्वमित्यर्क—त्वम् अर्कपर्णेनेत्यर्क—पर्णेन जुहोति सयोनित्वायेति सयोनि—त्वाय ॥४॥

सा० भा० प्रवर्ग्यकाले महावीरे संतप्तं घृतं क्षीरसहितं घर्मः । तं घर्मं प्रयाणव्यग्रा अङ्गिरसः प्रमादादजायां मकर्षेणासिञ्चन् । सा शोचन्ती साऽप्यजा तेनोष्णघृतेन तप्यमाना पर्णसदृशं स्वकीयं रोमसंघं भूमावपातयत् । स च रोमसंघातोऽर्कः प्रसिद्धार्करूपेण प्ररूढः । अर्चनीयेन पूज्येन सुवर्गप्रद्वेन

तथाविधेनाजलोमसंघातेन चोत्पन्नत्वादस्य स्थावरस्यार्कनाम संपन्नम् । तेनार्कपर्णेन होमे सति पर्णक्षीरयोरुभयोरप्यनन्यकार्यत्वात्समानयोनित्वं संपाद्यते ॥ ४ ॥

होमकाले किंचिद्विशेषं विधत्ते—

उदङ्तिष्ठञ्जुहोत्येषा वै रुद्रस्य दिक्स्वायामेव दिशि रुद्रं निरवदयते चरमायामिष्टकायां जुहोत्यन्तत एव रुद्रं निरवदयते ॥ ५ ॥

उदङ् तिष्ठन् जुहोति एषा वै रुद्रस्य दिक् स्वायाम् एव दिशि रुद्रम् निरवदयत इति निः—अवदयते चरमायाम् इष्टकायाम् जुहोति अन्ततः एव रुद्रम् निरवदयत इति निः—अवदयते ॥ ५ ॥

सा०भा० अन्त्यप्रदेशवर्तिनी चरमेष्टका सा च सूत्रकारेण दर्शिता—"उत्तरस्य पक्षस्य उत्तरापरस्याः स्रक्त्यां विकर्णीं स्वयमातृण्णायाम्" इति । अन्त्यदेशगतेन होमेन क्रूरमिमं रुद्रमन्तत एव निःसारयति ॥ ५ ॥

रुद्राध्याये होमसाधनमन्त्रविभागं विधत्ते—

त्रेधाविभक्तं जुहोति त्रय इमे लोका इमानेव लोकान्समावद्वीर्यान्करोति ॥ ६ ॥

त्रेधाविभक्तमिति त्रेधा—विभक्तम् जुहोति त्रयः इमे लोकाः इमान् एव लोकान्समावद्वीर्यानिति समावत्—वीर्यान् करोति ॥ ६ ॥

सा० भा० तत्र त्रेधा विभाग एवं करणीयः । 'नमस्ते रुद्र' इत्यारभ्य 'समापिविभ्यश्च वो नमः' इत्यन्तः प्रथमो भागः । 'नमो अश्वेभ्यः' इत्यारभ्य 'अवार्याय च' इत्यन्तो द्वितीयो भागः । 'नमः प्रतरणाय च' इत्यारभ्य 'य एतावन्तश्च' इत्यृचा सहितस्तृतीयो भागः ॥ ६ ॥

विसृष्टस्वाहुतिषु क्रमेण जानुदघ्नादिदेशेषु स्रुग्धारणं हस्ताभिनयेन विधत्ते —

इयत्यग्रे जुहोत्यथेयत्यथेयतीति त्रय इमे लोका एभ्य एवैनं लोकेभ्यः शमयति ॥ ७ ॥

इयति अग्रे जुहोति अथ इयति अथ इयति त्रयः इमे लोकाः एभ्यः एव एनम् लोकेभ्यः शमयति ॥ ७ ॥

नमो रुद्रेभ्यो ये पृथिव्यामित्यादिषजुस्त्रयसाध्यं होमं विधत्ते—

तिस्र उत्तरा आहुतीर्जुहोति षट् संपद्यन्ते षड्वा ऋतव ऋतुभिरेवैनं शमयति ॥ ८ ॥

तिस्रः उत्तरा इत्युत्-तराः आहुतीरित्या-हुतीः जुहोति षट् समिति पद्यन्ते षट् वै ऋतवः ऋतुभिरित्यृतु-भिः एव एनम् शमयति ॥ ८ ॥

पूर्वोत्तरपक्षभङ्ग्याऽनुपरिक्रम्य होमं विधत्ते—

यदनुपरिक्रामं जुहुयादन्तरवचारिणं रुद्रं कुर्यादथो खल्वाहुः कस्यां वाह दिशि रुद्रः कस्यां वेत्यनुपरिक्राममेव होतव्यमपरिवर्गमेवैनं शमयति ॥ ९ ॥

यत् अनुपरिक्राममित्यनु-परिक्रामम् जुहुयात् अन्तरवचारिणमित्यन्तः अवचारिणम् रुद्रम् कुर्यात् अथो इति खलु आहुः कस्याम् वा अह दिशि रुद्रः कस्याम् वा इति अनुपरिक्राममित्यनु-परिक्रामम् एव होतव्यम् अपरिवर्गमित्यपरि-वर्गम् एव एनम् शमयति ॥ ९ ॥

सा०भा०अनुपरिक्रामयमनुक्रमेण परितो भ्रमणं कृत्वा यदि जुहुयात्तदानीं-वं रुद्रमन्तरवचारिणमग्निक्षेत्रस्य मध्ये प्रविश्य चरन्तं कुर्यात् । स च प्रविष्टः क्रूरत्वादुपद्रवं करोत्येव तस्मात्परिभ्रमणं न कर्तव्यमिति पूर्वः पक्षः । अथो-शब्दः सिद्धान्तोपक्रमार्थः । अपित्वास्त्वेनमाहुः । खल्वाहुःशब्द उपन्य-स्तपक्षनिराकरणद्योतनार्थः । यदुक्तं—पूर्वपक्षिणा तन्न भवतीत्यर्थः । अयं रुद्रः सर्वत्र संचरन्कदा कस्यां दिशि वर्तते कस्यां वा न वर्तत इति को ज्ञातुं समर्थोऽतो रुद्रमन्त्रेष्वनुक्रमेण परिभ्रमणं कृत्वैव होतव्यम् । तथा सति परितो यत्र क्वापि स्थितं रुद्रमवर्जयित्वैव शान्तं करोति । शान्तत्वादेवान्तः प्रविश्यायं रुद्रः संचरन्तः सञ्चरन्नोपद्रवं करोतीत्यर्थः ॥ ९ ॥

नमो रुद्रेभ्य इत्यादिमन्त्राणां यजमानवाचनं विधत्ते—

एता वै देवताः सुवर्ग्या या उत्तमास्ता यजमानं वाचयति ताभिरेवैनꣳ सुवर्गं लोकं गमयति ॥ १० ॥

एताः वै देवताः सुवर्ग्या इति सुवः-ग्र्याः याः उत्तमा इत्युत्-तमाः ताः यजमानम् वाचयति ताभिः एव एनम् सुवर्गमिति सुवः-गम् लोकम् गमयति ॥ १० ॥

सा०भा० एतैर्यजुर्भिः प्रतिपाद्या या देवताः सन्ति ता. स्वर्गहेतवोऽत्र एवो-त्तमा उत्कृष्टाक्षरमन्त्रप्रतिपाद्यत्वादुत्तमत्वम् । ता अध्वर्युर्यजमानं वाच-येत् । तत्प्रतिपादकानि यजूंषि पाठयेदित्यर्थः । तथा सति ताभिरेव देवता-भिरेनं यजमानं स्वर्गं प्रापयति ॥ १० ॥

अर्कपर्णस्य परित्यागदेशं विधत्ते—

यं द्विष्यात्तस्य संचरे पशूनां न्यस्येद्यः प्रथमः पशुरभितिष्ठति स आर्तिमार्छति ॥ ११ ॥

यम् द्विष्यात् तस्य संचर इति सम्-चरे पशूनाम् नीति

---

१ परिभ्रमेण । २ सन्तः ।

अस्येत् यः प्रथमः पशुः आभितिष्ठतीत्यभि-तिष्ठति सः आर्तिम् एति ऋच्छति ॥ ११ ॥

सा० भा० यं पुरुषं यजमानो द्विष्यात्तस्य पशूनां संचरप्रदेशे तदर्कपर्णं परित्यजेत् । तस्यार्कं पर्णं यः पशुः प्रथम इतरेभ्यः पूर्वः सन्नभिक्रम्य तिष्ठति स म्रियेत ॥ ११ ॥

अथ विनियोगसंग्रहः—

प्रश्ने तु पञ्चमे प्रोक्तः शतरुद्रीयहोमकः ।
सभापतिभ्य इत्यन्त एको मन्त्रः प्रकीर्तितः ॥
अवार्यायेत्यन्त एकस्तन्मसीत्यन्त उत्तरः ।
नमो रुद्रेभ्य इत्येषु पृथिव्यादिविभेदतः ॥
षोढा भिन्नस्ततो होमे षण्मन्त्रा इह कीर्तिताः ॥

अथ मीमांसा—

दशमाध्यायस्याष्टमपादे चिन्तितम्—

जर्तिलाद्यैश्चतुर्धा किं विकल्पोऽथ पयःश्रुतिः ।
विकल्पः पूर्ववन्नैवं वाक्यैकत्वात्पयसा सह ॥

अग्नौ श्रूयते—

जर्तिलयवाग्वा वा जुहुयाद्गवीधुकयवाग्वा वा न ग्राम्यान्पशून्हिनस्ति नारण्यानथो खल्वाहुरनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्चेत्यजक्षीरेण जुहोत्याग्नेयी वा एषा यदजाहुत्यैव जुहोति ॥

सा० भा० जर्तिला आरण्यतिलाः । गवीधुका आरण्यगोधूमाः । तयोरुभयोर्विकल्पः श्रौत एव । अनाहुतिरिति पूर्वयोः पक्षयोर्दूषितत्वाद्धोमाभावस्तृतीयः पक्षः । न चात्र जर्तिलगवीधुकयोरनाहुतित्ववचनेन पर्युदासः संभवति । आहुतिपदान्वितस्य नञ्पदस्य जर्तिलगवीधुकपदान्वयायोगात् । पयोविधिश्चतुर्थः पक्षः । एतेषां परस्परविरुद्धानां चतुर्णां गत्यन्तराभावेन षोडशिग्रहणाग्रहणवद्विकल्पे प्राप्ते ब्रूमः । पयोविधिना सह जर्तिलादेरेकवाक्यत्वेनार्थवादत्वं युक्तम् । ग्राम्यारण्यपशुहिंसाराहित्येन प्रशस्तयो-

रपि जलिह्वगतोपुरुषोपरिरोमे भस्महुतित्वे नास्ति । पवमस्तु वर्तते ।
इत्थं महाभागं पव इति । तस्मादर्थवादः ।

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्दं निवारयन् ।
पुमर्थांश्चतुरो देयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे पञ्चमप्रपाठके श्रीरुद्रभाष्ये एकादशोऽनुवाकः समाप्तः ॥

इति श्रीरुद्राध्यायनमकभाष्यं समाप्तम् ।

वृषाधिरूढं देवेशं सर्वलोकैककारणम् ।
ध्यायेद्ब्रह्मादिभिः स्तुत्यं पार्वतीसहितं शिवम् ॥

अस्य रुद्रसमुदायस्य केवलं जपमात्रेण सर्वसिद्धिः । त्रिषवणस्नायी जपित्वा पञ्चमहापातकात्पूतो भवति ।

आद्यावङ्गानि संयोज्य स्नात्वा देहे स्वके द्विजः।
ततो वत्स महादेवं पूजयेद्विधिपूर्वकम् ॥
एकं लिङ्गं नदीतीरे ह्यपरास्यं जलैः स्नपेत्।
पञ्चगव्येन भूयोऽपि शंभुं पलशतेन च ॥
संस्नाप्य वारिणा भूयो ध्यात्वा तं जगदीश्वरम्।
(एकं लिङ्गं वृषभादिपरिवाररहितम्। अपरास्यं पश्चिमाभिमुखम्)
तद्गोरोचनया सार्धं लेपयेद्भक्तितो हरम् ॥
श्रीवृक्षोत्थैस्ततः पत्रैर्निश्छिद्रैर्मन्त्रवर्जितैः।
नैव पर्युषितैः स्निग्धैः शोधितैरर्चयेच्छिवम् ॥
एकादश दिनान्येवमर्चयेत्तं महेश्वरम्।
विधिनाऽनेन देवेशं भूयस्तं वै निबोध मे ॥
दिनान्येकादशैवाऽऽदौ पूजान्ते होममाचरेत्।
साज्यैर्बिल्वदलैर्नित्यं दक्षिणां दिशमाश्रितः ॥
एवं नीलोत्पलैर्भूयः पद्मैश्चैव सुगन्धिभिः।
होममर्चां प्रकुर्वीत त्रिरेकादशवासरान् ॥
सघृतं गुग्गुलं दग्ध्वा नित्यमेव हरप्रियम्।
पूजान्ते परया भक्त्या तस्यैवं धनसंचयः।
वित्तकामो यदा सोऽथ स्यादालिङ्ग्य वनस्पतीन्।
जपेद्रुद्रांल्लिङ्गं ध्यायेद्ध्रुवं ते देवता वसुः ॥
सपुष्पं वा तरुं आम्रं बिल्वं वाऽऽलिङ्ग्य तांज्जपेत्।
आवर्तयन्बहून्वारान्स द्रष्टो देवता भवेत् ॥
तीर्थे कनखले गत्वा जप्त्वा रुद्रान्बहून्पुनः।
जपेन्मध्यजले कृष्णपाषाणो देवताश्रियः ॥
महापर्वतमाश्रित्य अवष्टभ्य दिने दिने।
जपेदेकादशाहान्ते निधिं प्राप्नोति पुष्कलम् ॥
सन्निधौ चैत्यवृक्षस्य भक्त्या जुहोति यः।
तदन्ते जायते तस्य द्रविणं पुष्कलं बहु ॥
मधुबिल्वादयो वृक्षा आलिङ्ग्यैकादशे दिने।
जपान्ते देवता यान्ति तथ्यं तत्र न संशयः ॥

---

१ मधु० इति पाठान्तरम्।

अथवा लिङ्गमाश्रित्य स्वयंभुवमपराङ्मुखम् ।
संस्थाप्यैकादशाहानि जपेदेतत्सुपङ्कजैः ॥
पशून्वा कुत्सितांश्चैव न पश्येन्न च संस्पृशेत् ।
यं पश्येज्जपपाते तु द्वेष्यं स्याद्द्वादशेऽहनि ॥

अथाऽन्यः—

कृष्णाष्टमीं समारभ्य यावत्कृष्णचतुर्दशी ।
स्थण्डिलं चोपलिप्यार्कपत्रके वा जपेत्सुधीः ॥

'नमो अस्तु नीलग्रीवाय' इत्यनेन सहस्राभिमन्त्रितं घृतपायसमीश्वराय निवेदयेत् । कार्षापणानां सहस्रमुत्पद्यते । अथाऽन्यः । 'प्रमुञ्च धन्वनः' इत्यनेन यथासिद्धान्नं महानसेऽष्टावरसहस्रं जुहुयात् । द्रव्यमव्यवच्छिन्नमक्षयं भवति । अथाऽन्यः । 'नमो वः किरिकेभ्यः' इति बिल्वाहुतीनामयुतं जुहुयात् । कार्षापणानां सहस्रमुत्पद्यते" । इति कालिकापुराणे ।

अथान्नकामस्य शौनकः—

'असौ यस्ताम्रः' इत्यनेनोभयेनाहरहरुद्यास्तमययोरादित्यमुपतिष्ठेताऽक्षय्यमन्नमुपतिष्ठते ।

अथ बौधायनः—

उदुम्बरसमिद्भिर्मध्वक्ताभिर्वा रुद्रमहारुद्रातिरुद्राख्यमेकमपरं वा जप्त्वा यथोक्तसंख्यया जुहुयादन्नमुत्पद्यते ।

अथ वृष्टिकामस्य शौनकः ।

'असौ यस्ताम्रः' इत्यनेनोदकसक्तुयवागूभिर्वेतससमिधामयुतं जुहुयात् । पृथुकक्षीरौदनाभ्यामयुतं जुहुयात् । भगवानादित्यो वृष्टिं सृजति ।

अथाऽऽयुष्कामस्य स एवाऽऽह—

आयुष्कामः पूर्वोक्तविधिना देवमाराध्य सर्वदिक्षु रक्तपीतकृष्णबलीन्दत्त्वा रुद्रैकादशिनीमेकादशकृत्वो जप्त्वा 'आराते गोघ्न' इति षोडशोपचारान्कृत्वा तमेव मन्त्रं सहस्रं जपेत् । व्याधितश्चेद्द्वेदिने ब्राह्मणाय दक्षिणां दत्त्वा सहस्रं जापयेत् । व्याधिभ्यः प्रमुच्यते शतायुर्भवति[1] ।

अथ पुत्रकामस्य शौनकः—

'परि णो रुद्रस्य' इति वटसमिधामयुतं जुहुयात्पुत्र आयुष्मानुत्पद्यते ।

अथ गोकामस्य स एव—

---

1 अत्र 'स्वयंभुवमपराङ्मुखम्' इति शुद्धः पाठः कल्पनीयः ।

'नमो वः किरिकेभ्यः' इति मन्त्रेण वैकङ्कतोदुम्बरसमिधां दध्यक्तानामयुतं जुहुयात्। अनन्तगोस्वामी भवति। न च गावः प्रक्षीयन्ते। अथवाऽनेनैव मन्त्रेणार्कपर्णशतं गोपयसैकादशाऽऽहुतीर्जुहुयादेकादश गाव उत्पद्यन्ते।

अथ वाक्कामस्य स एवाऽऽह—

महाचतुष्पथे वल्मीकमृदा लिङ्गं प्रतिष्ठाप्य पञ्चगव्येन स्नापयेत्। 'नमो वः किरिकेभ्यः' इत्यनया चाभिमन्त्र्य 'मा नस्तोके' इति घृतपायसं दिनद्वयं विल्वमुपहरेत्। दक्षिणामूर्तौ वचाफलसर्षभैफलं चूर्णं मुमूर्षं कृत्वा ताम्रभाजने न्यसेत्। कपिलाघृतेनाऽऽलोड्य प्रदेशिन्या नियुताभिमन्त्रितं कृत्वा पिबेदप्रतिहतवाग्मी भवति।

पुनः स एव—'द्रापे अन्धसस्पते' इत्यादिना शतसहस्रं जुहुयात्। वासांस्यक्षराणि भवन्ति। अथ पृश्निकामस्य बौधायनः—

रुद्रैकादशिनीलघुरुद्रमहारुद्रातिरुद्रेष्वन्यतमं जप्त्वा
जुहुयाद्रुद्रवेतस्पुष्पाणि स विश्वं कुरुते वशम्।
अथ कृत्स्नं जगत्कश्चिद्वशीकर्तुं समीहते।
नाभिमात्रजलस्थश्च जपेद्रुद्रान्त्रहूंस्तथा॥
कृत्वा चैवार्चनं शंभोरादाय नियमं ततः।
आदित्याभिमुखो भूत्वा रुद्रानावर्तयेत्सदा॥
तस्याऽऽवर्तयतो रुद्राञ्जितात्मस्य च धीमतः।
वृषकेतुः समायाति वरदो भक्तवत्सलः॥

अथाऽऽरोग्यकामस्य शौनकः—'मा नो महान्तम्' इति मन्त्रेण तिलाहुतीनामयुतं जुहुयात्। बालानां परिजनस्याऽऽरोग्यं भवति। अथ मत्युपस्थिते सर्वभये क्लेशविमोक्षकामः पूर्वोक्तविधिना मन्त्रदेवन्यासादिकं कृत्वा वर्णार्घ्य दत्त्वा 'मीढुष्टम' इति पुनः षोडशोपचारं कृत्वा रुद्रैकादशिनीमेकाशकृत्वो जप्त्वा जापयित्वा वा रुद्रवेदिनं सर्वेभ्यो भयेभ्यः प्रमुच्यते नात्र संशयः। 'इमा रुद्राय' इति मन्त्रेण दधिमधुपायसाहुतीनां प्रत्येकमयुतं जुहुयात्सर्वभयान्युपशाम्यन्ति।

अथ शान्तिकामः पूर्वोक्तविधिना मन्त्रदेवन्यासादिकं कृत्वा देवमाराध्य रुद्रवेदिनं ब्राह्मणमाचार्यं वृत्वा स्वयंभूलिङ्गमभिगम्य तत्रापनेनैव विधिनाऽऽराधनं कृत्वा पञ्चामृतैः स्नापयित्वा प्रथमानुवाकेनाऽऽज्यहोमं कृत्वा देवं संपूज्य 'नमस्ते रुद्र मन्यवे' इत्येकादशानुवाकानां जपं कुर्याद्द्वारामासाद्यन् तथा जपान्ते 'अग्नाविष्णू सजोषसे' इत्येकादशानुवाकानामेकमेकं

१ क. 'मर्षक'।

कुर्यात् । "नमस्ते रुद्र मन्यवे" इत्यनेन गवामुपघाते गोष्ठमध्येऽग्निमुपसमाधाय वैकङ्कतसमिधामयुतं जुहुयात् । पश्वादीनां शान्तिर्द्विगुणेन महाशान्तिरिति ।

अथ शत्रुमारणकामः पूर्वोक्तविधिना मन्त्रन्यासादि कृत्वा दिक्पालेभ्यो रक्तौदनबलीन्दत्त्वा 'स्तुहि श्रुतम्' इत्यनेन षोडशोपचारान्कृत्वा रुद्रैकादशिनीमेकादशकृत्वो जपित्वा पुनः 'स्तुहि श्रुतम्' इति सहस्रं जपेत्प्रत्यक्षम् । सप्तरात्रेण शत्रुविनाशो भवति । अथ कृत्यामुत्पादयितुकामो रक्तवाससा रक्तोष्णीषरक्तमाल्यानुलेपनैर्देवमर्चयेत् । श्मशानाङ्गणे लोहितशलाकाः प्रादेशमात्रा महातैलाक्ता लक्षं जुहुयात् । "उषितु रक्ताङ्गि रक्तनेत्रे रक्तकेशि" कन्यां वा क्षिप्रमेव रुधिरकुम्भेन पूर्णमांसमात्रेण तर्पयेत् । अन्यथा कर्तारमेव हिंसेत् । सा त्वरिता यन्त्रिता वदति "कं घर्षयामि वद वा ज्ञायते यदि त्रैलोक्यस्थितमभ्युत्सादयिष्यामि" इति । तथा चैकैकस्य शरीरस्य ग्रामे नगरे गृहे च प्रयोगः । आर्कं पञ्चरत्नमुपयोज्याभ्युदय द्वादशरात्राणि लघुभ्यो लघूनि महान्तीति अंगहीनानि तुलापुरुषचान्द्रायणानां मध्यम एव विकल्प्य ग्रहणे त्वाचम्य नित्याभिवादावलम्बिनाऽन्यथा पठेत्, इति । 'प्रमुञ्च धन्वनः' इति षड्भिरायुधमभिमन्त्र्य संग्रामोपनीताः शत्रवः पलायन्ते । अभिमुखा नातिष्ठन्ते । दर्भकण्टकानामयुतं जुहुयात् । प्रभूतः शत्रूपते क्षत्रियादिः । क्षत्रियो दिवसत्रिभागे वैश्यः षड्भागेन चतुर्भागेण शूद्रः । तथा चाव्याहतं कर्मेत्याचक्षते । 'विकिरिद विलोहित' इति यथा शत्रुभिरनेकपर्यायसुप्तस्रुवमुखे जुहुयात् । सर्वे विभ्रममनसो विमुखाः शत्रवश्च पलायन्ते । 'नमो हिरण्यबाहवे' इत्यनुवाकैः कटुतैलाक्तानां राजाभिशङ्कितानां सर्षपाञ्जुहुयात् । चक्रमुत्सादयति । फट्कारेण देवस्योपरि मालामधोशिरा(!)मवलम्ब्य सशिरसा वस्त्रेण रुधिरमाप्लाव्य त्रिकटुकेनाभ्यज्य देवकराङ्गुलिना रेखामुत्पाद्य शत्रोर्नामानुस्मरञ्जपेत् । सबलसमुदायं शत्रुमुच्चाटयति । एवं कृत्स्नं ग्राममुच्चाटयति एकाह्ना । राजानमहोरात्रेण संपूर्णमर्धदिवसेन क्षत्रियं क्षपयति । दिवसत्रिभागेण वैश्यं चतुर्भागेण शूद्रम् । तथा चाव्याहतं कर्मेत्याचक्षते । एतत्सर्वं शौनकोक्तं हेमाद्रौ । अथ मेरुतन्त्रोक्तम्—

रौद्रीं धारां ततः कुर्यात्प्रोच्यते तद्विधानकम् ।
नमस्ते रुद्राग्राविष्णू इत्यध्यायद्वयेन च ॥

---

१ ख. अङ्गहीनानि इति पाठान्तरम् ।

आवर्तनमिति प्रोक्तं गङ्गास्नानफलप्रदम् ।
आवर्तनाभिषेकं तु यः कुर्यात्प्रत्यह नरः ॥
तस्यैव दिनजं पापं दैवजं नाशमाप्नुयात् ।
संध्यावन्दनतः क्षिप्रं तस्मेभाज्जन्मजं भवेत् ॥
एकः पाठो नमस्तेऽस्य ह्यनुवाकः परस्य च ।
एवं भवाय नमस्तेऽस्याश्राविष्णू तथैककम् ॥
इयं रुद्री समाख्याता रौद्रपापनिकृन्तनी ।
अनया प्रत्यहं यस्तु कुर्याल्लिङ्गाभिषेचनम् ॥
जन्मजन्मकृतं पापं वर्षमध्ये प्रणश्यति ।
रुद्रीभिरेकादशभिर्लघुरुद्रः प्रकीर्तितः ॥
अनेन सिक्तं यैर्लिङ्गं ते न पश्यन्ति भास्करिम् ।
एकादशभिरेतैस्तु महारुद्रः प्रकीर्तितः ॥
निर्धनो धनमाप्नोति महापातकनाशनः ।
अनेन विहितो होमः सोमयागफलप्रदः ॥
अनधिकारी दीक्षायां करे पक्षस्त्वयं मतः ।
एकादशमहारुद्रैरतिरुद्रः प्रकीर्तितः ॥
अतिपापहरो यस्माद्रुद्राऽन्या नैव निष्कृतिः ॥
इति मेरुतन्त्रोक्तं विधानं समाप्तम् ।

इति श्रीभट्टभास्करविरचिते यजुर्वेदभाष्येऽग्निकाण्डे श्रीरुद्रप्रश्नसंज्ञितः
पञ्चमः प्रपाठकः समाप्तः ।

समाप्तमिदं नमकभाष्यम् ।

अथ चमकभाष्यप्रारम्भः ।

यस्य निःश्वसितं वेदा यो वेदेभ्योऽखिलं जगत् ।
निर्ममे तमहं वन्दे विद्यातीर्थमहेश्वरम् ॥
परिषेचनमुख्यास्तु संस्काराः षड् ईरिताः ।
वसोर्धारादयः शिष्टाः प्रोच्यन्तेऽस्मिंस्तु सप्तमे ॥

कल्पः—'अग्नाविष्णू सजोषसा' इति चतुर्गृहीतं हुत्वौदुम्बरीं स्रुचं व्याममात्रीं मृदा प्रदिग्धां पश्चादासेचनवतीं घृतस्य पूरयित्वा 'वाजश्च मे प्रसवश्च मे' इति संततां वसोर्धारां जुहोत्यामन्त्रसमापनादिति । अत्र एकादशभिरनुवाकैर्मन्त्रः समाप्यते ।

चतुर्गृहीतहोममन्त्रपाठस्तु—

ॐ अग्नाविष्णू सजोषसेमा वर्धन्तु वां गिरः ।
द्युम्नैर्वाजेभिरा गतम् ॥ १ ॥

ओम् अग्नाविष्णू इत्यग्नी—विष्णू सजोषसेति स—जोषसा इमाः वर्धन्तु वाम् गिरः । द्युम्नैः वाजेभिः एति गतम् ॥ १ ॥

सा० भा० हेऽग्नाविष्णू युवां सजोषसा समानप्रीती भवतम् । वां युवयोरिमा गिरः स्तुतिरूपा वाचो वर्धन्तु वृद्धिं प्राप्नुवन्तु । युवामपि द्युम्नैर्धनैर्वाजेभिरन्नैश्च युक्तावागतमिहाऽऽगच्छतम् ॥ १ ॥

अथैकादशानुवाकात्मको मन्त्र उच्यते । अनुवाकभेदस्त्वयन्त्रसंयुक्ते कर्मणि पृथङ्मन्त्रत्वेनानुष्ठेयत्वादुपपद्यत इति ॥

तत्र प्रथमानुवाकपाठस्तु—

वाजश्च मे प्रसवश्च मे प्रयतिश्च मे प्रसितिश्च मे धीतिश्च मे क्रतुश्च मे स्वरश्च मे श्लोकश्च मे श्रावश्च मे श्रुतिश्च मे ज्योतिश्च मे सुवश्च मे प्राणश्च मेऽपानश्च मे व्यानश्च मेऽसुश्च मे चित्तं च म आधीतं च मे वाक्च मे मनश्च मे चक्षुश्च मे श्रोत्रं च मे दक्षश्च मे बलं च म ओजश्च मे

सहश्च म आयुश्च मे जरा च म आत्मा च मे तनूश्च मे शर्म च मे वर्म च मेऽङ्गानि च मेऽस्थानि च मे परूꣳषि च मे शरीराणि च मे ॥ १ ॥

वाजः च मे प्रसव इति प्र-सवः च मे प्रयतिरिति प्र-यतिः च मे प्रसितिरिति प्र-सितिः च मे धीतिः च मे क्रतुः च मे स्वरः च मे श्लोकः च मे श्रावः च मे श्रुतिः च मे ज्योतिः च मे सुवः च मे प्राण इति प्र-अनः च मे अपान इत्यप-अनः च मे व्यान इति वि-अनः च मे असुः च मे चित्तम् च मे आधीतमित्या-धीतम् च मे वाक् च मे मनः च मे चक्षुः च मे श्रोत्रम् च मे दक्षः च मे बलम् च मे ओजः च मे सहः च मे आयुः च मे जरा च मे आत्मा च मे तनूः च मे शर्म च मे वर्म च मे अङ्गानि च मे अस्थानि च मे परूꣳषि च मे शरीराणि च मे ॥ १ ॥

सा० भा० वाजोऽन्नम्। चशब्दो वक्ष्यमाणद्रव्यापेक्षया समुच्चयार्थः। मे मम कल्पतामिति पदं दशमानुवाके वक्ष्यमाणं सर्वत्रानुषज्यते। संपद्यतामित्यर्थः। प्रसवोऽन्नस्याभ्यनुज्ञानं दीयतां भुज्यतामित्येवंरूपम्। प्रयतिः शुद्धिः। प्रसितिर्वन्धनमन्नविषयकमौत्सुक्यम्। धीतिरन्नधारणम्। क्रतुरन्नहेतुर्यज्ञः। स्वरो मन्त्रगत उदात्तादिः। श्लोकः स्तुतिः। श्रावः श्रावयितृत्वसामर्थ्यम्। श्रुतिः श्रवणसामर्थ्यम्। ज्योतिः प्रकाशः। सुवः स्वर्गः। प्राणापानव्याना वायुवृत्तिविशेषाः। असुस्तद्वृत्तिमान्वायुः। चित्तं मनोजन्यं ज्ञानम्। आधीतं येन ज्ञानेन सर्वदा विषयीकृतं द्रव्यम्। वागादयश्चत्वारः प्रसिद्धाः। दक्षो ज्ञानेन्द्रियगतं कौशलम्। बलं कर्मेन्द्रियगतं सामर्थ्यम्। ओजो बलहेतुरष्टमो धातुः। सहो वैरिविषयमभिभवितृत्वम्। आयुः प्रसिद्धम्। जराऽऽयुषो वलीपलिता-

द्विपर्वन्तत्वम्। आत्मा शास्त्रप्रसिद्धः परमात्मा। तनूः शोभनसंनिवेशं वपुः। शर्म सुखम्। वर्म शरीररक्षकवचादि। अङ्गानि संपूर्णावयवाः। अस्थानि यथास्थानं स्थितान्यस्थीनि। परूंषि अङ्गुल्यादिपर्वाणि। शरीराणि पूर्वमनुक्ताः शरीरावयवाः॥ १॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये प्रथमोऽनुवाकः॥ १॥

द्वितीयमाह—

ज्यैष्ठ्यं च म आधिपत्यं च मे मन्युश्च मे भामश्च मेऽमश्च मेऽम्भश्च मे जेमा च मे महिमा च मे वरिमा च मे प्रथिमा च मे वर्ष्मा च मे द्राघुया च मे वृद्धं च मे वृद्धिश्च मे सत्यं च मे श्रद्धा च मे जगच्च मे धनं च मे वशश्च मे त्विषिश्च मे क्रीडा च मे मोदश्च मे जातं च मे जनिष्यमाणं च मे सूक्तं च मे सुकृतं च मे वित्तं च मे वेद्यं च मे भूतं च मे भविष्यच्च मे सुगं च मे सुपथं च म ऋद्धं च म ऋद्धिश्च मे क्लृप्तं च मे क्लृप्तिश्च मे मतिश्च मे सुमतिश्च मे॥ २॥

ज्यैष्ठ्यम् च मे आधिपत्यमित्याधि—पत्यम् च मे मन्युः च मे भामः च मे अमः च मे अम्भः च मे जेमा च मे महिमा च मे वरिमा च मे प्रथिमा च मे वर्ष्मा च मे द्राघुया च मे वृद्धम् च मे वृद्धिः च मे सत्यम् च मे श्रद्धेति श्रत्—धा च मे जगत् च मे धनम् च मे वशः च मे त्विषिः च मे क्रीडा च मे मोदः च मे जातम् च मे जनिष्यमाणम् च मे सूक्तमिति सु—उक्तम् च मे सुकृतमिति सु—कृतम् च मे वित्तम् च मे वेद्यम् च मे भूतम् च

मे प्राविष्यत् च मे सुगमिति सु-गम् च मे सुपथमिति सु-पथम् च मे ऋद्धम् च मे ऋद्धिः च मे क्लृप्तम् च मे क्लृप्तिः च मे मतिः च मे सुमतिरिति सु-मतिः च मे ॥ २ ॥

भा० मा० ज्यैष्ठ्यं प्रशस्ततमत्वम् । आधिपत्यं स्वामित्वम् । मन्युभामशब्दौ क्रोधावान्तरविशेषवाचिनौ । मन्युः(?) मानसः । अपरोऽक्षमादिलिङ्गजन्यो बाह्यः । अमोऽप्रमेयत्वं विरोधिभिरियत्तया परिच्छेत्तुमशक्यत्वम् । अम्भः शैत्यमाधुर्योपेतमुदकम् । जेमा जयसामर्थ्यम् । महिमा महत्त्वं जयसंपादितधनादिसंपत्तिः । वरिमा वरणीयत्वं पूज्यत्वम् । प्रथिमा गृहक्षेत्रादिविस्तारः । वर्ष्मा पुत्रपौत्रादिशरीराणि । द्राघुया पुत्रपौत्रादिविषयं दीर्घत्वम् । अविच्छिन्ना संततिरित्यर्थः । वृद्धं प्रभूतमन्नं धनं च । वृद्धिर्विद्यादिगुणैरुत्कर्षः । सत्यं यथार्थभाषणम् । श्रद्धा परलोकोऽस्तीति बुद्धिः । जगत्, जङ्गमात्मकं गवादि । धनं सुवर्णादि । वशः सर्वस्वाधीनत्वम् । त्विषिः शरीरकान्तिः । क्रीडाऽक्षमृगयादिः । मोदस्तज्जन्यो हर्षः । जातं पूर्वसिद्धापत्यम् । जनिष्यमाणं भविष्यदपत्यम् । सूक्तमृक्समूहः । सुकृतं तज्जन्यमपूर्वम् । वित्तं पूर्वलब्धम् । वेद्यमितः परं लब्धव्यं द्रव्यजातम् । भूतं पूर्वसिद्धं क्षेत्रादि । भविष्यत्संपत्स्यमानम् । सुगं सुखगन्तव्यं बन्धुजनयुक्तग्रामान्तरादि । सुपथं चोरादिरहितो मार्गः । ऋद्धं वर्धितं धनादिकमनुष्ठितकर्मफलं वा । ऋद्धिरनुष्ठास्यमानस्य फलम् । क्लृप्तं समर्थं स्वकार्यक्षमद्रव्यम् । क्लृप्तिः स्वकीयसामर्थ्यम् । मतिः पदार्थमात्रनिश्चयः । सुमतिः दुर्घटानेकार्थादिनिश्चयः ॥ २ ॥ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये द्वितीयोऽनुवाकः ॥ २ ॥

तृतीयमाह—

शं च मे मयश्च मे प्रियं च मेऽनुकामश्च मे कामश्च मे सौमनसश्च मे भद्रं च मे श्रेयश्च मे वसीयश्च मे यशश्च मे भगश्च मे द्रविणं च मे यन्ता च मे धर्ता च मे क्षेमश्च मे

१ क. भद्रा० देयादि° ।

धृतिश्च मे विश्वं च मे महंश्च मे संविच्चं मे ज्ञात्रं च मे सूश्च मे प्रसूश्च मे सीरं च मे लयश्च म ऋतं चं मेऽमृतं च मे यक्ष्मं च मेऽनामयच्च मे जीवातुश्च मे दीर्घायुत्वं चं मेऽनमित्रं च मेऽभयं च मे सुगं चं मे शयनं च मे सूषा चं मे सुदिनं च मे ॥ ३ ॥

शम् च मे मयः च मे प्रियम् च मे अनुकाम इत्यनु–कामः च मे कामः च मे सौमनसः च मे भद्रम् च मे श्रेयः च मे वस्यः च मे यशः च मे भगः च मे द्रविणम् च मे यन्ता च मे धर्ता च मे क्षेमः च मे धृतिः च मे विश्वम् च मे महः च मे संविदिति सं–वित् च मे ज्ञात्रम् च मे सूः च मे प्रसूरिति प्र–सूः च मे सीरम् च मे लयः च मे ऋतम् च मे अमृतम् च मे अयक्ष्मम् च मे अनामयत् च मे जीवातुः च मे दीर्घायुत्वमिति दीर्घायु–त्वम् च मे अनमित्रम् च मे अभयम् च मे सुगमिति सु–गम् च मे शयनम् च मे सूषेति सु–उषा च मे सुदिनमिति सु–दिनम् च मे ॥ ३ ॥

सा॰ भा॰ शंशब्द ऐहिकसुखवाची । मयःशब्द आमुष्मिकसुखवाची । प्रियं प्रीतिकारणं वस्तु । अनुकामोऽनुकूलत्वनिमित्तेन काम्यमानः पदार्थः । एवद्द्वयमैहिकमेव तारतम्योपेतम् । काम आमुष्मिकः स्वर्गादिकः । सौमनसो मनःस्वास्थ्यकरो बन्धुवर्गः । भद्रं कल्याणमिह लोके रमणीयम् । श्रेयः परलोकहितम् । वस्यो निवासहेतुर्गृहादिः । यशः कीर्तिः । भगः सौभाग्यम् । द्रविणं धनम् । यन्ता नियामक आचार्यादिः । धर्ता पोषकः पित्रादिः । क्षेमो विद्यमानधनस्य रक्षणशक्तिः । धृतिर्धैर्यमापद्यपि निश्चलत्वम् । विश्व

सर्वजनानुकूल्यम् । महः पूजा । संविद्वेदशास्त्रादिविज्ञानम् । ज्ञात्रं ज्ञापयितृत्वसामर्थ्यम् । सूः पुत्रादिप्रेरणसामर्थ्यम् । प्रसूर्भृत्यादिप्रेरणसामर्थ्यम् । सीरं गोलाङ्गलादिकृषिसाधनसंपत्तिः । लयस्तत्प्रतिबन्धनिवृत्तिः । ऋतं यज्ञादिकर्म । अमृतं तत्फलम् । अयक्ष्मं राजयक्ष्मादिप्रबलव्याधिराहित्यम् । अनामयज्ज्वरादिस्वल्पव्याधिराहित्यम् । जीवातुर्जीवनकारणं व्याधिपरिहारार्थमौषधम् । दीर्घायुत्वमपमृत्युराहित्यम् । अनमित्रं वैरिराहित्यम् । अभयं भयराहित्यम् । सुगं शोभनगमनम् । सर्वैरङ्गीकृताचरणमित्यर्थः । शयनं शय्योपधानादिसंपत्तिः । सूषा स्नानसंध्यावन्दनादियुक्तः शोभनः प्रातःकालः । सुदिनं यज्ञदानाध्ययनादियुक्तं कृत्स्नं दिनम् ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये तृतीयोऽनुवाकः ॥ ३ ॥

चतुर्थमाह—

ऊर्क्च मे सूनृता च मे पयश्च मे रसश्च मे घृतं च मे मधु च मे सग्धिश्च मे सपीतिश्च मे कृषिश्च मे वृष्टिश्च मे जैत्रं च म औद्भिद्यं च मे रयिश्च मे रायश्च मे पुष्टं च मे पुष्टिश्च मे विभु च मे प्रभु च मे बहु च मे भूयश्च मे पूर्णं च मे पूर्णतरं च मेऽक्षितिश्च मे कूयवाश्च मेऽन्नं च मेऽक्षुच्च मे व्रीहयश्च मे यवाश्च मे माषाश्च मे तिलाश्च मे मुद्गाश्च मे खल्वाश्च मे गोधूमाश्च मे मसुराश्च मे प्रियङ्गवश्च मेऽणवश्च मे श्यामाकाश्च मे नीवाराश्च मे ॥ ४ ॥

ऊर्क् च मे सूनृता च मे पयः च मे रसः च मे घृतम् च मे मधु च मे सग्धिः च मे सपीतिरिति स—पीतिः च मे कृषिः च मे वृष्टिः च मे जैत्रम् च मे औद्भिद्यमित्यौत्—भि-द्यम् च मे रयिः च मे रायः च मे पुष्टम् च मे पुष्टिः च मे विभ्विति वि—भु च मे प्रभ्विति प्र—भु च मे बहु च मे भूयः

च मे पूर्णम् च मे पूर्णतरमिति पूर्ण-तरम् च मे अक्षितिः च मे कूयवाः च मे अन्नम् च मे अक्षुत् च मे व्रीहयः च मे यवाः च मे माषाः च मे तिलाः च मे मुद्गाः च मे खल्वाः च मे गोधूमाः च मे मसुराः च मे प्रियङ्गवः च मे अणवः च मे श्यामाकाः च मे नीवाराः च मे ॥ ४ ॥

सा० भा० ऊर्क्, अन्नसामान्यम् । सूनृता प्रियोक्तिः । भयःप्रभृतयोऽन्नविशेषाः । पयः क्षीरम् । रसस्तत्सारं सारम् । घृतमधुनी प्रसिद्धे । सग्धिर्बन्धुभिः सह भोजनमित्यर्थः । तथा सपीतिः सहपानम् । कृषिर्वृष्टी अन्नस्य हेतुत्वेन प्रसिद्धे । जैत्रं जयशीलम् । सुक्षेत्रमित्यर्थः । औद्भिद्यमुद्भिदां वृक्षगुल्मादीनामुत्पत्तिः । रयिः सुवर्णम् । रायो मणिमुक्तादिः । पुष्टं पूर्वोक्तमेव सुवर्णप्रतिसमृद्धम् । पुष्टिः शरीरपोषः । विभ्वादयोऽक्षित्यन्ता धान्यविषया उत्तरोत्तराभिवृद्धयः सप्तापि तारतम्येन द्रष्टव्याः । न केवलं महद्धान्येव धान्यानि किंतु, अल्पान्यपीत्युच्यन्ते । कूयवाः कुत्सितयवाः । अन्नं प्रसिद्धम् । अक्षुदन्नसाध्यः क्षुत्परिहारः । व्रीहियवमाषतिलमुद्गाः प्रसिद्धाः । खल्वा मुद्गेभ्योऽपि स्थूलबीजाः । अथर्ववेदभाष्ये तु खल्वाश्चणका इति व्याख्यातम् । गोधूमाः प्रसिद्धाः । मसुरा मुद्गवत्सूपहेतवः । प्रियङ्गवः प्रसिद्धाः । अणवः सूक्ष्मशालयः । श्यामाका ग्राम्या धान्यविशेषाः । नीवारा आरण्याः ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये चतुर्थोऽनुवाकः ॥ ४ ॥

पञ्चममाह—

अश्मा च मे मृत्तिका च मे गिरयश्च मे पर्वताश्च मे सिकताश्च मे वनस्पतयश्च मे हिरण्यं च मेऽयश्च मे सीसं च मे त्रपुश्च मे श्यामं च मे लोहं च मेऽग्निश्च म आपश्च मे वीरुधश्च म ओषधयश्च मे कृष्टपच्यं च मेऽकृष्टपच्यं च मे ग्राम्याश्च

१ ख. ग. ङ. रसः क्षीरम् । घृतं तत्सारं सारम् । मधु प्रसिद्धम् । २ ख. सग्धिः सखी. भिर्बन्धुभिः । ङ. सुग्धि· सखुभिर्बन्धुभिः ।

मे पशव॑ आरण्याश्च॑ यज्ञेन॑ कल्पन्तां वित्तं च॑ मे वित्ति॑श्च मे भूतं
च॑ मे भूति॑श्च मे वसु॑ च मे वसति॑श्च मे कर्म॑ च मे शक्ति॑श्च
मेऽर्थ॑श्च म एम॑श्च म इति॑श्च मे गति॑श्च मे ॥ ५ ॥

अश्मा॑ च मे मृत्ति॑का च मे गिर॑यः च मे पर्व॑ताः च मे
सिक॑ताः च मे वनस्पत॑यः च मे हिर॑ण्यम् च मे अयः॑ च मे
सीस॑म् च मे त्रपु॑ च मे श्याम॑म् च मे लोह॑म् च मे अग्निः च
मे आप॑ः च मे वीरुध॑ः च मे ओष॑धयः च मे कृष्टपच्यमिति॑
कृष्ट–पच्यम् च मे अकृष्टपच्यमित्य॑कृष्ट–पच्यम् च मे ग्राम्याः
च मे पशव॑ः आरण्याः च यज्ञेन॑ कल्पन्ताम् वित्तम् च मे वित्ति॑ः
च मे भूतम् च मे भूति॑ः च मे वसु॑ च मे वसति॑ः च मे कर्म॑
च मे शक्ति॑ः च मे अर्थ॑ः च मे एम॑ः च मे इति॑ः च मे गति॑ः
च मे ॥ ५ ॥

सा० भा० अश्मादयः प्रसिद्धाः । श्यामं कृष्णायसम् । लोहं पाण्डुरताम्रादि । अग्न्यादयः प्रसिद्धाः । ग्राम्यारण्यपशवो यज्ञेन निमित्तीभूतेन कल्पन्तां समर्था भवन्तु । वित्तं पूर्वलब्धम् । वित्तिर्भाविलाभः । भूतमैश्वर्यपिदं पुत्रादिकम् । भूतिः स्वकीयमैश्वर्यादिकम् । वसु निवाससाधनं गवादिकम् । वसतिर्निवासाधारो गृहादिः । कर्माग्निहोत्रादिकम् । शक्तिस्तदनुष्ठानसामर्थ्यम् । अर्थः प्रयोजनविशेषः । एम एतव्यं प्राप्तव्यं सुखम् । इतिरयनमिष्टप्राप्त्युपायः । गतिरिष्टप्राप्तिः ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां
चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये पञ्चमोऽनुवाकः ॥ ५ ॥

षष्ठमाह—

अग्निश्च॑ म इन्द्र॑श्च मे सोम॑श्च म इन्द्र॑श्च मे सविता च॑

म इन्द्रश्च मे सरस्वती च म इन्द्रश्च मे पूषा च म इन्द्रश्च मे
बृहस्पतिश्च म इन्द्रश्च मे मित्रश्च म इन्द्रश्च मे वरुणश्च म
इन्द्रश्च मे त्वष्टा च म इन्द्रश्च मे धाता च म इन्द्रश्च मे
विष्णुश्च म इन्द्रश्च मेऽश्विनौ च म इन्द्रश्च मे मरुतश्च म
इन्द्रश्च मे विश्वे च मे देवा इन्द्रश्च मे पृथिवी च म इन्द्रश्च
मेऽन्तरिक्षं च म इन्द्रश्च मे द्यौश्च म इन्द्रश्च मे दिशश्च म
इन्द्रश्च मे मूर्धा च म इन्द्रश्च मे प्रजापतिश्च म इन्द्रश्च मे ॥६॥

अग्निः च मे इन्द्रः च मे सोमः च मे इन्द्रः च मे सविता
च मे इन्द्रः च मे सरस्वती च मे इन्द्रः च मे पूषा च मे इन्द्रः
च मे बृहस्पतिः च मे इन्द्रः च मे मित्रः च मे इन्द्रः च मे
वरुणः च मे इन्द्रः च मे त्वष्टा च मे इन्द्रः च मे धाता च
मे इन्द्रः च मे विष्णुः च मे इन्द्रः च मे अश्विनौ च मे
इन्द्रः च मे मरुतः च मे इन्द्रः च मे विश्वे च मे देवाः इन्द्रः
च मे पृथिवी च मे इन्द्रः च मे अन्तरिक्षम् च मे इन्द्रः च
मे द्यौः च मे इन्द्रः च मे दिशः च मे इन्द्रः च मे मूर्धा च
मे इन्द्रः च मे प्रजापतिरिति प्रजा–पतिः च मे इन्द्रः
च मे ॥ ६ ॥

भा० भा० अग्न्यादयः प्रसिद्धा देवतास्तैः सर्वैः सह समानभागोपेतत्वादिन्द्र एकैकया देवतया सह पठ्यते । दिक्शब्देन प्राच्यादिचतस्र उच्यन्ते । मूर्धशब्देन चोर्ध्वा दिक् । सा च मुख्यत्वाभिप्रायेण पृथङ्निर्दिष्टा ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहिताया चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये षष्ठोऽनुवाकः ॥ ६ ॥

सहमाह--

अꣳशुश्च मे रश्मिश्च मेऽदाभ्यश्च मेऽधिपतिश्च म उपाꣳशुश्च मेऽन्तर्यामश्च म ऐन्द्रवायवश्च मे मैत्रावरुणश्च म आश्विनश्च मे प्रतिप्रस्थानश्च मे शुक्रश्च मे मन्थी च म आग्रयणश्च मे वैश्वदेवश्च मे ध्रुवश्च मे वैश्वानरश्च म ऋतुग्रहाश्च मेऽतिग्राह्याश्च म ऐन्द्राग्नश्च मे वैश्वदेवश्च मे मरुत्वतीयाश्च मे माहेन्द्रश्च म आदित्यश्च मे सावित्रश्च मे सारस्वतश्च मे पौष्णश्च मे पात्नीवतश्च मे हारियोजनश्च मे ॥ ७ ॥

अꣳशुः च मे रश्मिः च मे अदाभ्यः च मे अधिपतिरित्यधि–पतिः च मे उपाꣳशुरित्युप–अꣳशुः च मे अन्तर्याम इत्यन्तः–यामः च मे ऐन्द्रवायव इत्यैन्द्र–वायवः च मे मैत्रावरुण इति मैत्रा–वरुणः च मे आश्विनः च मे प्रतिप्रस्थान इति प्रति–प्रस्थानः च मे शुक्रः च मे मन्थी च मे आग्रयणः च मे वैश्वदेव इति वैश्व–देवः च मे ध्रुवः च मे वैश्वानरः च मे ऋतुग्रहा इत्यृतु–ग्रहाः च मे अतिग्राह्या इत्यति–ग्राह्याः च मे ऐन्द्राग्न इत्यैन्द्र–अग्नः च मे वैश्वदेव इति वैश्व–देवः च मे मरुत्वतीयाः च मे माहेन्द्र इति माहा–इन्द्रः च मे आदित्यः च मे सावित्रः च मे सारस्वतः च मे पौष्णः

च मे पात्नीवत इति पात्नी–वतः च मे हारियोजन इति हारि–योजनः च मे ॥ ७ ॥

सा० भा० अंश्वादयः सोमग्रहविशेषाः सोमप्रकरणे प्रसिद्धाः । तत्र रश्मिग्रहादर्शनादुपांश्वस्यैव ग्रहस्य गृह्यमाणत्वादंशुं पृथक्कृत्य रश्मिशब्देन निर्दिश्यते । रश्मीनां तु तद्ग्रहणसाधनत्वात् । तथा च तद्ग्रहणमन्त्रः पठ्यते—" शुक्रं ते शुक्रेण गृह्णाम्यह्नो रूपेण सूर्यस्य रश्मिभिः " इति । अधिपतिशब्देन दधिग्रहो विवक्षितः । तस्य च श्रेष्ठत्वादाधिपत्यम् । अत एव श्रूयते—" ज्येष्ठो वा एष ग्रहाणाम् " इति । मलिम्लुचशब्देन द्विदेवत्यग्रहसहभावी प्रतिनिग्राह्यो[1] विवक्षितः । ध्रुवाख्यस्यैव ग्रहस्यावनयनदशायां वैश्वानरसूक्तपाठात्तदवस्थापन्नो वैश्वानरशब्देनोच्यते । आद्यो वैश्वदेवः प्रातःसवनगतः । अपरस्तृतीयसवनगतः । सारस्वतग्रहोऽभिषेचनीयाख्यविकृतौ द्रष्टव्यः । "सारस्वतं ग्रहं गृह्णाति" इति तत्राऽऽम्नानात् । एवं पौष्णोऽपि विकृतिगामी द्रष्टव्यः ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये सप्तमोऽनुवाकः ॥ ७ ॥

अष्टममाह—

इध्मश्च मे बर्हिश्च मे वेदिश्च मे धिष्णियाश्च मे स्रुचश्च मे चमसाश्च मे ग्रावाणश्च मे स्वरवश्च म उपरवाश्च मे धिषवणे च मे द्रोणकलशश्च मे वायव्यानि च मे पूतभृच्च म आधवनीयश्च म आग्नीध्रं च मे हविर्धानं च मे गृहाश्च मे सदश्च मे पुरोडाशाश्च मे पचताश्च मेऽवभृथश्च मे स्वगाकारश्च मे ॥ ८ ॥

इध्मः च मे बर्हिः च मे वेदिः च मे धिष्णियाः च मे स्रुचः च मे चमसाः च मे ग्रावाणः च मे स्वरवः च मे

1 ग. ङ. प्रतिनिधिप्रसिद्धौ । ग प्रतिनिग्राह्यो ।

उपरवा इत्युप–रवाः च मे अधिषवणे इत्यधि–सवने च मे द्रोणकलश इति द्रोण–कलशः च मे वायव्यानि च मे पूतभृदिति पूत–भृत् च मे आधवनीय इत्या–धवनीयः च मे आग्नीध्रमित्याग्नि–इध्रं च मे हविर्धानमिति हविः–धानम् च मे गृहाः च मे सदः च मे पुरोडाशाः च मे पचताः च मे अवभृथ इत्यव–भृथः च मे स्वगाकार इति स्वगा–कारः च मे ॥ ८ ॥

सा० भा० इध्मादीनि यज्ञाङ्गद्रव्याणि, यज्ञप्रकरणे प्रसिद्धानि । गृहाः पत्नीशालादयः । पचताः शामित्रादयः । स्वगाकारः शंयुवाकः । तेन हि यथास्वं देवतानां हविर्गमनं क्रियते ।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्येऽष्टमोऽनुवाकः ॥ ८ ॥

नवममाह—

अग्निश्च मे घर्मश्च मेऽर्कश्च मे सूर्यश्च मे प्राणश्च मेऽश्वमेधश्च मे पृथिवी च मेऽदितिश्च मे दितिश्च मे द्यौश्च मे शक्करीरङ्गुलयो दिशश्च मे यज्ञेन कल्पन्तामृक्च मे साम च मे स्तोमश्च मे यजुश्च मे दीक्षा च मे तपश्च म ऋतुश्च मे व्रतं च मेऽहोरात्रयोर्वृष्ट्या बृहद्रथन्तरे च मे यज्ञेन कल्पेताम् ॥ ९ ॥

अग्निः च मे घर्मः च मे अर्कः च मे सूर्यः च मे प्राण इति प्र–अनः च मे अश्वमेध इत्यश्व–मेधः च मे पृथिवी च मे अदितिः च मे दितिः च मे द्यौः च मे शक्करीः अङ्गुलयः दिशः

१ ख. पचताः पद ए मित्यादय ऋत्विजः ।

च मे यज्ञेन कल्पन्ताम् ऋक् च मे साम च मे स्तोमः च मे यजुः च मे दीक्षा च मे तपः च मे ऋतुः च मे व्रतम् च मे अहोरात्रयोरित्यहः—रात्र्योः वृष्ट्या बृहद्रथन्तरे इति बृहत्-रथन्तरे च मे यज्ञेन कल्पेताम् ॥ ९ ॥

सा० भा० अग्निश्चीयमानो वह्निः। घर्मः प्रवर्ग्यः। 'इन्द्रायार्कवते पुरोडाशम्' इति विहितो यागोऽर्कः। 'सौर्यं चरुम्' इति विहितो यागः सूर्यः। 'प्राणाय स्वाहा' इति विहितो होमः प्राणः। अश्वमेधः प्रसिद्धः। पृथिव्यादयो देवताविशेषाः। शक्करस्थार्थं अर्कर्यः। अङ्गुल्योऽङ्गुलिवद्विराट्पुरुषस्यावयव-विशेषाः। दिशः प्राच्याद्याः। चशब्दाद्विदिशोऽपि। ताः सर्वा मे मदीयेन यज्ञेन कल्पन्तां स्वस्वव्यापारसमर्था भवन्तु। ऋगादयो मन्त्रविशेषाः। स्तोमः सामावृत्तिरूपं स्तोत्रम्। दीक्षा यजमानसंस्कारः। तपः पापक्षयार्थमनशनादि। ऋतुर्वसन्ताद्युपलक्षितः कालः। व्रतमेकभक्तादि। अहोरात्रयोः संबन्धिनी या वृष्टि-स्तया मदीयं सस्यं कल्पतामिति शेषः। बृहद्रथन्तरे सामनी। ते च मदीयेन यज्ञेन कल्पेतां स्वस्वव्यवहारसमर्थे भवेताम्।

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये नवमोऽनुवाकः ॥ ९ ॥

दशमपाठ—

गर्भाश्च मे वत्साश्च मे त्र्यविश्च मे त्र्यवी च मे दित्यवाट् च मे दित्यौही च मे पञ्चाविश्च मे पञ्चावी च मे त्रिवत्सश्च मे त्रिवत्सा च मे तुर्यवाट् च मे तुर्यौही च मे पष्ठवाच्च मे पष्ठौही च म उक्षा च मे वशा च म ऋषभश्च मे वेहच्च मेऽनड्वान् च मे धेनुश्च म आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्राणो यज्ञेन कल्पतामपानो यज्ञेन कल्पतां व्यानो यज्ञेन कल्पतां चक्षुर्यज्ञेन कल्पता२ श्रोत्रं यज्ञेन कल्पतां मनो यज्ञेन कल्पतां वाग्यज्ञेन

१ ड. पु. क. "रहस्य। २ सामस्तोत्रनिरूपणं स्तोत्रमिति भाति।

कल्पतामात्मा यज्ञेन कल्पतां यज्ञो यज्ञेन कल्पताम् ॥ १० ॥

गर्भाः च मे वत्साः च मे त्र्यविरिति त्रि-अविः च मे त्र्यवीति त्रि—अवी च मे दित्यवाडिति दित्य—वाट् च मे दित्यौही च मे पञ्चाविरिति पञ्च—अविः च मे पञ्चावीति पञ्च—अवी च मे त्रिवत्स इति त्रि—वत्सः च मे त्रिवत्सेति त्रि—वत्सा च मे तुर्यवाडिति तुर्य—वाट् च मे तुर्यौही च मे पष्ठवाडिति पष्ठ—वाट् च मे पष्ठौही च मे उक्षा च मे वशा च मे ऋषभः च मे वेहत् च मे अनड्वान् च मे धेनुः च मे आयुः यज्ञेन कल्पताम् प्राण इति प्र—अनः यज्ञेन कल्पताम् अपान इत्यप—अनः यज्ञेन कल्पताम् व्यान इति वि—अनः यज्ञेन कल्पताम् चक्षुः यज्ञेन कल्पताम् श्रोत्रम् यज्ञेन कल्पताम् मनः यज्ञेन कल्पताम् वाक् यज्ञेन कल्पताम् आत्मा यज्ञेन कल्पताम् यज्ञः यज्ञेन कल्पताम् ॥ १० ॥

सा०भा० गर्भा वत्साश्च प्रसिद्धाः। सार्धसंवत्सरो वत्सरूपः पुंगवस्त्र्यविः। तथाविधा गौस्त्र्यवी। द्विसंवत्सर ऋषभो दित्यवाट्। तथाविधा गौर्दित्यौही। सार्धद्विसंवत्सर ऋषभः पञ्चाविः। तथाविधा गौः पञ्चावी। संवत्सरत्रयोपेत ऋषभस्त्रिवत्सः। तथाविधा गौस्त्रिवत्सा। सार्धत्रिवत्सर ऋषभस्तुर्यवाट्। तथाविधा गौस्तुर्यौही। चतुःसंवत्सर ऋषभः पष्ठवाट्। तथाविधा गौः पष्ठौही। सेचनसमर्थ ऋषभ उक्षा। वन्ध्या गौर्वशा। उक्ष्णोऽप्यधिकवयस्क ऋषभः। गर्भघातिनी गौर्वेहत्। शकटस्य वाहकोऽनड्वान्। नवप्रसूता गौर्धेनुः। आयुरादयः प्रसिद्धाः। आत्मा शरीरम्। उक्ता आयुरादयो मदीयेन यज्ञेन

१ अत्र मूर्धन्यपाठ एव साधुर्यतः स्था इत्यस्मिन्पूर्वोत्तरपदात्षत्वम्।

कार्यक्षमा भवन्तु। यज्ञ० करिष्यमाणोऽश्वमेधादिः सोऽप्यनेनानुष्ठीयमानेन यज्ञेन स्वकार्यक्षमो भवतु।

इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये दशमोऽनुवाकः ॥ १० ॥

एकादशमाह—

एका च मे तिस्रश्च मे पञ्च च मे सप्त च मे नव च म एकादश च मे त्रयोदश मे पञ्चदश च मे सप्तदश च मे नवदश च म एकविंशतिश्च मे त्रयोविंशतिश्च मे पञ्चविंशतिश्च मे सप्तविंशतिश्च मे नवविंशतिश्च म एकत्रिंशच्च मे त्रयस्त्रिंशच्च मे चतस्रश्च मेऽष्टौ च मे द्वादश च मे षोडश च मे विंशतिश्च मे चतुर्विंशतिश्च मेऽष्टाविंशतिश्च मे द्वात्रिंशच्च मे षट्त्रिंशच्च मे चत्वारिंशच्च मे चतुश्चत्वारिंशच्च मेऽष्टाचत्वारिंशच्च मे वाजश्च प्रसवश्चापिजश्च क्रतुश्च सुवश्च मूर्धा च व्यश्नियश्चाऽऽन्त्यायनश्चान्त्यश्च भौवनश्च भुवनश्चाधिपतिश्च ॥ ११ ॥

एका च मे तिस्रः च मे पञ्च च मे सप्त च मे नव च मे एकादश च मे त्रयोदशेति त्रयः—दश च मे पञ्चदशेति पञ्च—दश च मे सप्तदशेति सप्त—दश च मे नवदशेति नव—दश च मे एकविंशतिरित्येक—विंशतिः च मे त्रयोविंशतिरिति त्रयः—विंशतिः च मे पञ्चविंशतिरिति पञ्च—विंशतिः च मे सप्तविंशतिरिति सप्त—विंशतिः च मे नवविंशतिरिति नव—विंशतिः च मे एकत्रिंशदित्येक—त्रिंशत्

च मे त्रयस्त्रिंशदिति त्रयः—त्रिंशत् च मे चतस्रः च मे अष्टौ च मे द्वादश च मे षोडश च मे विंशतिः च मे चतुर्विंशतिरिति चतुः-विंशतिः च मे अष्टाविंशतिरित्यष्टा-विंशतिः च मे द्वात्रिंशत् च मे षट्त्रिंशदिति षट्-त्रिंशत् च मे चत्वारिंशत् च मे चतुश्चत्वारिंशदिति चतुः—चत्वारिंशत् च मे अष्टाचत्वारिंशदित्यष्टा—चत्वारिंशत् च मे वाजः च प्रसव इति प्र—सवः च अपिज इत्यपि—जः च क्रतुः च सुवः च मूर्धा च व्यश्रिय इति वि--अश्रियः च आन्त्यायनः च अन्त्यः च भौवनः च भुवनः च अधिपतिरित्यधि--पतिः च ॥ ११ ॥

सा०भा० एकादिशब्दाः संख्यापराः। वाजादयः सर्वे मम सन्त्विति शेषः। वाजोऽन्नम्। प्रसवस्तस्योत्पत्तिः। अपिजस्तस्यैव पुनःपुनरुत्पत्तिः। क्रतुः संकल्पो भोगादिविषयो यागो वा। सुवस्तस्योत्पत्तौ हेतुरादित्यः। मूर्धा द्यौः। व्यश्रियः, विशेषेणाश्नुते व्याप्नोतीति व्यश्र आकाशादिस्तत्र भवो व्यश्रियः। आन्त्यायनः, अन्ते जातः। अन्त्यः, अन्ते भवः स्थिरः। भुवने भवो भौवनः। भुवनो जगदात्मकः। अधिपतिरधिष्ठाय पालयिता। राजा, इति अहोबलभाष्ये। अथवा वाजादयश्चैत्रादिमासानां नामविशेषाः। तदानीं ते सर्वे प्रीणन्तु इति वाक्यशेषः। चकाराः परस्परसमुच्चयार्थाः। अनुक्तकालादिविशेषसमुच्चयार्था वा ॥ ११ ॥

यथोक्तैकादशानुवाकरूपमन्त्रसाध्यं होमं विधत्ते—

वसोर्धारां जुहोति वसोर्मे धाराऽसदिति वा एषा हूयते घृतस्य वा एनमेषा धाराऽमुष्मिँल्लोके पिन्वमानोपतिष्ठते ॥ १ ॥

वसोः धाराम् जुहोति वसोः मे धारा असत् इति वै

एषा हूयते घृतस्यं वै एनम् एषा धारां अमुष्मिन् लोके पिन्वं-
माना उपैतिं तिष्ठते ॥ १ ॥

सा॰ भा॰ वसोर्धनस्य धारा सातत्यं ययाऽऽहुत्या लभ्यते सेयमाहुतिर्वसोर्धारा तां जुहुयात् । तदेतदुक्तनिर्वचनं सूच्यते । यो यजमानो जुहोति स प्रथमं मम धनैरन्नर्यं भूयादित्येवं कामयते । ततस्तेनेयमाहुतिर्हूयते तेन होमेनैनं यजमानं स्वर्गे लोके घृतस्य धारा पिन्वमाना प्रीणयति सेवते ॥१॥

तत्र द्रव्यं विधत्ते—

आज्येन जुहोति तेजो वा आज्यं तेजो वसोर्धारा तेजसै-
वास्मै तेजोऽवं रुन्धे ॥ २ ॥

आज्येन जुहोति तेजः वै आज्यम् तेजः वसोः धारां तेजसा
एव अस्मै तेजः अवेति रुन्धे ॥ २ ॥

सा॰ भा॰ सुवर्णादिधनसमृद्धेरपि ध्रुवं तेजोरूपत्वं प्रसिद्धम् ॥ २ ॥

कामप्राप्तिहेतुत्वेनापि तामाहुतिं प्रशंसति—

अथो कामा वै वसोर्धारा कामानेवावं रुन्धे ॥ ३ ॥

अथो इति कामाः वै वसोः धारा कामान् एव अवेति
रुन्धे ॥ ३ ॥

अन्वयव्यतिरेकाभ्यां सातत्यं विधत्ते—

यं कामयेत प्राणानस्यान्नाद्यं विच्छिन्द्यामिति विग्राहं तस्य
जुहुयात्प्राणानेवास्यान्नाद्यं वि च्छिनत्ति ॥ ४ ॥

यम् कामयेत प्राणानिति प्र–अनान् अस्य अन्नाद्यमित्यं-
न्न–अद्यम् वीति छिन्द्याम् इति विग्राहमिति वि–ग्राहम् तस्य
जुहुयात् प्राणानिति प्र–अनान् एव अस्य अन्नाद्यमित्यंन्न–
अद्यम् वीति छिनत्ति ॥ ४ ॥

यं कामयेत प्राणानस्यान्नाद्यꣳ सं तनुयामिति संततां तस्य जुहुयात्प्राणानेवास्यान्नाद्यꣳ सं तनोति ॥ ५ ॥

यम् कामयेत प्राणानिति प्र—अनान् अस्य अन्नाद्यमित्यन्न-अद्यम् समिति तनुयाम् इति संततामिति सम्—तताम् तस्य जुहुयात् प्राणानिति प्र—अनान् एव अस्य अन्नाद्यमित्यन्न—अद्यम् समिति तनोति ॥ ५ ॥

सा० भा० यस्य यजमानस्य प्राणानन्नं च विच्छिन्द्यामित्येवं द्विषन्नध्वर्यु-रेतं मन्त्रं मध्ये विच्छिद्य जुहुयात् । यस्तु प्राणानाद्यस्य संततत्वं कामयते सोऽयं संततामाहुतिं जुहुयात् ॥ ५ ॥

अथ वाजश्च म इत्यादीनि अन्नं च मे क्षुच्च म इत्यतः प्राक्कृतानि चतुश्चत्वारिंशद-धिकशतसंख्याकानि वाक्यानि तानि द्वादशसंख्यरूपेण विभज्य प्रशंसति—

द्वादश द्वादशानि जुहोति द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सरेणैवास्मा अन्नमव रुन्धे ॥ ६ ॥

द्वादश द्वादशानि जुहोति द्वादश मासाः संवत्सर इति सम्—वत्सरः संवत्सरेणेति सम्—वत्सरेण एव अस्मै अन्नम् अवेति रुन्धे ॥ ६ ॥

सा० भा० द्वादशानां वाक्यानां समूहो द्वादशम् । तानि च द्वादशानि पुनर्द्वादशसंख्यायुक्तानि । तथा सति चतुश्चत्वारिंशदधिकशतसंख्या संपद्यते । तदन्तर्गतद्वादशसंख्याया मासद्वारा संवत्सररूपत्वात्संवत्सरसाध्यमन्नं प्राप्नोति ॥ ६ ॥

१ अत्र आष्टमानीति पाठः प्रतीयते इति भाति । २ क. द्वादशानि । ख. द्वादशानि ।

अथ चतुर्थानुवाकगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

अन्नं च मेऽक्षुच्च म इत्याहैतद्वा अन्नस्य रूपꣳ रूपेणैवान्नमव रुन्धे ॥ ७ ॥

अन्नम् च मे अक्षुत् च मे इति आह एतत् वै अन्नस्य रूपम् रूपेण एव अन्नम् अवेति रुन्धे ॥ ७ ॥

सा० भा० अन्नमित्यादिभिर्वाक्यैर्यत्प्रतिपाद्यं तत्सर्वमन्नस्य रूपम् । क्षुद्भावस्यान्नसाध्यत्वादुपरितनानां च व्रीह्यादीनामन्नसाधनत्वात् ॥ ७ ॥

अथ पञ्चमानुवाकगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

अग्निश्च म आपश्च म इत्याहैषा वा अन्नस्य योनिः सयोन्येवान्नमव रुन्धे ॥ ८ ॥

अग्निः च मे आपः च मे इति आह एषा वै अन्नस्य योनिः सयोनीति स-योनिः एव अन्नम् अवेति रुन्धे ॥ ८ ॥

सा० भा० अग्नेः पाकहेतुत्वादन्नयोनित्वम् । अपां चौषधिजनकत्वादन्नयोनित्वम् । एतन्मन्त्रपाठेनानेकप्रकारकारणसहितमन्नं प्राप्नोति ॥ ८ ॥

अथ षष्ठानुवाकगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

अर्धेन्द्राणि जुहोति देवता एवाव रुन्धे यत्सर्वेषामर्धमिन्द्रः प्रति तस्मादिन्द्रो देवतानां भूयिष्ठभाक्तम इन्द्रमुत्तरमाहेन्द्रियमेवास्मिन्नुपरिष्टाद्दधाति ॥ ९ ॥

अर्धेन्द्राणीत्यर्ध—इन्द्राणि जुहोति देवताः एव अवेति रुन्धे यत् सर्वेषाम् अर्धम् इन्द्रः प्रतीति तस्मात् इन्द्रः देवतानाम् भूयिष्ठभाक्तम इति भूयिष्ठभाक्—तमः इन्द्रम् उत्तरमित्युत्—तरम् आह इन्द्रियम् एव अस्मिन् उपरिष्टात् दधाति ॥ ९ ॥

सा० भा० येषां वाक्यानामर्धेष्विन्द्रः पठ्यते तान्यर्धेन्द्राणि । तेषु वाक्येषु अग्नीषोमादीनां देवतानां पूर्वार्धेष्वाम्नातत्वाद्देवताः प्राप्नोति । यद्यस्मात्कारणात्सर्वेषां वाक्यानामर्धेष्विन्द्रः पठ्यते तस्मात्कारणादयमिन्द्रो भूयिष्ठभाक्तमः । भूयिष्ठं प्रभूतं हविर्भजतीति भूयिष्ठभाग्विशेषेण तादृशः । यस्मादेवं इन्द्रमन्त्रोत्तरार्धगतं प्राह तस्मादस्मिन्यजमानेऽप्युपरिष्टाच्छिरोभागे चक्षुरादीन्द्रियं स्थापयति ॥ ९ ॥

सप्तमाष्टमयोरनुवाकयोरवस्थितानि वाक्यानि प्रशंसति—

यज्ञायुधानि जुहोति यज्ञो वै यज्ञायुधानि यज्ञमेवाव रुन्धेऽथो एतद्वै यज्ञस्य रूप९ रूपेणैव यज्ञमव रुन्धे ॥ १० ॥

यज्ञायुधानीति यज्ञ—आयुधानि जुहोति यज्ञः वै यज्ञायुधानीति यज्ञ—आयुधानि यज्ञम् एव अवेति रुन्धे अथो इति एतत् वै यज्ञस्य रूपम् रूपेण एव यज्ञम् अवेति रुन्धे ॥ १० ॥

सा० भा० अंश्वदाभ्यादिग्रहरूपाणि यज्ञसाधनानि साक्षाद्यज्ञनिष्पादकत्वाद्यज्ञस्वरूपाणि । इध्माबर्हिरादिभिर्यज्ञः परम्परया निरूप्यते न तु ग्रहैरिव साक्षान्निष्पाद्यते । तस्मात्तानि यज्ञस्य रूपवैरन्तरङ्गैर्बहिरङ्गैश्च यज्ञायुधैर्यज्ञं प्राप्नोति ॥ १० ॥

अन्तिमस्य स्वगाकारवाक्यस्य तात्पर्यं दर्शयति—

अवभृथश्च मे स्वगाकारश्च म इत्याह स्वगाकृत्यै ॥ ११

अवभृथ इत्यव—भृथः च मे स्वगाकार इति स्वगा—कारः च मे इति आह स्वगाकृत्या इति स्वगा—कृत्यै ॥ ११ ॥

सा० भा० स्वाधीनत्वकरणायेत्यर्थः ॥ ११ ॥

नवमानुवाके पूर्वार्धगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

अग्निश्च मे घर्मश्च म इत्याहैतद्वै ब्रह्मवर्चसस्य रूप९ रूपेणैव ब्रह्मवर्चसमव रुन्धे ॥ १२ ॥

---

१ ग. घ. 'इमन्नाद'। २ ग. ०त्स महग्राणि। ३ घ. वाक्यस्य।

अग्निः च मे घर्मः च मे इति आह एतत् वै ब्रह्मवर्चसस्य इति ब्रह्म–वर्चसस्य रूपम् रूपेण एव ब्रह्मवर्चसम् इति ब्रह्म–वर्चसम् अव इति रुन्धे ॥ १२ ॥

सा० भा० अग्न्यादिभिर्ब्राह्मणकर्मनिष्पत्तेरेतेषां ब्रह्मवर्चसरूपत्वम् ॥ १२ ॥

एतस्मिन्नेवानुवाक उत्तरार्धगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

ऋक्‍च मे साम च म इत्याहैतद्वै छन्दसाᳪ रूपᳪ रूपेणैव छन्दाᳪस्यवरुन्धे ॥ १३ ॥

ऋक् च मे साम च मे इति आह एतत् वै छन्दसाम् रूपम् रूपेण एव छन्दाᳪसि अव इति रुन्धे ॥ १३ ॥

सा० भा० ऋगादिकं छन्दसां वेदानां स्वरूपमिति प्रसिद्धम् ॥ १३ ॥

दशमानुवाके पूर्वार्धगतवाक्यानि प्रशंसति—

गर्भाश्च मे वत्साश्च म इत्याहैतद्वै पशूनाᳪ रूपᳪ रूपेणैव पशूनवरुन्धे ॥ १४ ॥

गर्भाः च मे वत्साः च मे इति आह एतत् वै पशूनाम् रूपम् रूपेण एव पशून् अव इति रुन्धे ॥ १४ ॥

सा० भा० गर्भवत्सादीनां पशुरूपत्वं प्रसिद्धम् ॥ १४ ॥

तस्मिन्ननुवाक उत्तरार्धगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

कल्पाञ्जुहोत्यक्लृप्तस्य क्लृप्त्यै ॥ १५ ॥

कल्पान् जुहोति अक्लृप्तस्य क्लृप्त्यै ॥ १५ ॥

सा० भा० आयुर्यज्ञेन कल्पतामित्यादयो मन्त्राः कल्पाः । पूर्वं यदवस्तु क्लृप्तं स्वस्वकार्यसमर्थं न भवति तस्य तस्य सामर्थ्यार्थं होमः ॥ १५ ॥

एकादशानुवाके पूर्वभागगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

युग्मदयुजे जुहोति मिथुनत्वाय ॥ १६ ॥

युग्मदयुज इति युग्मत्–अयुजे जुहोति मिथुनत्वायेति मिथुन–त्वाय ॥ १६ ॥

सा० भा० चतस्रश्च मेऽष्टौ च म इत्यादिकं समसंख्यारूपं युग्मम् । एका च मे तिस्रश्च म इत्यादि विषमसंख्यारूपयुग्मं राशिद्वयम् । स्त्रीपुरुषवत्परस्परविलक्षणत्वान्मिथुनत्वाय संपद्यते ॥ १६ ॥

राशिद्वयेऽप्युत्तरोत्तराधिक्यं प्रशंसति—

उत्तरावती भवतोऽभिक्रान्त्यै ॥ १७ ॥

उत्तरावती इत्युत्तरा–वती भवतः अभिक्रान्त्या इत्यभि–क्रान्त्यै ॥ १७ ॥

सा० भा० एकत्वादुत्तरं त्रित्वम् । तस्माच्चोत्तरं पञ्चत्वम् । तथा चतुर्थादुत्तरमष्टत्वम् । तस्माच्चोत्तरं द्वादशत्वम् । एवमुभयोरुत्तरावत्त्वेनाधिको यथाभिर्भवति ॥ १७ ॥

युग्मायुग्मसंख्यावाचिशब्दानां तात्पर्यं दर्शयति—

एका च मे तिस्रश्च म इत्याह देवछन्दसं वा एका च तिस्रश्च मनुष्यछन्दसं चतस्रश्चाष्टौ च देवछन्दसं चैव मनुष्यछन्दसं चाव रुन्धे ॥ १८ ॥

एका च मे तिस्रः च मे इति आह देवछन्दसमिति देव–छन्दसम् वै एका च तिस्रः च मनुष्यछन्दसमिति मनुष्य–छन्दसम् चतस्रः च अष्टौ च देवछन्दसमिति

देव–छन्दसम् च एव मनुष्यछन्दसमिति मनुष्य–छन्दसम् च अवेति रुन्धे ॥ १८ ॥

सा० भा० विषमसंख्यया देवानां प्रियाणि छन्दांसि निष्पाद्यन्ते । समसंख्यया तु मनुष्यप्रियाणि । अतस्तदुभयं प्राप्नोति ॥ १८ ॥

राशिद्वयेऽप्युत्तरोत्तरसंख्यावृद्धेरवधिं प्रशंसति—

आ त्रयंस्त्रिꣳशतो जुहोति त्रयंस्त्रिꣳशद्वै देवता देवता एवाऽव रुन्ध आऽष्टाचत्वारिꣳशतो जुहोत्यष्टाचत्वारिꣳशदक्षरा जगती जागताः पशवो जगत्यैवास्मै पशूनव रुन्धे ॥ १९ ॥

एति त्रयस्त्रिꣳशत इति त्रयः–त्रिꣳशत. जुहोति त्रयस्त्रिꣳशदिति त्रयः–त्रिꣳशत् वै देवताः देवताः एव अवेति रुन्धे एति अष्टाचत्वारिꣳशत इत्यष्टा–चत्वारिꣳशतः जुहोति अष्टाचत्वारिꣳशदक्षरेत्यष्टाचत्वारिꣳशत्–अक्षरा जगती जागताः पशवः जगत्या एव अस्मै पशून् अवेति रुन्धे ॥ १९ ॥

अस्मिन्ननुवाक उत्तरभागगतानि वाक्यानि प्रशंसति—

वाजश्च प्रसवश्चेति द्वादशं जुहोति द्वादश मासाः संवत्सरः संवत्सर एव प्रतितिष्ठति ॥ २० ॥

वाजः च प्रसव इति प्र–सवः च इति द्वादशम् जुहोति द्वादश मासाः संवत्सर इति सम्–वत्सरः संवत्सर इति सम्–वत्सरे एव प्रतीति तिष्ठति ॥ २० ॥

सा० भा० अत्र विनियोगसंग्रहः—

अग्नाविष्णू वसोर्धारामेकादशभिरादिनः ।
अनुवाकैर्जुहोत्येकायाहुतिं सवतो घृतात् ॥ इति ॥ २० ॥

अथ मीमांसा—

द्वादशाध्यायस्य तृतीयपादे चिन्तितम्—

मन्त्रादौ किं वसोर्धारा मन्त्रान्ते वाऽत्र संततेः ।
आद्यो होमेषु संतत्या द्वादशान्त्येषु तद्गतिः ॥

अग्नौ किंचित्कर्म विहितम् । संततां वसोर्धारां जुहोतीति । तत्र सातत्यमविच्छिन्नत्वम् । तच्च मन्त्रकर्मणोः सहोपक्रमे सत्युपपद्यते । तस्मान्मन्त्रादौ कर्मसंनिपात इति प्राप्ते ब्रूमः । तस्मिन्वसोर्धाराकर्मणि “ द्वादश द्वादशानि जुहोति ” इति श्रुतेः । द्वादशभिर्मन्त्रवाक्यैः संपाद्यमेकाहुतिस्वरूपम् । तद्यथा—

वाजश्च मे प्रसवश्च मे प्रयतिश्च मे प्रसितिश्च मे धीतिश्च मे क्रतुश्च मे स्वरश्च मे श्लोकश्च मे श्रावश्च मे श्रुतिश्च मे ज्योतिश्च मे सुवश्च मे ॥ २१ ॥

सा० भा० इत्येतैर्द्वादशभिर्मन्त्रवाक्यैरेकाहुतिर्होतव्या । ईदृशा उत्तरा आहुतयः । ‘ प्राणश्च मेऽपानश्च मे ’ इत्यादिभिर्निष्पाद्याः । ते च होमा द्वादश । तेषु मध्ये विलम्बाभावः सातत्यम् । न तु मन्त्रकर्मणोः सहोपक्रमः । तस्मात्पूर्वन्यायेन मन्त्रान्ते कर्मसंनिपातस्य नास्ति विरोधः ॥ २१ ॥

इति श्रीसायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे यजुःसंहितायां चतुर्थकाण्डे सप्तमप्रपाठके चमकभाष्ये एकादशोऽनुवाकः ॥ ११ ॥

॥ इति चमकभाष्यं समाप्तम् ॥

ग्रन्थनाम ।	मूल्यम् रू०	आ०
९१ गौतमप्रणीतन्यायसूत्राणि-भाष्यवृत्तिभ्यां समेतानि।...	४	८
९२ श्रीमद्भगवद्गीता—सटीकरामानुजभाष्ययुता । . .	७	८
९३ दर्शपूर्णमासप्रकाशः—किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिकृतः।	६	१२
९४ संस्कारपद्धतिः—अभ्यंकरोपाह्वभास्करशास्त्रिविरचिता ।	२	८
९५ काश्यपशिल्पम्—महेश्वरोपदिष्टम् ।	३	१
९६ करणकौस्तुभः—कृष्णदैवज्ञविरचितः ।	०	९
९७ मीमांसादर्शनम्-सतन्त्रवार्तिकशाबरभा० भागषट्कात्मकम्।	२५	९
९८ धर्मतत्त्वनिर्णयः—अभ्यंकरोपाह्ववासुदेवशास्त्रिप्रणीतः ।	०	९
९८ धर्मतत्त्वनिर्णयपरिशिष्टम्— " "	०	१३
९९ भास्करीयबीजगणितम्—नवाङ्कुरटीकासहितम्।...	२	०
१०० प्रायश्चित्तेन्दुशेखरः—नागेशभट्टविरचितः। कुण्डार्कयुतः।	१	१०
१०१ शांकरपादभूषणम्—पर्वतेइत्युपाह्वरघुनाथशास्त्रिकृत द्विभा०	८	५
१०२ ब्रह्मवैवर्तपुराणम्—भागद्वयात्मकम् ।	९	४
१०३ श्रुतिसारसमुद्धरणम्—गिर्यपरनामकतोटकाचार्यप्रणीतम्।	०	१३
१०४ त्रिंशच्छ्लोकी—टिप्पणीविवृतिभ्यां समेता। धर्मशास्त्रग्रन्थः।	२	१५
१०५ आश्वलायनगृह्यसूत्रम्—आश्वलायनाचार्यप्रणीतम् ।	२	१२
१०६ दशोपनिषदः—मूलमात्राः।	२	०
१०७ लीलावती-श्रीमद्भास्कराचार्यप्रणीता। टीकाद्वयोपेता द्विभागा।	३	०
१०८ व्या०महाभाष्यम्—(अङ्गा)। पतञ्जलिवि प.उ.यु.द्विभागम्।	४	४
१०९ श्रीमद्भगवद्गीताप्रथमाध्यायौ—प अभ्यंकरटीकायुतौ ।	२	३
११० ग्रहगणिताध्यायः—(पूर्वार्धः)भास्क०कृतः। भाष्यटीकोपेतः ।	२	८
१११ कायपरिशुद्धिः—प. अभ्यंकरोपाह्ववासुदेवशास्त्रिप्रणीता ।	१	४
श्रीमत्पद्मपुराणम्—महापुराणान्तर्गत चतुर्भागात्मकम् ।...	२०	०
सिद्धान्तदर्शनम्—महर्षिवेदव्यासप्रणीत निरञ्जनभाष्ययुतम्।	१	४
आधानपद्धतिः—किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिभिः कृता ।	१	१४
पश्वालम्भमीमांसा—किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिविरचिता ।	०	१०
शिवभारतम्—कवीन्द्रपरमानन्दविरचितम् ।	१	०